

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

S H E R R I L Y N

K E N Y O N

AT DEATH'S
DOOR

One step into the Dark-Hunter® world
and you'll never turn back...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Uluslararası çok satan yazar **Sherrilyn Kenyon**, 2004 yılından bu yana New York Times çok satanlar listesine altmıştan fazla roman soktu; sadece son üç yılda on yedi kez bir numaraya yerleşti. Bu olağanüstü çok satan yazar, yazdığı her türde zirvede yer almaya devam ediyor.

Eleştirmenler tarafından paranormal kurguda en önde gelen ses olarak ilan edilen Kenyon, dünyayı büyüleyen paranormal akımın öncülüğüne ve tanımlanmasına yardımcı oldu ve geleneksel tür çizgilerini bulanıklaştıran yeni yollar açmaya devam ediyor.

Kitapları 100'den fazla ülkede 25 milyondan fazla basılan yazarın mevcut serileri arasında şunlar yer almaktadır: Karanlık Avcılar, Birlik, Avalon'un Lordları, Nick Günlükleri, Belador Şifresi ve Ölü Adamların Haçı.

Sherrilyn Kenyon'u çevrimiçi ziyaret edin:

www.sherrilyntenyon.co.uk
[@ KenyonSherrilyn](https://www.facebook.com/AuthorSherrilynKenyon)

Sherrilyn Kenyon'a övgüler:

"Bir yayıncılık fenomeni... [Sherrilyn Kenyon] çılgınca başarılı paranormal sahnesinin hüküm süren kraliçesi
Publishers Weekly

'Kenyon'ın yazıları hızlı, ironik ve durmaksızın yaratıcı.
Bunlar annenizin vampir romanları değil'
Boston Globe

"İster Sherrilyn Kenyon ister Kinley MacGregor olarak yazsın, bu yazar harika bir romantik fantezi sunuyor!
New York Times çok satan yazarı Elizabeth Lowell

Sherrilyn Kenyon tarafından da

Sherrilyn Kenyon'ın Karanlık-Avcı Dünyası Serisi (okuma sırasına göre)

Fantezi Aşığı Gece
Zevkleri Gece
Kucaklaşması
Şeytanla Dans
Gecenin Öpücüğü
Gece Oyunu
Geceyi Yakalayın
Gecenin Günahları
Geceyi Serbest
Bırakın
Ayın Karanlık Yüzü
Rüya Avcısı Devil May
Cry
Gece Yarısı Açıkken Rüya
Kovalayıcı
Acheron
Sessiz Bir Gece
Rüya Savaşçısı
Kötü Ay
Yükseliyor
Merhamet
Yok İntikam
Muhafız
Zaman
Zaman Styxx
Dark Bites Hiç
Kimsenin
Oğlu
Dragonbane
Dragonmark
Ejderdoğan
Stygian

Deadmen's Cross: Karanlık Avcı Dünyası

Yürüyen Ölümler Ölüm,
Ölümün Kapısında
Pazarlık Yapmaz

Karanlık Avcısı Yoldaşı

Lig Serisi

Gecenin
Doğuşu
Ateşin
Doğuşu
Buzun
Doğuşu
Gölgelerin
Doğuşu
Sessizliğin
Doğuşu Öfkenin
Doğuşu Meydan
Okumanın
Doğuşu İhanetin
Doğuşu
Efsanenin
Doğuşu
İntikamın Doğuşu

Belador Kodu

Blood Trinity
Alterant
Lanet
Gryphon'un Yükselişi

Nick'in Günlükleri

Infinity
Invincible
Infamous
Inferno
Illusion
Instinct

Invision
Intensity

Sherrilyn Kenyon tarafından Kinley MacGregor adıyla yazılmıştır

Avalon'un Lordları Serisi

Karanlığın Kılıcı
Karanlığın
Şövalyesi

S H E R R I L Y N
K E N Y O N

AT DEATH'S
DOOR

Telif Hakkı

Piaktus tarafından
yayımlanmıştır ISBN:
978-0-349-41225-2

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2019 by Sherrilyn McQueen

Yazarın manevi hakkı ileri sürülmüştür.

İç çizimler Dabel Bros. tarafından yapılmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Piaktus
Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

İçindekiler

[Yazar Hakkında](#)
[Sherrilyn Kenyon'a Övgüler](#)
[Sherrilyn Kenyon'dan da](#)
[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)
[İthafı](#)

[Önsöz](#)
[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)

Sonsöz Teşekkür

Çocuklarıma. Çünkü örtülü olup da açığa çıkmayacak, saklı olup da bilinmeyecek hiçbir şey yoktur.

Ve sana her zaman söylediğim şeyi asla unutma:

Döndüğümde güneşin altında kibir gördüm.

Yalnız bir kişi var, ikincisi yok; evet, ne çocuğu ne de kardeşi var; yine de tüm emeğinin sonu yok; gözü zenginlikle tatmin olmuyor; ne de, "Kimin için çalışıyorum ve ruhumu iyilikten mahrum bırakıyorum?" diyor. Bu da boştur, evet, acı bir sancıdır.

İki kişi bir kişiden daha iyidir; çünkü emeklerinin karşılığını alırlar.

Çünkü düşerlerse, biri arkadaşını kaldırır; ama düştüğünde yalnız olanın vay haline; çünkü ona yardım edecek başka biri yoktur.

Yine, eğer iki kişi birlikte yatarsa, o zaman ısıya sahip olurlar: ama biri tek başına nasıl sıcak olabilir?

Bir kişi ona üstün gelirse, iki kişi ona karşı koyar; ve üç kat ip çabuk kopmaz.

Yoksul ve akıllı bir çocuk, artık öğüt almayacak yaşlı ve akılsız bir kraldan daha iyidir.

Birlikte yükseleceğiz ve üstesinden geleceğiz. Sizler benim karanlıktaki ışıklarımınız ve hiçbir anne evlatlarıyla bu kadar gurur duymamıştır. Sizi şimdi ve sonsuza dek seviyorum.

Ve her biri bana farklı hayat dersleri veren büyükbabalarım için.

Her zaman olduğu gibi, yaptıkları her şey için en harika Tor ekibime! Sizler en iyisisiniz! Ve Robert, Linda ve Claire'e orada oldukları için! Çok çok teşekkür ederim!

PROLOGUE

"Ey büyük Ghede, ayağa kalk! Bize gel ve dediğimizi yap!"

Valynda Moore, kız kardeşi Prudence'la birlikte küçük kumsal ateşinin etrafında transparan gecelikleriyle dans eden Helena Day'e gözlerini devirerek baktı. Rom içip ay ışığında oynasırken, gevşek, soluk sarı saçları dolgun omuzlarına dökülüyordu. "Baban seni böyle görürse öldürür."

Şişeyi kız kardeşine uzatmadan önce bir yudum daha alan Helena onunla alay etti. "Bu kadar ukala olma! Gel ve bize katıl."

Valynda'nın yanında yere oturan Margaret Latimer, okumakta olduğu kitabın bir başka sayfasını çevirdi. Helena'ya doğru baktı. "Burada onu deniz krallığından uzaklaştırmak için beyaz romu otlarla birlikte serpmek gerektiği yazıyor."

Pru dans etmeyi bırakıp Margie'ye göz kırptı. "Nereye saçacaksın?" "Ateşe, şüphesiz." Helena romu Margie'den geri aldı.

Kız kardeşinin elini tuttu ve Valynda onu bunun son derece yanıcı olduğu konusunda uyaramadan, alevlere doğru fırlattı.

Göklere doğru patlayıp deniz melteminden gelen sıcak, ısıltılı korların yağmasına neden olurken kızlar çığlık attı

onları aşığı.

Valynda hariç, o asla çığılık atmazdı, özellikle de böyle bir aptallık yüzünden. Daha ziyade onların sarhoş eğlencelerini gülünç buluyordu.

"Şimdi otları atın!" Margie onlara hatırlattı.

Bu aptal delilerin, gelecekteki kocaları hakkında soru sormak istedikleri kadim varlığı baştan çıkarabilmek için çağırma ayinleri için ne topladıkları bilinmediğinden, oldukça yanıcı oldukları da ortaya çıkan otlar.

Sanki!

Neden oldukları küçük patlamadan dolayı biraz daha bağırp çağırdıktan sonra, Voodoo ruhlarını çağırarak için söyledikleri ilahiye geri döndüler.

Gürültülü kakofoniden kulakları çınlayan Valynda sinirle içini çekti. Bu onun kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı. Arkadaşlarının ona bu kadar gülünç olmayı planladıklarını söylemeleri bir şeydi, buna ilk elden tanık olmak ve onlara olan tüm saygısını yitirmek başka bir şeydi. Birçok kez onlara Ghede Nibo'nun ölümlerinin ruhu olduğunu ve müstakbel kocaları hakkında hiçbir şey bilmeyeceğini söylemeye çalışmıştı. Yine de ısrar etmeye devam etmişlerdi... tabii eğer var idiyse, ki Valynda bundan oldukça şüpheliydi. Onun doğası böyleydi.

Ve akıl sağlığı için bana gülünç diyorlar.

Daha da kötüsü, Val'in kendileriyle dalga geçtiğinden emin olduğu bir yığın insandan saçma sapan bir Voodoo ayini yapmak için nelere ihtiyaç duyacaklarına dair bir liste derlerken onu tamamen görmezden gelmişlerdi.

Akustik tacizlere daha fazla dayanamayan Valynda kendini ayağına kaldırdı ve eve gitmeye niyetlendi.

Helena ateşe biraz daha rom attı. "Yüce Ghede, bize gel ve dediğimizi yap!"

Etrafındaki ateş patlarken Valynda alevlere doğru eğildi. Yeter artık! Saati çağırarak üzereydiler ve yakalanacaklardı.

Tam onları eylemlerinin -ve kundaklamalarının- aptallığı konusunda tekrar uyarmaya hazırlanırken, kocaman bir gölge

önlerindeki karanlık kumsalda belirdi. Büyük bir şeytani canavar gibi, Valynda'nın bile nefesini kesecek şekilde kıvrılıp bükülerek üzerlerinde yükseldi. Yanında bir baston belirirken pelerini dalgalanıyordu. Bastonun tepesinde şeytani yüzüyle uyumlu bir kafatası vardı. Kemikli ağzını açan baston çığlık atar gibi yaptı ve ardından ateş kustu.

Margie çığlık attı.

Bir saniye sonra, solgun kumların üzerinde bayıldı.

Helena kız kardeşini kendi başının çaresine bakması için geride bırakarak koştu. Çığlık atarak ellerini başının üzerinde sallayan Prudence, kitabını sahilde unutarak ters yöne doğru koşmadan önce altını ıslattı. Valynda tüm bu olanlardan şaşkın, donup kalmıştı.

O iğrenç iskelet yüz yakışıklı, çekici bir adama dönüşürken derin, erkeksi kahkahalar yükseldi. Bıyıklarla tozlanmış mükemmel yontulmuş bir çeneyi saran koyu bukleler ve çok canlı ve eğlenceli gözleri olan biri, baştan çıkarıcıydı. Bu tam da arkadaşlarının çağırmaya çalıştığı şeydi ve yine de bunun için onlarla alay etti.

Gerçekten de şeytani yaratık, sebep olduğu kaos ve paniğe gülmeye cüret ediyordu. Arkadaşlarının onun duygusuz ellerinde uğradığı aşağılanmaya.

Bu da Valynda'nın, özellikle de ayaklarının dibinde baygın yatan arkadaşına gösterdiği bariz umursamazlık göz önüne alındığında, onların zararına böyle bir şeye cüret ettiği için öfkelenmesine neden oldu. "Gerçekten mi? Kendini böyle mi eğlendiriyorsun? Yetişkin bir adam, kız öğrencileri korkutarak mı? Neyin var senin?"

Kahkahası anında kesildi. Olağanüstü bir yavaşlıkla yüzünü ona döndü ve bu da kadının daha önce fark ettiği şeyi doğruladı. Adam gerçekten de kızın hayatında gördüğü en yakışıklı adamdı. Üzerinde doğal olmayan bir güç aurası vardı. Kollarının arkasındaki tüyleri diken diken eden bir güç. Bu ona ve diğer herkese onun hesaba katılacak biri olmadığını gösteriyordu.

ile. Aksine, hesaplaşmaya alışkındı. "Beni azarlamaya cüret mi ediyorsun?"

Sağduyusu ona geri çekilmesini ve babasının onu yapmak için elinden geleni yaptığı uysal hizmetçi gibi davranmasını söylüyordu ama Valynda'da kimseye boyun eğmek yoktu. Erkek ya da kadın. Bu yüzden aklından geçeni söyledi ve kendini başına gelebilecek korkunç sonuçlara hazırladı. "Küstah bir düzenbaz olduğun için mi? Evet. Elbette biliyorum."

Nibo, cesurca meydan okuyan küçük kadını gördüğünde dehşete kapıldı. Ölümünden sonra yaşadığı yüzyıllar boyunca kendisinden biraz olsun korkmayan bir insanla hiç karşılaşmamıştı. Aslında dehşete düşmüştü. Çoğu yaklaştığında kaçıştı ve bunlar ondan bir iyilik isteyen ve onu hediyelerle çağıran kişilerdi.

Şimdiye kadar.

Kafası karışmış ve şaşırmış bir halde, sadece orta derecede çekici olan bulmacaya baktı. Vücudu yeterince güzel olsa da, onun zevkine göre biraz sırk gibiydi. Burnu oldukça dar ve uzundu. Onunla ilgili gerçekten çarpıcı olan tek şey gözleriydi. Zengin bir koyu kahverengi olan bu gözler, zekâlarıyla yakıcı, meraklarıyla da çiğdi.

Onun kınamasıyla işaretlenmiş. Onun için.

Ciddi misin? Sıradan bir insan, ona böyle bakmaya nasıl cüret eder! "Benim kim olduğumu biliyor musun, kızım?" Daha doğrusu, onun ne olduğunu.

Canavarları ağlatan yaratıkların etleri ve kemikleriyle ziyafet çektiği düşünülürse, oldukça küstah ve cesurca bir cüretle o sansürcü bakışını daralttı. "Evet. Arkadaşlarımı hayatlarının çeyrek santimi kadar korkutan dev morina balığı."

Bilmediği bu terim karşısında kaşlarını çattı. "Cod, ne?"

"Sarkıt," diye t e k r a r l a d ı , sonra ona ne dediğini göstermek için bakışlarını vücudunun ortasına indirdi.

Nibo onun pervasız ruhu karşısında eğlenirken, en şaşırtıcı kısım vücudunun gerçekten kıpırdadığını hissetmesiydi.

Bu da neydi böyle?

Onu tahrik mi etti? Nasıl?

Bu insan müsveddesi mi? Onu aşılayan ve ona en güzel elbisesinin eteğine takılmış iğrenç bir cürufmuş gibi bakan soluk benizli bir eteklik mi? Şüphesiz Anansi ve Papa Legba bu konuda mehen oynuyorlardı ve şu anda ona karşı bahis oynuyorlardı.

Yine de ona karşı hissettiği ani açlığı inkâr etmek mümkün değildi. Özellikle de bir adım daha yaklaşıp, akşam gökyüzünde yakılmış bir ateş gibi kızıla çalan koyu kahverengi saçlarının zambak kokusunu aldığı anda. Saçlarını sımsıkı sarmış ve başına tutturmuş olsa da, birdenbire hoşuna gitmeye başlayan bir yüzü çevreleyen buklelere hakaret gibi görünen o huysuz düğümden kurtarırsa nasıl görüneceğini merak etti.

Evet, ilk düşündüğünden çok daha çekiciydi. Onda onu içine çeken ve ruhunun derin, soğuk bir parçasını ısıtan bir şey vardı.

Onun gibi biri için bunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikri var mıydı? "Söyle bana kızım, neden bir ghede çağırdın?"

İlk kez, onun karanlık bakışlarında bir parça korkunun parladığını gördü. "Ne?"

"Beni duydunuz. Avrupalı bir kızın bizden biriyle ne işi olabilir ki?"

Valynda adamın boynundaki haça tuhaf bir ilgiyle baktığını fark edince duraksadı. Geri çekilip karşısındaki güzel adama bir kez daha bakarken çenesi gevşedi.

Gerçek bir ghede ...

Bunlar adalıların onları korkutmak için uydurdukları hikâyeler değildi. Onlar gerçektir! Ve o da onlardan biriydi. Kutsal azizler!

Deli arkadaşları onu gerçekten bu dünyaya çağırmış olabilir miydi? Bu mümkün müydü?

Kendini sakinleştirmeye çalışan Valynda, birinin neye benzeyeceğinden tam olarak emin değildi ama kesinlikle bu güzel erkek çekiciliği örneği değildi. Bu pek akla yatkın ya da doğru görünmüyordu.

Adanın her tarafına asılmış büstler ve çizimler.

Boyu 1.80'den fazla olan bu adam, kadının böylesine korkunç bir varlıktan bekleyebileceği en son şeydi. Bol kesimli açık mavi bir gömlek giymiş olan adamın güneşin öptüğü karamel rengi teni, dalgalanan kaslarla gergin bir vücudu kaplıyordu. Sanki sadece kendisinin bildiği bir sırrı varmış gibi, zekâsı ve azabıyla yakan kehribar rengi gözleri vardı. Omuz uzunluğundaki koyu bukleler, erkeksi bir mükemmellik için yontulmuş bir yüzü çerçeveliyordu. Gerçekten de daha önce hiç bu kadar yakışıklı birini görmemişti. Onda daha önce hiç görmediği bir güç ve karizma havası vardı. Bir yandan kollarına atılmak isterken bir yandan da dönüp kaçabildiği kadar uzağa kaçmak istiyordu. Dehşet vericiydi.

Ve baştan çıkarıcı.

Çünkü güzel olduğu kadar ölümcül olduğuna da hiç şüphe yoktu. Modası da başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursamadığını gösteriyordu. Gerçekten de, göğsünün üzerinden beline kadar inen saçlarına bir dizi uzun sülün tüyü ilıstirmıstı. Hafif bir sakalı ve küpesi de ona, babasının üvey ağabeyinin mahkûm etmeyi ve adadaki evlerine gelmeye cüret eden diğerklerine bir uyarı olarak kıyı şeridi boyunca çürümeleri için kafeslere asmayı çok sevdiği korsanlardan biri görünümünü veriyordu.

Valynda sertçe yutkunarak başını salladı ve pişmanlık duymamak için dua ettiğı ciddi bir gözlemde bulundu. "Japing yapıyorsun. Sen gerçek bir ghede değilsin."

Şeytani bir sırıtış o nefis dudakların bir köşesini kaldırırken kaşlarını kaldırdı. Göğsünden alçak, müzikal bir kahkaha yükseldi. "Ben sıradan bir ghede değilim, gel. Ben ölülerin lideriyim."

Şimdi onun kendisiyle dalga geçtiğini biliyordu. Günümüzde adalarda ve çevresinde katledilen insanların sayısı düşünöldüğünde, bir psikopompun ona ve arkadaşlarına eziyet etmekten çok daha iyi işleri olacağı kesindi. Yuvarlanıyor

kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Şimdi seninle devam edelim. Bunun için zamanım yok."

"Bana inanmıyor musun?" diye sordu kuşkuyla.

"Bir ghede'nin kız öğrencileri korkutmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi yok mu? Hayır, efendim, size inanmıyorum. Şimdi izin vererseniz, arkadaşlarıma bakmam gerekiyor."

Margie'ye yardım etmeye başladığında, adam önünde belirdi. Birdenbire.

İrkilen ve telaşlanan Valynda kısa bir süre durdu. "Bunu nasıl yaptın?"

Sırıtişı alaycı bir hal aldı. "Sana söylemiştim. Ben Ghede Nibo'yum." Küçük gümüş bir yüzüğü ona doğru tuttu. "İlgimi çektin Valynda Moore. Arkadaşlarını kontrol et ve benim hakkımda daha fazla şey öğrenmeye hazır olduğunda adımı söyle... tiyatrosuz."

Bir an sonra adam gitmiş ve yüzük kızın parmağına takılmıştı.

Birdenbire titreyen Valynda, dolunayın ışığı altında tam bir şok içinde durdu. Yüzüğü kaldırıp bandın derinliklerine kazınmış olan kafatası ve çapraz kemikleri görünce çenesi düştü. Çok güzeldi, hastalıklı bir şekilde.

Gümüş bir yas yüzüğü. "Adımı nereden biliyordu?"

1

1717 Port Royal

Nibo parmağındaki eski gümüş yas yüzüğünün durduğu yerdeki yara izlerine baktı. Güzel Aclima'sının anısı olarak eline taktığı ve bir zamanlar asla çıkarmayacağına yemin ettiği bir yüzüktü bu. Tanıştıkları gece onu Valynda'ya bu kadar pervasızca vermesine neyin sebep olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu. Hele de onu korumak için yüzyıllar harcadıktan sonra.

En değer verdiği şeyi ona vermek konusunda iki kez bile düşünmemişti. ...

Uzun zaman önce onu saklaması için bir kadına teslim etmiş olmasına rağmen hâlâ orada hissedebilmesi çok garipti.

Biri soracak kadar aptal olsaydı sahip olduğunu inkâr edeceği anatomisinin bir parçasıyla birlikte. Elbette şimdi varlığını inkâr etmek yalan olmazdı, çünkü Val o lanet organa sahip olduğu için hiçbir zaman onu kullanmamıştı.

onu cehennemin kızgın çukurlarına götürmekten başka bir şey yapmadı.

Yine de...

O yüzüğü özlemişti.

Ne yazık ki Valynda'yı daha çok özledi.

Valynda Moore ...

Onun adını düşünmek bile onu gülümsetti.

Vücudunun kendisine danışmadan ne haltlar karıştırdığını fark ettiğinde, bu onu anında tiksintiyle dudak bükmeye itti.

Tekrar.

"Tanrım," diye mırıldandı kendi kendine, "delirdim ben."

Belki de kalbiyle birlikte beynini de teslim etmişti.

Sonra ne kaybedecekti? Boğalarını mı?

Saygınlığı mı?

Bok! Bugüne kadar, nasıl olup da bu sefil varoluşun içine sürüklenmesine izin verdiğini hâlâ bilmiyordu. Ya da bir insana Val'ine baktığı gibi bakmayı.

Ve aşkının ona yaptıklarına bakılırsa bu şaşırtıcı mıydı?

Onun hayatını

mahvetmişti. Hayır,

bitirmişti.

Tıpkı Aclima'ya yaptığı gibi. Asla uzun süre düşünmeye dayanamayacağı bir anıyla yüzünü buruşturdu. Eğer düşünürse, bu onu çılgına çevirirdi.

Kendisine ve onlara komplo kuran tanrılara öfkelenerek romunu yuvarladı ve yanında olmasını en çok istediği kişi yerine sürekli yoldaşı haline gelen öfkesine karşı savaştı.

"Bu da ne böyle? Biraz kasvetli görünüyorsun, değil mi?"

Nibo içmekte olduğu baharatlı romdan başını kaldırıp, gece yarısı yalnız başına oturduğu kalabalık meyhanede kendisine katılmaya karar veren uzun boylu, karanlık tehdidi gördü. Kendisinden önceki canavar gibi bir mutant olduğu için değil, herkesin kaçındığı bir pislik olduğu için yalnızdı. İşte bu yüzden Nibo yalnızlığını bilinçli olarak seçmişti.

Gölgeli bir oyuğun arkasına sıkışmış olan masa, ona bir dereceye kadar mahremiyet ve anonimlik sağlayacağını düşünüyordu.

Lanet olsun. Daha iyi bilmeliydi. Diğer herkesle birlikte lanetliler de sürekli onu arıyordu. Her türlü sebepten dolayı. Bunların çoğu normalde onu sinirlendirirdi ama hiçbiri yakında bu yaratığın dudaklarından dökülecek olan aptallık kadar değildi.

Nibo bu istenmeyen kesintiye sinirlenerek iç geçirdi ve sıkılmış bakışlarını koyu renk saçlarının tepesinden, uyumsuz gözlerinin yanından geçirerek aşınmış siyah çizmelerinin uçlarına doğru yöneltti. "Şimdi de bariz olanı mı söylüyorsun, dostum?" Ne de olsa Nibo ölülerin loasıydı. Kasvetli olmak daha ziyade bölgenin bir parçasıydı.

Azgın bir öfke gibi. Ve sahipsiz bir mizaç.

Yine de, yeterince rom verildiğinde, neşe ve sefahat nöbetlerine ikna edilebilirdi. Aslında, durum gerektirdiğinde düpedüz sersemleşebilirdi.

Ancak bu öyle bir durum değildi.

Yine de önündeki hayvanın bağırsaklarının iyice deşilmesi ve parçalanması moralini düzeltebilirdi. En azından bir iki dakikalığına.

"Hadi ama, eski bir düşman böyle mi karşılanır?"

Nibo, karşılama şeklini sahte bir neşe karışımıyla değiştirirken sırıttı. "Jaden... yaşadığım ve nefes aldığım gibi. Bu cehennemi neye borçluyum?"

Jaden, tek yeşil gözünün muzip bir niyetle parlamasına neden olan kokuşmuş donyağı mumlarının yaydığı loş, tereyağlı ışığa doğru adım atarken dudaklarında yavaş, baştan çıkarıcı bir gülümseme kıvrıldı. Bu göz, derin, koyu, rahatsız edici kahverengi eşikle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Bunlar, modern pudralı peruk ya da kuyruk modasına meydan okurcasına geniş omuzlarına dökülen siyah dalgalı saç yığınıyla çerçevelenmiş, aksi halde iyi orantılı bir yüzdeki tek kusurlardı. Ama Jaden başkalarının ne yaptığını hiçbir zaman umursamamıştı. Ya da onun hakkında ne düşündüklerini ya da bu konuda başka herhangi bir şeyi.

Gerçekten de Nibo gibi o da siyah gömleğinin düğmelerini çözmüş ve boynunu açık bırakmıştı. Herhangi bir dantel ya da süsleme yoktu. Şapka da yoktu, çünkü pratik moda bu gece için bir kenara atılabilirdi. Jaden'in ağır yün ceket, üzerlerinde kafatasları bulunan pirinç düğmeler dışında sadeydi. Siyah pantolonu, aşınmış ve yıpranmış bir çift çizmenin içine sokulmuştu. Sade ve basit.

Ama bu savaşçı tanrının ne sade ne de basit bir yanı vardı. Kalçasındaki yıpranmış antik kılıç da, bu tanrının huysuzluğu yüzünden kaç kişinin hayatını kaybettiğine tanıklık eden yıpranmış deri kabzası da aynı şeyi söylüyordu.

Dahası, bir milyon bakirenin kızlıklarını bu alçak herife kaptırdığı söylenirdi. Bir milyon iblisin de ondan bir iyilik koparmak için yatağında yer kapma yarışına girdiği gibi.

Nibo bu son söylediğinden hiç şüphe duymuyordu. İblis komisyoncusunda onu herkese çekici kılan bir şeyler vardı. Kendisi gibi bu piçi itici ve tahammül edilemez bulan yaratıklar bile. Yine de, tıpkı büyük bir felaket gibi, kan ve vahşetten ne kadar dehşete düşülürse düşülsün, başka tarafa bakmak imkânsızdı.

Jaden zorladı. Bu onun hastalıklı hediyesiydi.

Büyüyen tehlikeye aldırmayan Jaden, kendine has yırtıcı yürüyüşüyle öne çıktı ve karşısındaki masaya oturdu. Ardından, hayatını umursamaz bir tavırla Nibo'nun romuna uzandı ve yavaşça bir yudum aldı.

"Bir sorunumuz var."

Nibo kaşlarını kaldırdı. "Evet, öyle. Bir pislik romumu çaldı ve onu geri istiyorum."

Jaden gülerek sonuncusunu da içti ve kendine biraz daha doldurdu. "Malachai Azmodea'dan kaçtı."

Nibo bu konuda alay etti.

Eskilerin dediği gibi, kirast kiroza kirent. Şiddet içinde doğmak, şiddet uygulamak ve şiddetle ölmek. Bu Malachai lanetiydi ve hepsinin yaşadığı ve öldüğü kuraldı. En saf, en karanlık kötülükten doğmuşlardı: Kadar, Azura ve Apollymi adındaki üçlü tanrı onları var etmek için

İyi olan her şeye karşı savaşılan Malachai, üç ilkel karanlık tanrıyı besliyor ve evrende olabildiğince çok acı çektirmekten başka bir şey için yaşamıyordu. Bu nedenle, var olan sonuncusu uzun zaman önce tuzağa düşürülmüş ve hapsedilmişti.

"Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmeliyim." Ne de olsa Adarian, Kadar'ın cehennem aleminden kaybolursa, tüm kötülüklerin güçlerini besleyemeyecekti. Bu da tüm canlıların ölümünü ve parçalanmasını planlayan yaşlı piçin zayıflamasına ve yüce güce geri dönmesine yol açacaktı. Ona sorarsanız, bu dünya için bir kazançtı.

Hiç kimse yapmadı.

"Belki, ama kaçarken yanında biraz tüy götürmüş gibi görünüyor."

"Azura?" Tüm kötülüklerin ve gölgelerin kraliçesi. Kadar'ın kız kardeşi ve sevgilisi olduğu düşünülürse -ne kadar hasta olsa da- Malakay'ın cehennemin kapılarından geçip insan dünyasına girerken onu kaçırmaması mantıklı geliyordu.

Adarian ona işkence ederken güçlerini koruyabilsin diye onu yüzyıllar boyunca tutsak tuttukları için ikisinden öd almak için özel küçük bir ödül.

Ama Jaden başını salladı. "Eve daha yakın düşün... dostum." Piçin alaycı tavırları olmadan da yapabiliirdi.

"Annen derdim ama senin annen yoktu." En azından hiçbirine ona sahip çıkacaktı.

Babam da öyle.

Jaden ona alaycı bir bakış fırlattı. Sonra bakışlarını Nibo'nun göğsünden aşağıya, kalbinin yanında duran, zincire bağlı küçük, değerli bir biblonun olduğu yere kaydırdı. Tıpkı kadının kendisinin yaptığı gibi. Her zaman.

Nibo içgüdüsel olarak Valynda'nın haçını eliyle kapattı.

Giydiği başka hiçbir şeyle uyuşmayan tuhaf kadınsı moda seçimini kimsenin fark etmemiş olması garipti.

Jaden'in ne demek istediğini anladığında korkunç bir dehşet duygusu midesini bulandırdı. Hayır, kesinlikle Adarian bile

böyle bir hakarete cüret edecek kadar aptal olamazdı. "Ne diyorsun, iblis?"

"Ne söylüyorsam onu söylüyorum. Sadece duymak istemiyorsun. Adarian senin Valynda'nı ... ve Marcelina'yı aldı."

Tarif edilemez bir öfke onu ele geçirdi. O kadar derin ve karanlıktı ki Jaden'in irkilmesine neden oldu. Kendi karanlık ve ölümcül doğası düşünüldüğünde bu kolay bir iş değildi. Aslında Nibo, Jaden'in içinde geri adım atacak bir güç olduğunu bile bilmiyordu.

Şimdiye kadar.

Korkuyu hissedebilseydi bu korkutucu olurdu. Ama o ve korku uzun zaman önce yollarını ayırmıştı. Bugünlerde sahip olduğu tek duygu daha güçlüydü.

Ve yıkıcı.

"Anlıyorum."

Harcanmamış öfkenin acı tadı dilini haşlarken ve karnında bir şeyi en temel atomlarına kadar parçalamak için derin bir ihtiyaç kıpırdanırken, Nibo ayağa kalktı. Romuna uzandı ve gözleriyle Jaden'a başka bir kelime daha söylemesi için meydan okuyarak fondip yaptı. Nefesi düzensiz bir ritimle geliyordu. Sadece bu ses bile onu öfkeden kudurmaya iten öfkesini ele veriyordu. Konuşmadan kapıya doğru yönelirken, akan kanın sesi kulaklarını doldurdu.

"Nereye gidiyorsun?"

Değer verdiği bir kadını daha kaybetmediğinden emin olmak için.

Nibo donup kaldı ve kendisini o tuhaf uyumsuz gözlerle izleyen iblis simsarına baktı. "Benim olanı almaya cüret eden salağın canına okumak için. Kimse beni yalancı çıkaramaz. Onların kanı ve safrasıyla vaftiz olana ve bağırsaklarıyla ayakkabılarımı bağlayana kadar rahat etmeyeceğim."

Kimse onu tehdit etmedi. Asla.

Eğer biri onun hakkında bir şey biliyorsa, o da sevdiği şeyin peşine asla düşmemeleri gerektiği idi. Kendilerini korumaya ya da bir parça sağduyuya sahip olsalar bile.

Bunun için öyle bir hesaplaşma olacaktı ki, Lucifer'in kendisi bile korkup sinecekti. İblisleri

cehennemin en alt çukurlarından korku içinde saklanırlar.

Güle güle. İyi şanslar.

Çünkü Nibo için tek bir gerçek vardı ki, o da hiçbir ufaklığı affetme yeteneğine sahip olmadığı ve kendisine haksızlık eden kişinin yaşadığı bir dünyada huzur bulamayacağıydı.

Kendi ikizi de buna tanıklık edebilirdi. Bu da Nibo'nun, sırf loa'nın tetikçisi olarak atandığı için herkesin Qeenan'dan nasıl bu kadar korktuğunu hep merak etmesine neden olmuştu. Onun ve kardeşinin tek yumurta ikizi olduğu gerçeğini nasıl unutabilmişlerdi? Aynı hücrelerden kesilmişlerdi.

Qeenan'ın vahşiliğinin, zehrinin ve kana susamışlığının her bir parçasını barındırıyordu. Tek fark? Kardeşinin aksine, hayatın adaletsizlikleri hakkında sızlanmıyordu. Yetenekleriyle de gösteriş yapmıyordu, bu da onu ikisi arasında daha ölümcül kılıyordu.

Kimse onun geldiğini görmedi.

Qeenan kaba kuvvetliydi ve Le Beau Mort'tu.

Her yönden zarif.

Valynda'yı içermediği sürece.

Evet... işler kanlı bir hal almak üzereydi ve insanlar ölmek üzereydi.

Jaden, Nibo'nun gidişini izlerken kıpırdamadı. Aslında, sıradan konuşmaların gürültüsü arasında birinin alaycı bir şekilde alkışladığını duyana kadar nefes almadı. Sinirlenerek döndüğünde, insan denizcilere ve onların ahlaksız fahişelerine hizmet veren bu kasvetli, rutubetli yerde bulmayı umduğu son kişiyi gördü.

Ufak tefek ve minyon olan kadın, kendisi kadar karanlık ve gizemli gölgelerin arasından onu izliyordu.

Ve bir o kadar da hain.

Bu ikisinin paylaştığı bir şeydi. Sadakatleri sürekli değişiyordu. Kimse onlarla nerede durduğunu asla bilemezdi.

Kendi çocukları bile değil.

Bazı günler, fişlerini nereye koyduğunu o bile bilmiyordu. Bu da herkesi tetikte tuttuğu için iyi bir şeydi. "Burada ne yapıyorsun, Cam?"

Saf kakao rengi teni ve bunun aksine şaşırtıcı ve beklenmedik bir yeşil tonu olan gözleriyle ona yavaşça ve efsanevi bir kraliçenin zarafetiyle yaklaştı. Parlak turuncu, pas rengi ve sarı etekleri, akıcı hareketleriyle hafifçe şingırdayan çanlarla çevriliydi. Uzun Senegal bukleleri beline kadar iniyor ve sofistike bir chignon ile yüzünden uzak tutuluyordu. Güzelliğin vücut bulmuş haliydi ama çoğu kişinin onu küçümseyeceği kadar da ufak tefekti. Ama Jaden kız kardeşinin gücünün farkındaydı.

Ve onun ölümcüllüğü.

Bu konuda benzer düşünen yaratıklardı.

Kendini iyilik için bir güç olarak görse de, kalplerini ve kılıçlarını şeytani efendilerine adayanlar kadar öldürmekte ve zarar vermekte hızlıydı.

"Bugünlerde Menyara adını kullanıyorum kardeşim ve ince manipölasyon gücün beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Kadar ve Azura'nın seni kendilerine köle yapmak için bu kadar istekli olmalarına şaşmamalı."

Onun sözleriyle alay etti ve kaç yüzyıl geçerse geçsin kardeşlerinin kölesi olmaya asla alışamayacağı için derinden gelen iğneyi görmezden gelmeye çalıştı. Cam gibi o da teknik olarak koruyucu güçlere sahip bir tanrıydı ve hayatta kalmak için yapmak zorunda olduğu şeylerden nefret ediyordu. "Bu hiç de ince değildi. Bana güvenin. Bu, güçlerimin şimdiye kadarki en ağır suiistimaliydi."

"Belki de. Ama yine de etkileyici."

Tartıştırdı ama zaman kaybetmeyi sevmezdi. Ve hiç kimse Cam'e karşı bir tartışmayı kazanamazdı. "Sorumdan kaçyorsun."

"Seninle aynı sebepten dolayı buradayım."

Malachai'nin dünyayı yok etmesini sağlayacak tam gücüne ulaşmasını engellemek ve kardeşlerini hapsetmek için.

Herkesin akıl sağlığı ve iyiliği için en azından bunu yapabileceklerini düşünürsek, bu iyi bir hedefti.

Jaden, tamamen yok olmanın eşiğinde olduklarının farkında olmayan insanlarla dolu kalabalık Karayip tavernasında etrafına bakındı. Unutulmaya bir adım kalmıştı. Port Royal şimdiye kadar gördüğü en pis yer olsa da, yine de insanlığa karşı tuhaf bir yakınlık duyuyordu. Neden mi? Hiçbir fikri yoktu. Ona karşı hiç nazik olmamışlardı. Çocuklarına karşı daha da az nazik olmuşlardı.

Ve insan haşaratlar birbirlerine karşı piç gibi davranıyorlardı. Böylesine iğrenç bir türün her türlü kurtuluşun ötesinde olması gerekirdi ama yine de ...

O da kız kardeşi gibi Kalosum'dan, yani ışığın ya da sözde iyiliğin güçlerinden sayılıyordu. En azından kendi torununun hayatını kurtarmak için üzücü bir çabayla kendini kardeşine ve kız kardeşine köle etmek gibi ölümcül bir hata yapana kadar.

Peki ne için?

Sonunda, kötülük her zaman üstünlüğü ele geçirmiş ve onların yüzüne tokat atmış gibi görünüyordu.

O zaman onlara sağlam bir orta parmak gösterin.

Bunu düşünmemeye çalışarak içini çekti. "Adarian'ı buldun mu?"

Cam başını salladı. "O kurnaz bir piç kurusu."

Hayır. O paranoyak biriydi. Ona göre çok daha kötüydü. Kurnazlar alt edilebilirdi. Paranoyakları alt etmek çok daha zordu, çünkü bu piçler kimseye güvenmez ve geçen her gölgede ve osurukta tehlike görürlerdi. Bunu biliyor olmalıydı. Yüzyıllardır paranoyaktı. Bu yüzden hâlâ hayattaydı. Bu özellikle iyi bir şey değildi. Ne de olsa, şu noktada ölmesi daha iyi olurdu.

Paranoyası için ona lanet olsun. Adarian'a da lanet olsun.

"Onu tuzağa düşürmeli ve güçlerini kırpmalıyız, Cam. Kontrol altına alamayacağımız kadar güçleniyorlar. Denge hızla onların lehine değişiyor."

Onun zaten bildiği şeyi fark ettiğinde gözleri karardı. Başları beladaydı ve kendi tarafları kaybediyordu. Denge her zaman hassas bir şeydi. İnsanlığı iyi olmaya motive etmek için dünyada belli bir miktar kötülük gerekiyordu ve

yapmaları gerekeni. Ruhlarıyla ziyafet çekmek için karanlıkta bekleyen şeylerden korkmaları gerekiyordu.

Onlar için iyi oldu.

Ama bu kötülükten çok fazla olursa yok olurlar. Bu onları boğar.

Daha da kötüsü? Onu ve kız kardeşini istila edecek ve tüm evreni, iblislerin hüküm süreceği ve hepsinin sonsuz işkencenin kölesi olacağı geniş, lekeli, boş bir deliğe dönüştürecek. Bu düşünce karşısında istemsiz bir ürperti duydu.

Yüzyıllar boyunca kardeşlerinin kendilerini dizginleyemediği ya da onları dizginleyebilecek kimsenin olmadığı bir diyarda yaşamış biri olarak, bunun burada serbest kaldığını görmekten dehşete düşmüştü. Bu istediği son şeydi.

Gerçi Adarian Malachai'nin onlarla savaşmak için etrafta olması eğlenceli olabilirdi. Tabii çapraz ateşten kaçınmak şartıyla.

Ve yağmur gibi ceset parçaları ve bağırsaklar yağıyor. "Peki ne düşünüyorsun, küçük kardeşim?"

Cam gülümsedi. "Bence şeytanı taşaklarından yakalamak için elimizdeki araçları kullanmalıyız."

Kadının söylemesini beklediği son sözler karşısında kaşlarını kaldırdı. "Pardon?"

"Ölüleri diriltmeden önce Malachai'yi öldürmeliyiz."

Kadının ne dediğini nihayet anlayan Jaden'ın kanı dondu. "Lillith?"

Başını salladı. "Apollymi'nin yerini tespit edemediğine göre, cevabı bu. Tüm canavarların anasını geri getirmek için."

"Bunu yapabilir mi?"

Omuz silkti. "Öğrenmek istemiyorum diyelim."

O da bilmiyordu. Çünkü Adarian ilk ortaya çıkan şeytanı geri getirseydi ve ona ne yaptıklarını öğrenseydi, hepsi anında ölürdü.

Lillith bu şekilde affetmeyen bir kaltaktı ve bunu kanıtlayacak yara izleri vardı.

Ancak, küçük bir sorunları vardı. ...

"Malachai'yi öldüremeyeceğimizi biliyorsun. Yerine geçecek bir oğlu olana kadar olmaz." Bu, binlerce yüzyıl önce kardeşleriyle aralarındaki kan davasını sona erdirmek için yaptıkları kutsal antlaşmaydı. "Onlar" ışık güçleriydi ve kardeşleri de gezegendeki herkesi neredeyse yok eden kutsal olmayan Malachai ordusunu yaratan yozlaşmış karanlıktı.

Barışı sağlamanın ve herkesin güvenliğini temin etmenin tek yolu Malachai kanı taşıyan tüm iblisleri ortadan kaldırmaktı. Ne yazık ki, Malachai lideri Monakribos'un tek kız kardeşlerinin oğlu olması gibi küçük bir sorun vardı. Ve Apollymi oğlunun öldüğünü görmeyi reddetmişti.

Anneler bu şekilde mantıksız olma eğilimindedir.

Kız kardeşleri Lillith gibi o da dar görüşlü ve bencildi; daha büyük iyiliği değil, yalnızca kendi istek ve arzularını düşünüyordu. Apollymi oğlunu kurtarmak için tüm dünyayı yakıp yıkabilirdi.

Bu yüzden, kardeş tanrıçalarını yatıştırmak için onun hayatını bağışlamayı ve ona bir çocuk garanti etmeyi kabul etmişlerdi. Tek şart, aynı anda sadece bir Malachai'nin yaşayabilecek olmasıydı. Oğul güçlendiğinde, babasını öldürmesi ve onun yerine geçmesi gerekiyordu.

Bu, Apollymi'nin bugüne kadar aklından çıkmayan, çiğnenemez bir yasaydı.

Eğer soyları tükenirse, Apollymi ayağa kalkıp ilkel tanrılara saldırabilir ve kendisine ve kocasına yaptıklarının intikamını onlardan alabilirdi. Bu, zamanın başlangıcından beri kaçınmaya çalıştıkları bir şeydi.

Şirret tavırları için kız kardeşine lanet olsun. Ama bu anlaşma kendi torununun hayatını kurtarmasını sağlamıştı, bu yüzden gerçekten şikayet edemezdi.

Yine de Cam'in kıpkırmızı dudaklarının bir köşesi şeytani, tuhaf bir sırıtışa dönüştü. "Adarian'ın bir oğlu var... ya da kardeşi bile olabilir. Mesele şu ki, başka bir Malachai daha var."

Jaden başını salladı. Bu mümkün değildi. Başka birinin böyle kötü niyetli bir gücü olsaydı, hepsi bunu bilirdi. "Nasıl?

Kim?"

"Lanetli bir tanrı olarak yaşıyor. Zeus tarafından duygularından mahrum bırakıldı."

Sözlerini sindirmek için bir an dondu kaldı. "Ciddi misin?"

"Gerçekten." Bununla birlikte genişçe gülümsedi. "Gördüğünüz gibi, Adarian'ı öldürebilir ve anlaşmamızı bozmayabiliriz. Onun yerine geçecek biri var."

Evet, ama yine de çok küçük olmayan bir sorun vardı.

"Adarian'a karşı çıkan son tanrı bütün olarak yutuldu."

"O zaman sevmediğin birini seçmeni öneririm." Onun yanağını okşayarak burnunu kırıştırdı ve gözden kayboldu.

Jaden boğazının altından hırladı. "Sen bir tehditsin, Cam."

Menyara, diye fısıldadı etrafındaki havaya.

Kendini nasıl adlandırmak isterse istesin, bu hiçbir şeyi değıştirmedii. Bu aptalca bir maceraydı.

Her ne kadar ...

Bakışları Nibo'nun fincanına kaydı. Adarian'ı durdurma şansı olan biri varsa o da Nibo olabilirdi.

Ne de olsa ölüleri diriltmek psikopompun en iyi yaptığı şeydi.

Mahvolduk.

Kafasının içinde yankılanan mantık sesini duymazdan gelen Jaden kapıya yöneldi. Ya Nibo'yu getirecek ya da tepelere doğru kaçacaktı.

Hangi yolun en akıllıca yol olduğundan hâlâ tam olarak emin değildi.

2

Valynda, Marcelina'yla birlikte atıldıkları küçük hücrede volta atıyordu. Ve her adımda öfkesi daha da artıyordu. Sadece düşmanları onları Marcelina'nın Deruvian bedeninin bir parçası olan Deniz Cadısı Il'den zorla alıp iradeleri dışında bu karanlık, kasvetli cehenneme getirdikleri için değil, aynı zamanda ... Mara bu konuda çok sakin olduğu için de.

Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, bu ona ihanete uğramış gibi hissettirdi.

Uzun boylu kadına ters ters bakmak için adımlarına ara verdi. "Neden kızgın değilsin?"

Mara kehribar rengi bakışlarını kaldırarak mükemmel kaşlarını kaldırdı. Beyaz-sarı saçları karanlıkta parıldıyordu. Tıpkı lekesiz, porselen teni gibi. Bu kombinasyon onu sarayda oturan bir elf kraliçesi gibi gösteriyordu. Kadın kesinlikle kusursuz bir soğukkanlılığa sahipti. Marcelina'nın fey Deruvian ırkından geldiği düşünülürse Valynda'nın buna şaşırması gerekirdi. Onlar duruşları, zarafetleri ve güzellikleriyle tanınırlardı. Deruvianların ahşapla bağ kurabilen eşsiz bir ağaç türü olduğu gerçeğine daha çok uyuyordu.

herhangi bir ahşap nesneye dönüşür. Bu nedenle, Mara kaskatı ve çok zarif bir şekilde oturdu.

Sert. Ve bu onu cidden kızdırmaya başlamıştı.

"Öfke ters etki yaratır." Mara dantel manşetini hafifçe düzeltti.

Valynda ona ters ters baktı. "Ateşli gücüyle motive olmuş biri olarak, tamamen katılmıyorum. Bana berraklık veriyor."

"Açıklığın beni tedirgin ediyor."

İçinde bulundukları vahim duruma rağmen Valynda onun kendisini hazırlıksız yakalayan kuru ses tonuna güldü. Tıpkı sağ bacağını oluşturan samanı çiğnemeye başlayan fare gibi. Hırlayarak eteklerini tüylü küçük yaratığa doğru savurdu. "Defol git! Yuvan için başka bir şey bul!"

Dönüp kendisini izleyen Mara'nın gözlerindeki hüznü yakaladı. Eteklerini indiren Valynda, bir zamanlar göğsünde olması gereken acıyı hissetti. Ama artık bir göğsü yoktu. Sadece içi boşaltılmış bir saman kabuğundan ibaretti; nefret dolu bir piç kurusu tarafından üzerine konan lanet sayesinde, hayatını mahvetmekten başka yapacak daha iyi bir şeyi yoktu.

Ben iğrenç biriyim.

Ama her zaman böyle değildi. Valynda gözlerini kapattığında kendisini hâlâ bir zamanlar olduğu gibi görebiliyordu. Uzun ve zayıf, gür, siyah saçları ve Mara'nınkine rakip olabilecek mükemmel bir cildi vardı. O kadar solgun olmasa da, yerel şairlerin ve züppelerin ona kasideler yazmasına neden olacak kadar berraktı. Tek kusuru babasından miras kalan burnuydu. Ancak bu bile görünüşünü tamamen bozmaya yetmemişti. En azından yoksul olduğu gerçeği kadar değil.

Amcası Midasarian zenginliği içindeyken, babası öyle değildi. Aptal olduğu için, varlıklı gençliğinin ziynetlerini reddetmiş ve ailesinin servetine sırtını dönerek onu ve annesini yoksulluk içinde yaşamaya zorlamıştı. Bunun için ona kızmamak için elinden geleni yapmıştı.

Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Özellikle de büyüdükçe. Çünkü birçok isteği olan bir kızdı. Arkadaşları gibi o da süslü elbiseler ve ayakkabılar hayal ederdi. Boynunu, bileklerini ve kulaklarını süsleyecek mücevherler. Güzel şapkalar ve zarif balolar. Seçkinler arasında yemek yemeyi.

Önemsiz şeylerdi, doğru. Yine de o zamanlar ona son derece önemli görünmüşlerdi.

Ta ki Nibo... ya da onun ve çok az kişinin bildiği adıyla Xuri'ye kadar. Başkalarını cezbetmek ya da kandırmak için olmadığı sürece süslü püslü şeylere aldırmazdı.

Gözlerini kapatan Valynda, onun adını kulağına fısıldadığı geceyi hâlâ hatırlıyordu. Kaba bıyıkları kulak memesinin etini gıdıklamış ve tüm vücuduna ürperti yaymıştı. Vücudunun derinliklerine gömülürken onu kalbine yakın tutmuştu. Nefes alış veriş düzeni düzensizdi, yanağını okşarken hafifçe gerilmişti. Kız çaresiz bir çığlıkla onun adını inlemişti. "Nibo."

"Bana Xuri de."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak ona baktı. "Xuri mi?"

"Gerçek adım... sadece birkaç kişi tarafından bilinir."

Onun kendisine ne kadar değerli bir hediye verdiğini ancak daha sonra öğrenmişti. "Xuri" diye seslenerek onu çağırabilirdi. Her yerden. Her zaman.

Kendisini ona ait kılmıştı. Kimseye boyun eğmemeye yemin etmiş, hiç kimseye bağlılık yemini etmemiş olan ele avuca sığmaz loa, bir ölümlüye ona istediği gibi hükmetme anahtarını bahşetmişti. Bu onun dünyasında duyulmamış nadir bir şeydi ve asla hafife alınamazdı.

Çoğu ölümlü bununla övünürdü.

Valynda onu çağırma yeteneğine sahip olduğunu hiç kimseye söylememişti. Utanç duyduğu için değil, ona çok saygı duyduğu için. O özel bir loa'ydı ve bir insana böyle bir yetki verdiğinin bilinmesi onu türünün diğer üyeleri arasında alay konusu yapardı. Ve Nibo'sunu asla incitmezdi.

Sebebi ne olursa olsun. Çünkü ona ihtiyacı olduğunda hep yanında olmuştu.

En önemlisi de, o yokken orada olduğu için.

"Valynda?"

Mara'nın sesi onu nemli, karanlık hücrelerine geri götürdüğünde irkildi. "Evet?"

"Ne düşünüyorsun?"

Nibo'nun kollarına geri dönmek istiyordu, böylece ona onu ne kadar sevdiğini gösterebilecekti. En çok da onun dudaklarının tadına bakabilmeyi ve teninin sıcaklığını kendi teninde hissedebilmeyi istiyordu. Bunlar gerçekten de küçük şeylerdi ama artık bunlara sahip olamayacağı için ne kadar da özlemişti. "Samandan yapılmış olmaktan ne kadar nefret ediyorum."

Ayrıca sürekli kaşınıyordu. Neden o hissin de elinden alındığını biliyor muydun?

Mara ayağa kalktı ve onun elini tuttu. Valynda etten yapılmadığı için bunu zar zor hissedebiliyordu. Saman bedeninde sinir uçları yoktu. Ona sık sık sorsalar da nasıl hissettiğini başkalarına tarif etmek zordu. Meraktan olsa gerek, herkes insan olmayan canlı bir şey olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu.

Gerçi ona sorarsanız, dünyada ete kemiğe bürünmüş insan kılığına girip de bu sıfatı hak etmeyen pek çok kişi vardı. Onu bu lanet olası duruma düşüren adam da kesinlikle onlardan biriydi.

Sefil piç.

Peki ne için? Onu sevmesini sağlamak için mi? Bunu kesinlikle düşünmemişti, değil mi? Canavar hangi alemde kızın özgür iradesini elinden almanın onu erkeksi olmayan cazibesine delicesine kaptıracağını düşünmüştü?

Bir kadını bir erkeğin emirlerini yerine getirmeye zorlamak için uyuşturmak, onu kendi tarafına çekmenin ya da ebedi nefretinden başka bir şey kazanmanın yolu değildi. Bir milyon yıl yaşasa bile Benjamin Sparke'ın çarpık mantığını asla anlayamayacaktı. Ya da uzun vadede ikisine de fayda sağlamayacakken neden böyle bir şey yaptığını.

"Bundan kurtulacağız. Çıkacağımızı biliyorsun."

Buna inanmak istiyordu. Ama iyimserliği biraz azalmıştı. Mara'nın aksine, şans hiçbir zaman onun dostu olmamıştı.

Aksine, onunla alay eden ve mümkün olan en kötü anda onu terk eden vefasız bir kaltaktı.

Dolayısıyla şu anda yaşayan bir Voodoo bebeği olarak kapana kısılmış durumdaydı. Tam olarak değil ama çoğu gün öyle hissettiği kesin.

Valynda Mara'nın elini kendi eliyle kapattı ve Mara'nın pürüzsüz teni ile soluk saman rengi uzuvları arasındaki farkı fark etmemeye çalıştı. Teknik olarak bir Voodoo bebeği olmasa da, kesinlikle bir iğrençlikti.

Neden mi? Çünkü aşık olmaya ve yanlışı adama güvenmeye cüret etmişti. Gardını indirmişti ve bu da mutlu olmaya çalışmasının cezasıydı. Başkalarının her zaman cezasız sahip olduğu tek şeye sahip olmaya çalıştığı için.

Aşk. Mutluluk. Kendine ait bir gelecek.

Siz diğer insanlar değilsiniz.

Doğru. O lanetliydi.

Birdenbire acı karanlığın içinde kör edici bir ışık parladı.

Bir saniye sonra Mara onun yanındaydı ve bir saniye sonra gitmişti. Neredeyse duyulamayan bir soluktan başka bir şey olmadan avuçlarından sökölüp alındı!

Valynda her zamankinden daha fazla paniğe kapıldı, çünkü hayatında başına defalarca gelen şey buydu.

Sevdiği herkes hiçbir uyarıda bulunmadan ortadan kayboldu. Nadiren bunun için bir sebep gösterildi. Bir an oradaydılar. Sonra gittiler ve o parçaları toplamak için geride kaldı. Tek başına. Çılgınlık ve acı boyunca ona yardım edecek hiçbir şey ve hiç kimse olmadan.

"Mara!" Histerisini bastırmaya çalışan Valynda arkasını döndü ve bakışlarıyla odayı aradı. Gerçi aranacak pek bir şey yoktu. Küçük hücre kesinlikle boştu. Yine de arkadaşını bulmaya çalışma ihtiyacı hissetti. Onu, kendilerini bütünüyle yutmakla tehdit eden karanlıktan kurtarmak için. "Mara!" diye tekrar bağırdı, onu bulabilmek için dua ediyordu.

İşe yaramazdı.

Mara gitmişti.

Bu nasıl olabilir? Yine yalnızdı. Karanlıkta. Hiçbir uyarı olmadan. Sebepsiz yere. Panik, onu parçalamakla tehdit eden bir gelgit dalgası gibi içine çöktü.

Bu çaresiz duyguyu nasıl unutabilirdi ki? Yine de bir şekilde Deniz Cadısı'nın mürettebatı kalbindeki korkuyu yok etmişti. Ona sahte bir umut ve güvenlik hissi vermişlerdi.

Çünkü gerçek şu ki, onlar ve nezaketleri sayesinde Valynda ölümden dirildiği günden beri hiç yalnız kalmamıştı.

Hayır, Benjamin'in onu öldürdüğü günden beri.

Beni seveceksin. Hak etmediği bir şeyi ona vermesi için ısrar eden adamın manyakça çılgınlığını hâlâ duyabiliyordu. Dünyadan ve onun iğrenç formundan kaçmasından o kadar korkuyordu ki, onu yanında tutmak için ayaklarının üzerinde dururdu. Aşırı derecede psikotik. Nasıl olur da başka kimse bunu göremezdi? Onunla ilgili her şey yanlıştı ama yine de babası onunla evlenmesi için ısrar etmişti. Onunla tanıştığı ve o karanlık, ruhsuz gözlerine ilk baktığı andan itibaren, onda doğru olmayan bir şeyler olduğunu anlamıştı. Başkalarına karşı empatiden yoksundu. Ona karşı her türlü şefkatten yoksundu.

Kendisi için akıl sağlığı.

Ve onu kontrol etme ihtiyacının çok ileri gittiği ve tüm insani terbiye sınırlarını aştığı o kader gecesinde, onu temsil etmek için kullandığı poppet'in vücuduna iğneler saplamıştı. Her biri onu parçalamış ve etini yırtmıştı. Acı amansızdı. Dayanılmazdı.

Durması için çığlık atmıştı ama adam ona merhamet etmemişti. O zaman da şimdi olduğu gibi. Hiç kimse onun acılarına merhamet etmemişti.

Çünkü kimsenin umurunda değil, diye fısıldadı bedensiz bir ses etrafındaki havada. Rahatsız edici bir sestti. Ürpertici ve duygusuz.

Daha da kötüsü, bu doğrudu.

En nefret ettiği şey buydu. Kendine acıdığı için değil. Çünkü gerçek buydu. Onun bile

kendi ebeveynleri onu önemsemişti. Üzücü olsa da, bu dünyaya geldiği ve ilk nefesini aldığı andan itibaren bunu biliyordu. Ailesi ona görev icabı bakmıştı, başka bir şey değil.

Şimdi...

Ani bir ses duyunca dondu kaldı. Burada biri vardı.

Ya da öyle bir şey. "Kim var orada?"

Yankılanan kahkahalar onun fısıltısına cevap verdi.

Bu sadece daha fazla paniklemesine neden oldu ve bu da onu öfkeliendirdi çünkü kendi zayıflığından nefret ediyordu. Korku her zaman işe yaramaz bir duyguydu. Toplayabildiği küçük gözdağını da elinden alıyordu.

Valynda kimsenin kendisine saldırmasını önlemek için duvara doğru geri adım attı.

"Özgürlüğünü istiyor musun?" Bu kez ses yüksek ve emrediciydi. Yine de yaratık kendini göstermedi.

Bu da onun bunun hileli bir soru olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Yalnız kalmasını istemeyen zihninin yarattığı tuhaf bir hayalet. "Kimsin sen?"

Karanlık, Mara'ya ya da konuşan yaratığa dair her türlü izi gizlemeye devam ediyordu.

Bunun yerine, gözleri dipsiz karanlıkta odaklanabileceği bir şey yaratmaya çalışmaktan yandı. Sağladıkları tek şey, birbirini kovalayan tuhaf ışık noktalarıydı.

Ta ki ürkütücü kırmızı bir ışık belirene kadar. Önünde dev bir şeytani canavar oluşturmak için yayıldı. Bu onu sabırsızlandıran bir şeydi. Bu sıradan bir canavar değildi.

Bir Malachai'ydi.

Derisindeki kırmızı ve siyah birbirine karışıyordu ve böylesine doğal olmayan bir kötülük ve sefalet havası yaymasaydı güzel olabilirdi. Böyle bir yaratıkta asla hata olmazdı. Çünkü onlar işkence ve acı çekiyorlardı.

Onunla ilgili her şey nihai işkence ve acıyı haykırıyordu. Gece boyunca sürünerek kurban arayan türden. En iyi arkadaşı en iyi arkadaşa düşman eden türden. Babayı oğula karşı. Kardeşi kardeşe. Böyle bir kargaşa ve ihanetle besleniyordu. Bu anne sütüydü ve açlıktan ölmek üzere olan bir kedi yavrusu gibi onu yalayıp yuttu.

Vücudu hâlâ etle kaplı olsaydı, onun gibilere bu kadar yakın olmaktan dolayı sürünüyor olurdu. Bu haliyle tiksintiyle ürperdi. Her normal insanın yapacağı gibi. Onun kötülüğü etrafındaki havaya nüfuz ettiği için başka seçeneği yoktu.

İronik, gerçekten. Çoğu kişi Xuri'nin bu tür yıkıcı bir yaratık olduğunu düşünürdü. Kendi babası onu bu şekilde kınamış ve ona yaklaşmasını yasaklamıştı.

Yine de Xuri, tüm öfkesine ve huysuzluğuna rağmen bununla kıyaslanamazdı bile. Aslında kimse ona karşı gelmediği sürece oldukça yumuşak başlıydı.

Malachai yerde kayarak parlayan gözleriyle onun üzerinde yükseldi.

"Eminim birçok suçluyu korkutup kiliseye getirmişsinizdir."

Altın rengi gözleri karanlıkta kıpkırmızı parlayarak onun mizahından hoşlanmadığını belli etti. "Korkmuyor musun, ahbab?"

Pek sayılmaz. Acıyı hissedemeyen ve sevgilisi doğaüstü zorbalıklara karşı bağışıklığı olan bir psikopomp olan birini korkutmak zordu. Yani... "Zaten cehenneme gitmiştim. Yapabileceğin fazla bir şey yok."

Homurtu olabilecek bir ses çıkardı. Ya da hazımsızlık. Söylemesi zor, gerçekten. "Benim kim olduğumu bilmiyor musun?"

"Adarian Malachai."

"O zaman benden korkman gerektiğini biliyorsun."

Şimdi alay etme sırası ondaydı. "Züppelere kapak olsun. Erkek egolarını tatmin etmeye inanmıyorum. Seninki zaten yeterince büyük. Neden daha da büyüsün ki?"

Sıcak hava üfleyerek elbisesini saman bedenine yapıştırdı. O kadar şiddetliydi ki, nemli taşa doğru sendelemesine neden oldu.

"Seni paramparça edebilirim!"

Ve o bunu hissetmeyecekti. Asıl noktayı kaçıırıyordu. O insan değildi. Diğerlerinin sahip olduğu fiziksel hislerden yoksundu. Varoluşunu oluşturan tüm bu saman beden kâbusu bu yüzdendi ve adamın onu öldürmesi bu yüzden umurunda değildi. En azından bu onu acısından kurtaracak ve bu destansı dehşeti sonsuza dek sona erdirecekti. Çünkü dürüst olmak gerekirse, bu şekilde yaşamaktan o kadar yorulmuştu ki sonsuz ölüm ona iyi görünmeye başlamıştı.

En önemlisi de Adarian, Benjamin ve babası gibi yaratıkların onu hastalıklı oyunlarında ve hastalıklı amaçlarında bir piyon olarak kullanmalarından bıkmıştı.

Şu anki formuna rağmen o bir insandı, bir kupa ya da ödöl değil.

Ya da bir amaç için bir araç.

Birisi onu ne zaman duyguları olan bir insan olarak görecekti? Sevilecek ve kullanılmayacak biri olarak mı?

Bir yerlerde bir kişinin, sadece bir kez olsun ona değer vermesini istemek gerçekten çok mu fazlaydı?

Hayatı boyunca, etrafındaki herkes onu itip kakmaktan ve onları memnun etmediğinde ya da söylediklerini yapmadığında tehdit etmekten başka bir şey yapmamıştı. Bir hanımefendi ol. Sessiz ol, vs. Babası tüm çocukluğunu, onu her sorguladığında ya da tam olarak istediğini yapmadığında onu döverek geçirmişti.

Annesi ona bir gram bile nefes alacak alan bırakmamıştı. Düzgün otur. Hiçbir şey söyleme. İyi bir koca bulmak için göz alıcı bir parça olmak. Ve tüm bu eğitim Benjamin'in çılgın ültimatomuyla sonuçlanmıştı: Ya benimle evlen ya da öl.

Etrafında itilip kakılmaktan ve göz ardı edilmekten bıkmıştı.

"Ziyaretinizin gerçek bir amacı var mı yoksa egonuz o kadar kırılğan ki, eve sürüklediğiniz evcil bir kuş gibi kafeste tuttuğunuz zavallı bir insan yaratığını avlayarak egonuzu yükseltme ihtiyacı mı duyuyorsunuz?"

Sonunda birinin onu bitmek bilmeyen ıstırabından kurtaracağını umarak çenesini meydan okurcasına kaldırdı ve adama dik dik baktı.

Lütfen, Tanrım, merhamet et ve beni öldür!

"Devam et, Adarian. En kötüsünü yap."

Onun kendisini unutulmaya terk etmesini istiyordu. Hayır, kalbindeki sürekli acının nihayet sona ermesi ve onu rahat bırakması için ona ihtiyacı vardı. Kendini buna hazırladı ve bekledi.

Ve bekledim.

Ona en çok istediği şeyi vermek yerine, sefil, kalpsiz piç dudaklarını büzdü ve sanki onun cesaretini değerlendiriyormuş gibi o şeytani gözlerini kıstı.

Ya da daha kötü bir şey.

Hiçbir uyarı olmadan, fareler yerden fırlayarak ayaklarının etrafına doluştu.

Valynda çığlık atarak etrafta dans etti, onlar bacaklarını parçalamak ve bacaklarına tırmanmak için ellerinden geleni yaparken onlardan kaçmaya çalıştı.

"Yani en azından mideniz bulanıyor."

Ona ters ters bakarken onları uzak tutmak için elinden geleni yaptı ve onları kovdu. "Kimse bir sıçanı sevmez." Özellikle de bunu komik bulan 1.80 boylarında şeytani kızıl bir pisliği!

Nefesi kesilmişti, tepinmeye devam ederken onlara ve ona lanet okudu.

"Tabii başka bir fare değilse."

Haklıydı, diye düşündü.

Birden ikisi birden odanın dışına çıktı. Valynda eteğini son bir farenin pençelerinden çekip çıkardı, Bu da küçük canavarı yuvarlanarak ondan uzaklaştırdı. Koşarak uzaklaştı.

Kendini eğilmiş bir palmye ağacının altındaki bir adada bulduğunda parlak ışık onu kör etti. Artık tüylü küçük kemirgenlerin saldırısı altında olmadığına şükrederek, gözlerini parıltıdan korumak için elini kaldırdı.

Malachai burada daha da uzun görünüyordu. Kapalı bir alanda olmamalarına rağmen bir şekilde daha iriydi. Ve bu onun varlığı ve güçleri için çok şey söylüyordu.

Teni normal bir adamınki gibi soldu. Son derece yakışıklı olduğu göz önüne alındığında "normal" biraz zorlamaydı.

Gözleri o kadar berrak ve maviydi ki, gökkuşağı berraklığıyla gökyüzüne rakip olabilirdi.

Çenesi gevşedi.

Şeytani bir gülümseme dudaklarını büktü. "Dönüşüm benim pek çok gücümünden yalnızca biri."

Onun devasa egosunu daha fazla beslemek istemediği için ağzını kapattı. "Etkilenmem mi gerekiyor?"

"Duruma göre değişir. Tekrar insan olmaya hazır mısınız?"

Valynda gerçek olamayacak kadar iyi bir teklif karşısında nefesini tuttu. Evet, bu atasözünü ve daha fazlasını biliyordu. Bir hediye atının ağızına bakmak asla iyi sonuç vermezdi. Her yerde düşman yaratırdı.

Ve işler çok iyi gittiğinde, insanlar Voodoo bebeklerine dönüştü ve hayat doğrudan cehennemın derinliklerine kaydı.

"Ben dünkü çocuk değılim, efendim. Kimse böyle bir teklifte bulunup da bunun için ağır bir bedel ödemez." Ve daha önce ruhunu çiğ ve kanlı bırakacak kadar pahalı bir bedel ödemişti, böyle bir hatayı tekrarlamak istemiyordu.

Verecek kanı kalmamıştı. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda. "Doğru. İsteddiğim bir şey var."

Elbette vardı. Kimse fedakâr olduğı için bağıšta bulunmazdı. "İyi" Samaritan diye bir şey yoktu. Bunu herkesten iyi o biliyordu. Bu yüzden, onu reddetmenin sonuçlarına kendini hazırladı çünkü kaybedeceğini bildiğı halde Malachai gibi bir şeyle bu oyunu oynamaya hiç niyeti yoktu. "Ve bu?"

"Benim uşumgallu'ma katılacaksın."

Saman çekirdeğine kadar sersemlemiş bir halde ona baktı. Adam ciddi miydi?

Bu yeni bir şey. Ve beklediğı bu değildi.

Uşumgallu onun şeytani ordusunu yöneten başlıca generallerdi. İnanılmayacak kadar güçlü olan bu yaratıklar, Mara'nın ve diğer Ölü Adamlar'ın aylardır savaştığı şeylerin ta kendisiydi. Hepsi de korkunç yaratıklardı. Thorn onları bunun için diriltmişti; Malachai ve şeytani güçlerinin dünyayı ele geçirip tümüyle yutmasını engellemek için.

Onlar insanlığı köleleştirmek ve dünyanın yanışını izlemek isteyen en karanlık muhafızlardı. Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak.

"Anlamıyorum."

"şarru-Namuş'umu kaybettim." Ölüm Kralı. Adarian bu ismi söylediğı anda, gözlerinde onu kaybetmediğini, muhtemelen söz konusu varlığı kurban ettiğini söyleyen bir parıltı gördü ...

Ya da vahşice öldürdüler. Muhtemelen aynı havayı solumaktan başka bir şey için değil. Ne de olsa Adarian Malachai'ydi. Generallerini öldürüp yerlerine başka bir zavallı talihsiz ruh koymak duyulmamış bir şey değildi. Bu onun türü için bir tür kan sporuydu, çünkü hiç kimseye, hatta kendilerine hizmet edenlere bile değer vermiyorlardı.

"Ve sana yaptıklarından dolayı bu dünyadan intikam alma ihtiyacın göz önüne alındığında, senin gibi birinden daha iyi bir yedek düşünemiyorum." Adarian kızın çenesini kaldırarak onun parlayan, vahşi gözlerine bakmasını sağladı. "Bana Nibo'nun sahtekârını getirmen şartıyla."

İşte oradaydı.

Fark edilirse öldürölmesine neden olacak ovma, çünkü Xuri'nin asla ayrılmayacağı tek şey buydu. Asasını ondan almaya cüret ederse onu kendisi deşerdi, çünkü asa onun aklının alamayacağı mistik güçlere sahipti. Adarian'ın sorduğı şeyi düşününce midesinin bulandığını hissetti.

Ve buna kanacak kadar aptal değildi. "Sen Malachai'sin. Neden kendin almıyorsun, Sonsuz Güçlerin Efendisi?"

Gözleri canlı bir kırmızıya döndü ve kaşları sanki küstahlığı yüzünden ona vuracakmış gibi karardı. Ve yanağına yumruk atan ilk kişi de o olmayacaktı. Babası onu bu taktikle yetiştirmişti.

Bu yüzden kendini darbeye hazırladı.

Ama gelmedi. Aksine, son anda öfkesine hakim olur gibi oldu ve derin bir nefes aldı.

Onu daha da şaşırtan bir şekilde, adam güldü ve ondan uzaklaştı. Yürürken kocaman siyah kanatları sırtından dışarı doğru genişledi. Sinirlendiğini göstermek için seğiriyorlardı. "Bu büyü. Sahtekârı onun elinden alamam. Ama sen... sen oraya girip benim için onu çıkarabilirsin."

Bu düşünceye yüksek sesle güldü. Nibo'nun boynunda küçük bir tılsım olarak taşıdığı değnek kutsal sayılırdı. Bir keresinde meraktan parmak uçlarıyla yanlışlıkla ona dokunduğunda, Nibo ona tıslamış ve sanki bir kobraymış gibi geri çekilmişti. Tepkisi o kadar hızlı ve içgüdüsel olmuştu ki ikisini de korkutmuştu.

Bugüne kadar ona yaklaşmaması gerektiğini biliyordu. Ya bir tılsım olarak boynundayken ya da baston olarak elinde tutarken.

Beni kesinlikle öldürecekti.

"Öyle mi?" Adarian sordu.

Onun düşüncelerini duymuş olması karşısında nefesi kesildi.

Öne doğru bir adım atarak onu kumsalda çevirdi, böylece kumdan yükselen uzun, karmaşık bir şekilde oyulmuş bir aynayla karşı karşıya kaldı. Onu eski bedeninde, o güne kadar gördüğü en güzel balo elbisesi içinde görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Gözyaşları karanlık derinliklerinde parıltıyordu, çünkü artık kutsal olmayan dirilişinin neden olduğu o nefret dolu şeytani kırmızı değillerdi.

Gözleri bir kez daha insan yaşamındaki koyu kahverengiye dönmüştü.

Gerçek ten olduğundan emin olmak için uzanıp yanağındaki ete dokundu.

Öyleydi. Çok özlediği koyu kumral saçları da öyleydi. Parmaklarına ipek gibi dolanan kalın ve yumuşak saçlar, kırısan ve kırılan korkunç samanlar değil. Hayatında ilk kez burnunun büyüklüğüne bile aldırımıyordu, çünkü burnu onundu ve gerçektir. Bu bir illüzyon ya da rüya değildi.

Tekrar insandı.

Kumda dizlerinin üzerine çökerek rahatlama içinde ağladı, yanaklarındaki ıslaklığı hissettiği ve bununla birlikte gelen burun tıkanıklığı ve şişmiş gözlere katlandığı için minnettarlığı ölçüsüzdü.

Adarian onu soğuk ve hesaplı bir bakışla izledi. "Onun esasını ve Thorn'un kılıcını istiyorum. Onları benim için getir, ben de o çok arzuladığın görünüşünü korumanı sağlayayım."

Uğruna dünyaya ihanet edeceği tek şeyi bildiği için ona lanet olsun. Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Peki ya onları alamazsam?"

"Sen güzel bir kadınsın Valynda. Eğer kafana koyarsan bir erkekten alamayacağın hiçbir şey yoktur."

Bunun için ondan nefret ediyordu, çünkü hiçbir zaman görünüşünü ya da cazibesini bu şekilde kullanacak biri olmamıştı. Çıkarıcı olmak ya da bir başkasını kişisel çıkarları için kullanmak ona göre değildi. Bunu küçük ve zalimce buluyordu. Kalpsiz. Gerçekte, görünüşünün neden olduğu ilgiden her zaman nefret etmişti. Dikkat dağınıklığı. Düşmanlık ve sorun. Diğer kızlar onun erkeklerin ilgisini kendilerinden uzaklaştırıp kendisine yönelttiğini fark ettikleri andan itibaren hayatı cehenneme dönmüştü. Özellikle de fakir olduğu için.

Fahişe. Para avcısı. Tart. Cüruf. Ona akla gelebilecek her isim takılmıştı.

İsteddiği kişi hariç hepsi... Arkadaş.

Erkekler daha da kötüydü. Onu sahiplenilecek güzel bir nesneden başka bir şey olarak görmemişlerdi. Onu mahvetmek, kirletmek ve zevklerini aldıktan ve onunla işleri bittikten sonra bir kenara atmak istedikleri bir simge. Parası olmadığı için, onlar için daha değerli bir şey değildi.

geçici bir meraktan daha fazlasıydı. Tüm fani hayatını duyguları yokmuş gibi davranılarak geçirmişti. En iyi ihtimalle görmezden gelinmesi, en kötü ihtimalle de spor olsun diye azarlanması gereken önemsiz bir şeymiş gibi aşağılanmış ve küçümşenmişti.

Dünyadan nefret etmeyi öğrenmişti. Biri çok yaklaştığında saldırmayı.

Nibo'ya kadar.

Ona hayatı öğretenin bir ölüm ruhu olması ne kadar ironikti. Ona yaşamak ve sevmek için bir sebep veren. Kendisini istenmeyen biri gibi hissetmesi için elinden geleni yapan dünyanın bir parçası olmak istemesi için bir neden.

Yalnızca o, onun bedeninin ötesini görmüş ve güzelliğine kapılmamıştı. Aksine, onu baştan çıkaran kalbi ve ruhuydu.

Tıpkı onunkine aşık olduğu gibi.

Nibo tanıştıkları gece ona soğuk bir bakış atmıştı... "Sanırım yeterince geçiyorsun. Bir insan için."

Çoğu kadın aşağılanırdı. Onun ilgisini çekmişti. Nibo, yaklaşıp kadar onun dış güzelliğini görmemişti. Bu onun lanetiydi. Kimsenin fiziksel görünüşünü göremezdi. Sadece ruhlarındaki gerçeği görürdü. Onu cezbeden onun içindeki ateş olmuştu. Onu uygunsuz davranışları için uyarması ve onunla birlikteyken daha iyi davranmasını sağlaması.

Ondan aşağılık, yaramaz kibrini bir kenara bırakmasını ve insanları küçümsemek yerine onlara saygı göstermesini istemişti.

Çekilmez bir göttü ama onun götüydü.

"Neden insan olayım ki Vala? Ben bir ölüm loasıyım. Biz asla kibar olmadık. Kimseye karşı."

"Çünkü bu dünyada yeterince pislik var, Xuri. Neden başka biri olmak için çabalayasınız ki?"

Xuri'nin onu ilk öpüşünü hatırladığında yanağından bir damla yaş süzüldü. Gösterdiği sahiplenici tutkuyu. Sevgi ve arzu. Sadece şehvetle değil, gerçek bir ilgiyle ve çok daha derin bir şeyle ateşlenmişti. O hâlâ

dudaklarının tadını. Onu yanına çekerken vücudunu saran tereddütlü kollarını hissetti.

Korku ya da şüphe nedir bilmeyen adam, onun dudaklarını ilk kez tattığında utangaç davranmıştı. Ve bu onun her zaman değer vereceği bir parçasıydı. Sadece onun sahip olduğu ve kutsal saydığı bir parçası.

Çünkü onu savunmasız görmüştü. Onu insan olarak görmüştü.

"Ona asla ihanet edemem."

Adarian eğilip onun kulağına fısıldadı. "Seni Benjamin'in deliliğinden korumak için hiçbir şey yapmazken, başka bir adamın hayatına el koymasına ve onu almasına izin verdiği anda sana ihanet etti. Neden senin için savaşmadı?"

Acı, düşünmemek için elinden geleni yaptığı bir şey yüzünden kalbini paramparça etti. Asla, çünkü tüm bunların acısı dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Bu doğrudu. Xuri babasının yaptıklarına karşı çıkmalı ve onu ölümden çok daha kötü bir kaderden uzaklaştırmalıydı. Papaz gelip onu babasından istediğinde neden karşı koymamıştı?

Bunun yerine, kız babasının onu bir yabancıyla evlendirdiğini söylediğinde hiçbir şey söylememişti.

Koyu renk gözlerinde hiçbir duygu yoktu. Düz ve eşit ses tonu da öyle. "En iyisi bu."

Ona nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi? Onu herkesten çok sevmesi gerekirken bunu ona nasıl dileyebilir?

Valynda öfkeleni. "Onu sevmiyorum Xuri. Seninle evliyken onunla nasıl evlenebilirim?"

"Bizim ruhani bir evliliğimiz var. Aynı şey değil Vala. Bunu sen de biliyorsun. Bir loa ile paylaştığın şey insan evliliğini aşar. Asla aynı olamaz."

Bu sözler kalbini parçalamış ve adamın ayaklarının dibinde kanlar içinde bırakmıştı, adam da kalbinin üzerine basmış ve onu topuğunun altındaki toprağa gömmüştü. Paylaştıkları onca şeyden sonra, aptalca bir şekilde kendini kandırarak basit, adi bir ilişkiden daha fazlasını yaşadıklarını düşünmüştü. Xuri'nin kendisine yaklaşan diğer erkeklerden farklı olduğunu düşünmüştü. Elbette onun yalanlarına kanmamıştı. Kandırılmış

Kendini diğ erlerinden daha iyi olduğuna inandırdı ama öyle olmadığını anladı. Yine de tartışmaya devam ettikçe, onun kendisini akılsız bir araç olarak kullandığını korkunç bir Şekilde fark etmişti.

Sonunda, o da diğ erlerinden daha iyi değildi.

Onun gibi insanları bir hiç olarak gören, kendi çıkarları için çalışan bir başka berbat kullanıcı. İnsan bile değil.

Onun bekaretini istemiş ve almıştı. Ondan sonra ona ne olduğu onun için önemli değildi. Onu bir fahişe olarak suçlayacak insan kanunları önemsizdi. Denizin altında, insan kanunlarının geçerli olmadığı mutlu küçük krallığında yaşayan bir loa için bunun ne önemi vardı ki? Yaptıkları ona hiçbir zaman dokunmayacaktı.

Bu arada, o mahvolmuştu. Geleceği yok olmuştu. Adam tek başına onun tüm planlarını ve hayallerini ateşe vermiş ve yok etmişti.

Ve en kötü kısmı?

Umurunda değildi. Nibo onun gözlerinin içine bakmış ve yaptıklarından dolayı ne gözünü kırpmış ne de pişmanlık göstermişti. Bu mutlak saygısızlık kalbini paramparça etmişti.

Bu onun bir daha asla iyileşmeyecek bir parçasını yok etmişti. Gerçek nefretin ne olduğunu o gün öğrenmişti.

Acı, dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Hiç kimsenin onu sevmediğini bilmek. Bunca zaman sonra, güzel bir yüz ve tatlı, yalancı bir dil tarafından kandırılmasına izin vermişti. Aşkını kalpsiz bir piç için harcamıştı...

Nasıl bu kadar aptal olabilmışti? Gerçekten de aşka bu kadar mı muhtaçtı ki bu kadar kolay av olmasına izin vermişti? Tüm bunların acınası hali dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Öfkeyle eteklerini topladı ve onu terk etmek için harekete geçti. "O zaman kimseyle evlenmeyeceğim! Seni bile kınıyorum!"

Onu bu duruma getiren de buydu. İnatçı dili ve hiçbir erkeğe boyun eğmeyi reddeden bağımsız ateşi.

Babası bile.

"İyi" Hristiyan papaz, onun bir loa ile bağlantısını ve sadece onunla değil, herhangi biriyle evlenmekten kaçınma kararlılığını öğrendiği anda, çılgın bir canavara dönüşmüştü. Onu tamamen yok etmeye kararlı biri. Hayatları ve ruhları ne pahasına olursa olsun. Yalan söylemiş ve hiçbir anlam ifade etmeyen fanatik bir gayretle onun peşinden gitmişti.

İnsanların birbirlerine karşı nasıl bu kadar duygusuz olabildiklerini asla anlayamayacaktı. Nasıl olur da bir insan diğerini, onu ya da ailesini hiç düşünmeden yok etmeye kalkışabilirdi. Önemli olan tek şey kendi bencil kazançlarıydı. Kendi zenginlikleri ve istekleri. Yok ettikleri kişinin canı cehenneme.

Şüphesiz cehennemin özel bir köşesi böyle sefil piçler için ayrılmıştı. Tüm dünyanın onları oldukları gibi göreceği, yalanları ve eylemleriyle tanıyacağı, sonsuza dek alay edilmek üzere çırılçıplak soyulacakları bir yer.

Onlar Babil'in gerçek fahişeleriydi. İnananların kalplerini ele geçirip zulümleriyle onları ezdiler ve inananların bu dünyada ve ötesinde tüm iyilik ve iyiliğin varlığından şüphe etmelerine neden oldular. Onları doğru yoldan ve Tanrı'nın elinden uzaklaştırarak karanlığa doğru çektiler.

Eylemlerinin acımasızlığı yüzünden sonsuza dek kayboldu. İşte buradaydı.

İki kez lanetlendi.

İhanete uğramış. Ve daha iyisi için hiçbir umut yok.

"Sevilmeyi hak etmiyor musun?" Adarian'ın sorusu aralarında havada asılı kaldı.

Valynda sahildeki mükemmel, dingin görüntüsünü yansıtan aynaya bakarken gözlerinin daha fazla yaşla dolduğunu hissetti. İçinde kopan fırtınayla çelişen berrak ve güneşli bir gün.

Elbette hak ediyordu. Tüm canlılar sevgiyi hak ederdi. Bu, yaşamın ilk nefesiyle birlikte gelen temel bir haktı ama yine de sonsuza dek ondan kaçmış gibi görünüyordu. Ne büyük bir trajedi ki bu kadar çok

bunun için savaşmak zorunda kaldılar. Daha da fazlası, hayati önem taşıyan beslenmesinden mahrum bırakıldı. Peki neden?

Başkalarının acımasızlığı yüzünden.

Bu dünyada yanlış olan neydi ki, bu kadar çok insan kendi acılarına kapılıp, karşılaştıkları herkese saldırmaya ve acılarını onlara bulaştırmaya çalışıyorlardı? İnsanlar nasıl bu kadar acımasız olabiliyordu?

Evet, kendisine yapılanlar için kan istiyordu. Tıpkı onlar gibi. Olanlar hiç adil değildi. Doğru değildi. Bir adamın bencilliği yüzünden bir canavara dönüşmeyi asla istememişti.

Elbette biraz mutluluğu hak ediyordu. Sadece bir kez. Kendisi için bir şey. Bu gerçekten o kadar bencilce miydi?

Thorn ona bir beden sözü vermişti ama yine de ne zaman bundan bahsetse gözlerindeki şüpheyi görmüştü. Sanki sözünü tutma yeteneğinden korkuyormuş gibi.

Daha önce hiç kimse ona verdiği sözü tutmamıştı. Tabii verdikleri söz acı çektirmek ve zarar vermek değilse. Bu söze uymuşlardı ve sonra biraz daha.

Peki kime nasıl güvenebilirdi? Hayatı boyunca ona yalan söylenmişti.

Herkes tarafından. Annesi tarafından. Babası. Xuri.

Hepsi şarlatandı. Kuşatılmış kalbi bu noktada tanınmayacak kadar yara almıştı. Yediği onca eziyete rağmen artık nasıl atabildiğini bile bilmiyordu.

O kadar yorgundu ki, karşısındaki bu canavarın söylediklerine inanacağına dair en ufak bir umut bile beslememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Sam'in dürüst olması fikriyle uğraşmak bile aptallıktı.

Eğer dudakları hareket ediyorsa, yalan söylüyordur. ...

Evet, inanabileceği tek gerçek buydu. "Bu pazarlığa sadık kalacağını nereden bileceğim?"

Adarian acı acı güldü. "Sorun da bu, değil mi? Hangi dudakların yanlış ya da doğru olduğunu asla bilemezsin. Dünya yalancılar, hırsızlar, dilenciler ve fahişelerle dolu.

Size zarar vermeyeceklerine dair güvence verirken alabildiklerini alırlar. Her biri aldıkları her şeyle ruhunuzdan bir parça alıyor, ta ki siz onlardan biri olacak kadar az kalana kadar. Ya da çok daha kötü bir şey."

O haklıydı. Hayattaki en zor mücadele buydu. Size yanlış yapıldığında, özellikle de güvendiğiniz biri tarafından yapıldığında ruhunuzu korumak. Canavarların son iyi niyetinizi de çalmasına izin vermemek. Namusunuzu.

Artık olmaktan korktuğu korkuluk değildi.

Geceleri çılgın atarak uyanmasına neden olan şey, kalbini ele geçiren gölgeydi.

Çünkü derinlerde bir yerde, o kadar az iyiliğinin kaldığını biliyordu ki, bu teraziyi tersine çevirmek ve onu sonsuzluğun geri kalanı boyunca işe yaramaz ve karanlık hale getirmek için fazla bir şey gerekmeyecekti.

Onu en nefret ettiği canavarlardan biri yapmak için. Başkalarını avlamalarını engellemek için görevlendirildikleri canavarlardan.

Ama ona yardım eden iki adamı elinden almak...

Bunu yapamazdı.

Adarian tısladı. "Al canım. Karar vermene yardım edeyim."

Aynadaki görüntü uğursuzlaştı. Dönüyordu. Artık onun yansıması değildi. Aksine, Xuri'nin tuhaf bir tutkusu olduğunu bildiği tavernalara benzeyen karanlık, gürültülü bir tavernaya dönüştü. Xuri'nin girmesine asla izin vermediği türden bir meyhaneydi bu çünkü Xuri'nin onların bayağı yöntemleriyle lekelenmesini istemediğini iddia ediyordu.

"Sen bunun için fazla safsın, lanmou mwen. Benim kötü alışkanlıklarımle lekelenmene gerek yok. Benim seni aşağı çekmemden ziyade senin beni yukarı çekmeni tercih ederim." Onun sözleri her zaman

Onu.

İblisleri avlamak ve onları kendi cehennem boyutlarına geri götürmekle görevli olan Deniz Cadısı'nın Ölü Adamlar mürettebatına katılana kadar, bu tür insan cehennemlerine girmeye cesaret edememiş ve Xuri'nin ne demek istediğini öğrenmemişti. Ancak o zaman Xuri'nin kendisinin böyle yerlere girmesi konusundaki isteksizliğini tam olarak anlamıştı.

O haklıydı. Onlar iğrençti. Ve bu, tüm hayatını ona eziyet ederek, masumiyetinden ve yoksulluğundan faydalanmaya çalışarak geçiren insanlar hakkındaki kötü düşüncelerini düzeltmek için hiçbir şey yapmadı çünkü onu bir hiçten daha değersiz görüyorlardı. Babası gururunu onun geleceğine tercih ettiği için onu kolay lokma olarak görüyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, Xuri'nin onlarda neyi bu kadar çağrıştıracı bulduğunu anlayamıyordu.

Sadece pis kokusu bile burnu olan herkesi uzak tutmaya yeterdi.

Yine de Xuri, pis kokulu odadaki yoğun kalabalığın arasından kolayca seçilebilecek biriydi. Sadece çok iyi tanıdığı iki arkadaşı Oussou ve Masaka ile birlikte olduğu için değil, en iyi günlerinde bile gözden kaçırılması imkânsız olan Legba Baba ve Baron Samedi ile birlikte oturduğu için.

Toplanan loaların hepsi değerli adaları Vilokan'dan uzakta olduğu için tüyleri diken diken oldu. Denizlerin altında var olan, ölüleri aldıkları ve insan dünyasına çağrılana kadar birbirleriyle barış içinde yaşadıkları loa vatanı. Böyle bir şekilde bir araya gelmeleri nadir görülen bir şeydi.

Ve bu mutlu bir gezi değildi.

Bildikleri biçme işinin acımasız yüzünü takınmışlardı. Yarım daire şeklinde oturan bu dört adam ona bir karga sürüsünü hatırlatıyordu. Papa Legba ve Samedi rom kadehlerini değiştirirken başlarını bir puro dumanı bulutu çevreliyordu.

Grubun tek kadını olan Masaka uzun boylu, esmer tenli ve zekâ parıltıları saçan gözlere sahipti. Kırmızı brokar ceket, üç köşeli şapkasının süslemesiyle aynı altın rengiyle işlenmişti. Ama ağabeyi gibi o da yaşlı ruhlar konuşurken sessiz kalıyordu.

Legba bakışlarını Xuri'ye dikti. "Onun türüyle uğraşmamalıydın, bunu biliyorsun evlat."

Sessizliği içinde küskün olan Xuri, çenesinde bir tik başlarken bardağını çevirdi.

"Aklından ne geçiyordu?" Legba yeni bir puro yakarken karanlık, ruhsuz gözlerle baktı.

Parlak mor brokar bir palto giymiş olan baron başını salladı. "O bizden biri değil. Asla bizim türümüzden biri olamaz."

Xuri baronun bakışlarını hiç kaçırmadan karşıladı. "Maman Brigitte de öyle."

Odada bir deprem oldu ve insanların çığlık atıp saklanacak yer aramasına neden oldu. O kadar derin ve şiddetliydi ki Valynda bile sarsıntının şiddetini hissetti.

Xuri irkilmedi.

Papa Legba purosunu indirdi ve en yakınındaki romu aldı. "Ne demek istiyorsun? Onunla evlenecek misin?"

Xuri başını salladı. "Sen daha iyi bilirsin. O bir insan. Bizim dünyamızda ona yer yok. En azından hayatta olduğu sürece."

Samedi bakışlarını Oussou'ya çevirdi. "Erzulie'ye git. İnsanına bir sevgili bul ve onu kardeşimizin elinden al. Er ya da geç."

Valynda, Xuri'nin küçük kölesini itaat etmekten alıkoymasını beklerken nefesini tuttu. Otlı romunu yudumlamaktan ve diğer ruhları görmezden gelmekten başka bir şey yapmasını.

O yapmadı.

Aksine, hiçbir şey yapmadan öylece oturdu. Hiçbir şey!

Kaderiyle ilgili hiç bilmediği bir parçanın dehşetini hissederken kalbi sıkıştı. Xuri onun lanetlenmesinde bizzat rol almıştı. Thorn'un onu geri getirmesine bu kadar çabuk yardım etmesine şaşmamalıydı.

Sevgiden değil.

Suçluluk

duygusundan!

Öfke yükseldi ve onu boğdu. Bunu ona nasıl yapabilmişti? Nasıl! Onu herkesten çok sevmişti. Ona güvenmişti. Ona kalbinin ve ruhunun her parçasını vermişti. Ve o bunun karşılığını nasıl ödedi?

İhanetle! Ona karşı çalışmış ve en kötü kâbusunu üzerine salmıştı. Onu küskün, yaşlı bir piç kurusuna spor olsun diye satmıştı çünkü onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Hayatında hiç bu kadar aptal
hissetmemiştir. Çok ... çok ...
Kelimeler onu
hayal kırıklığına
uğrattı. Acı onu
doldurdu.

Gerçekten de, duygular üstünlük için birbiriyle savaşırken
ölmek istiyordu ve hangisine teslim olması gerektiğini
bilemiyordu. Acıya mı, öfkeye mi, yoksa kafa karışıklığına
mı?

Tek bildiği, hayatının paramparça olduğuydu ve bunu hak
edecek hiçbir şey yapmamıştır. Onu sevdiğini sandığı bir
yaratığı sevmekten başka bir şey yapmamıştır. Bu ona her
şeye ve daha fazlasına mal olmamalıydı. Aşkın bedeli kan ve
kemikle ödenmemeliydi. Asla birinin ruhuna mal
olmamalıydı.

Dünyada onun için değerli olan her şeyi ve daha fazlasını
almıştır. Bu nedenle, bu iyiliğe karşılık vermesi doğru
görünüyordu. Eğer onu sevmiyor ya da umursamıyorsa bile,
umursadığı tek bir şey olduğunu biliyordu.

Onsuz yaşamaya dayanamayacağı tek şey.

Vücudu onun için ne kadar değerliyse, bu da onun için o
kadar değerli olacaktı.

Nefes alıp verirken Adarian'ın bakışlarıyla karşılaşmak için
döndü. "Onun esasını mı istiyorsun? Senin için getireyim."

Xuri, önce onu son derece rahatsız edici bir yere
çarpmazsa şanslı sayılırdı!

4

Valynda kutsanmış molasının ardından saman bedenine dönmeye hazır değildi. Bunun acımasızlığı ...

Bu, Xuri'nin ihaneti yüzünden onun postundan daha da büyük bir parça istemesine neden oldu. Ama bu aynı zamanda ne pahasına olursa olsun bu görevi tamamlama kararlılığını da artırdı. Xuri'ye olan hislerinin yapılması gerekeni engellemesine izin vermemek. Ona karşı, onu satmaya ve ölüme terk etmeye karar verdiğinde ona karşı olduğu kadar soğuk olmak.

Sonuçta, neden yapmasın ki? O kendini ilk sıraya koymuştu. Neden o da aynısını yapmasın? Öz babası bile kendi çıkarları için onu bir kenara atmıştı. Sanki akılsız bir şeymiş gibi onu bir pazarlık kozu olarak kullanmıştı.

İyi ol. Sana söyleneni yap. Tek duyduğu buydu. Sorun çıkarma. Sadece güzel küçük bir şey ol.

Thorn onu bir kuklanın saman bedeninde geri getirmeden çok önce bir oyuncak bebek olarak yaratılmıştı.

Hiç kimse onu umursamamıştı ve artık bu sefil dünyayla ve dünyanın ona karşı her zaman takındığı duygusuz tavırla işi bitmişti.

Thorn onu insanlığı korumak için geri getirmişti. Yine de şu anda başka kimseye karşı pek de hayırsever hissetmiyordu. Kalbi bu kadar kırıkken olmazdı. Fiziksel acıyı hissedemiyor olabilirdi ama ruhunun derinliklerine işleyen ve bir daha asla bütün olamayacağından korkmasına neden olan bu kıymığı içinde hissedebiliyordu. Ve böyle acı çekmekten yorulmuştu. Kullanılmaktan ve tüketilmekten.

Kimse ona verdikleri zararı umursamazken ağlamaktan.

En azından Mara'nın bir grup jumbie tarafından kuşatıldığını görene kadar - acı vermek ve başkalarının yaşam güçlerini avlamak için yaşayan şeytani yaratıklar. Kendileri dışında hiçbir şeye saygı duymayan asalak yaratıklar.

Mara güçleriyle, onlarla savaşabilmek için silah olarak iki takım dairesel bıçak yapmıştı. Yine de jumbie iblisler üzerine geliyor, Ölü Adamları aylardır ana gemileri olarak koruyan hamile Deruvian'ı ele geçirmeye çalışıyorlardı.

Garip bir şekilde, Mara'ya yaptıkları vahşi saldırı mantıklıydı. O eski bir ağaç ırkının parçasıydı ve jumbie de ipek pamuk ağaçlarının bir parçasıydı. Benzer türdendiler ve muhtemelen bir yerlerde ortak bir ataları vardı. Belki de onu yenmek onlara ek güçler ve kuvvetler kazandıracaktı.

Bırak onu alsınlar. Sana ne ki?

İlk kez bu kadar bencil ve acımasız hissediyordu. Tıpkı dünyanın geri kalanı ve çoğu insanın ona karşı hissettiği gibi.

Ama Mara onun arkadaşıydı. Ona karşı asla kaba davranmamıştı ve bu Valynda için çok şey ifade ediyordu. Özellikle de Mara'nın iyi davranarak kazanacağı hiçbir şey olmadığı için. Böyle olmak sadece onun doğasında vardı. Böyle insanlar o kadar nadirdi ki, onun zarar görmesini istemiyordu. Hayır, bugün değil ve iyi kaptan bu dünyada her şeyden çok sevdiği tek şeyi korumak için Valynda'ya güvenirken değil.

İyilik asla ihanetle ödüllendirilmemelidir. Böyle nadir bir şey her ne pahasına olursa olsun korunmalıdır.

Hayata ve uzuvlara ve özellikle de bunu hiçbir sebep olmaksızın yapan istisnai birkaç kişiye.

İhanetinin ağırlığıyla hırlayan Valynda kavgaya katılmak için ileri atıldı. Bunun kendisine her nefesini çok gören bu duygusuz hayata karşı bastırdığı öfkesini boşaltma fırsatı verdiğinden bahsetmiyorum bile. Evet, buna ihtiyacı vardı!

Daha çok, onların kanını tatmak ve öfkesini dindirmesine izin vermek istiyordu. Mara'nın sahip olduğu güçlere sahip olmasa da, Valynda peşinden gelen herhangi bir iblisin kafasını kesebilirdi ve fiziksel acı hissetmeyen bir ölümsüz olma avantajına sahipti. Ellerinden geleni yapsınlar, çünkü jumbie'ler o kadar şanslı değildi. Kafalarını bedenlerinden ayırarak ya da gözlerini delerek cehennem alemlerine geri gönderilebilirlerdi. Ve eğer ruh hali yeterince kötüyse, yaşam güçlerini alıp tamamen söndürebilirdi bile.

Bu yüzden saman saçlarını boynundan yukarıda tutmak için uzun, ince bir çubuk kullanıyordu. Elinin altında bir silah bulundurmasını kolaylaştırıyordu. Çubuğu serbest bıraktığında öne düşen hasır örgüyü görmezden geldi ve uzun bıçağı ulaştığı ilk jumbinin gözünü delmek için kullandı.

"Al bakalım, seni kalpsiz piç! Hamile bir kadını seçeceksin, değil mi! Şeytan seni yaksın!"

Delici, korkunç bir çığlık attı ve ardından parıltılı bir toz örtüsüne dönüştü. Yanındaki iğrenç şeytan ne olduğunu anlayınca durakladı. Ve ölüm kimin elinden gelmişti.

Diğer iblis kaçmaya çalıştığında, Mara "uzuvlarından" birini fırlattı ve onu çelmeleyip kendilerine doğru çekmek için etrafına sardı. Bu Valynda'ya keşke bir ağaca dönüşebilsem ve kollarımı istediğim zaman uzatabilsem dedirtti.

Ah, bu yeteneklere samanıyla birlikte sahip olmak! Ama herkesin kendine özgü yetenekleri vardı.

Onunki tanrıları kızdırıyor gibi görünüyordu. Yoksa neden onu bu kadar cezalandırırsınlar ki?

"Val!"

Mara'nın çağrısı üzerine döndüğünde üç jumbie'nin kendisine doğru geldiğini gördü. Valynda kendisine ulaşan ilk dişi cadıyı, dişlerini koluna geçirmeden önce güçlükle yakaladı. Bu tür ısırıkları normal insanlar gibi hissedemediği için pek de bir önemi yoktu. Yine de uyarılmış olmak güzeldi. İblisin boğazına dirsek attı, sonra da sopasıyla onu yakaladı.

"Bunlardan kaç tane var?"

Mara içini çekti. "Sinir bozucu olmaya yetecek kadar."

Mara'ya bunu verebilirdi. Ve bir hidra gibi çoğalıyor gibiydiler. Birini öldür, on tane daha bul. Bu çoğu kişi için korkunç olurdu. Ama şu anda en çok ona iyi geliyordu, çünkü içinde bastırıldığı öfkeyi boşaltması gerekiyordu.

Bu yüzden ekstra hedefleri memnuniyetle karşıladı.

"Bana daha fazlasını ver!" Mara'nın yüzüne bakılırsa, biraz şok edici olması gereken bir neşeyle iblisleri parçaladı. Ve neden olmasın? Valynda her zaman mürettebatlarının daha sessiz, daha uysal üyelerinden biri olmuştu.

Şimdiye kadar. Ama ihanetin en nazik yaratıkların bile içindeki cadıyı ortaya çıkaran bir yolu vardı. Kan intikamı ihtiyacından daha motive edici bir şey yoktu.

Bunu şimdi anlıyordu.

Özellikle de tüm iblisler ölüp gittiğinde ve kendini Mara'nın önünde bulduğunda... Valynda arkadaşının güzel yüzündeki endişeli ifadeyi fark etti, sanki bir yabancıymış gibi ona bakıyordu.

"İyi misin?"

Valynda, Mara'nın onu bu kadar endişelendiren ne gördüğünü merak ederken tereddüt etti. "Evet. Neden?"

"Sadece..." Her tarafa kan bulaşmış olan karanlığa bakarken sesi kesildi. "Orada biraz kana susamış gibiydin. Normalden çok daha fazla. Kalder'le biraz takılıyor muydun?"

Gemilerinin forvetinden bahsedilince homurdandı. Daha sert üyelerinden biri olduğu için bir kavgada biraz gergin olabiliyordu.

Özellikle de Cameron'ı gelini olarak kabul ettikten sonra. Daha önce de mürettebata karşı korumacı davranırken, evlendikten sonra yepyeni bir çılgın koruma seviyesine sıçramıştı. Bu, karısının hamileliğiyle daha da artmıştı.

Valynda benzerlikleri hakkında yorum yapamadan yanlarında bir portal belirdi. Işık karanlığın içinde neredeyse kör ediciydi. Valynda kendilerine doğru gelen yeni yaratık her neyse ona saldırmaya hazırlanırken, Mara keskin tahta hançerlerini tekrar çağırdı. Dürüst olmak gerekirse, savaştan biraz yorulmaya başlamıştı. Neden bir kez olsun portaldan güzel bir şey çıkmıyordu ki? Mesela yumuşak kelebekler.

Bir parça turta mı yoksa müzik mi?

Valynda tam da cehennemin önlerine çıkarmaya karar verdiği yeni canavar her neyse ona saldırmaya hazırlanırken, inanılmaz uzun boylu, yakışıklı bir iblisin adım attığını görünce durakladı. Kızıl, şeytani gözleri ve bir kadının parmaklarının bukleleri arasından geçmesi için yalvaran kömür karası saçları vardı. Dahası, ölümcül yırtıcı yürüyüşü, yolunu kesecek kadar aptal olan herkesin kıcını tekmelemek için burada olduğunu söylüyordu.

Ve Valynda onun bu tehdidi yerine getirebileceğini bilecek kadar çok şey yaptığını görmüştü.

Mara sevinçli bir çığlıkla onun kollarına koştu.

Derin bir rahatlama homurtusuyla Kaptan Bane bir koluyla karısını kucakladı, diğer koluyla da kılıcını tutarak onu bu kadar histerik hale getiren yarattığı bıçaklayıp öldürmeye hazırlandı. Karşısında hiçbir şey kalmadığı için şaşkınlıkla kaşlarını çattı, sonra onları eğlenen bir sırıtişla izleyen Valynda'yı görünce durakladı.

Onun arkasında, Blackheart Bart ve William Death de tehdidi kaçırdıklarını fark ettiklerinde savaşmak için acele etmeyi yavaşlattılar.

Valynda bir adım öne çıkarak Bart'ın geniş omzuna vurdu. "Bir gün geç. Bir kilo eksik beyler. Biz hanımlar o iğrenç yaratıkların icabına çoktan baktık. Burada olmadığınız için teşekkürler."

Arkadan sıkıca bağladığı uzun kahverengi saçlarıyla Bart, Valynda'nın tanıdığı erkekler arasında en mavi gözlere sahip olanıydı. Xuri gibi o da mücevherlere o kadar düşkündü ki her parmağına bir yüzük takardı. Dahası, sadece iki kulağını değil, küçük bir altın halka taktığı sol kaşını da deldirmişti.

Yine de inanılmaz derecede yakışıklıydı. Tıpkı William gibi, siyah saçları ve ela mavisli gözleriyle birçok hizmetçiyi baştan çıkarmış, sağduyusunu kaybettirmiş ve donundan çıkarmıştı. Hizmetçinin daha sonraki üzüntüsüne rağmen. Will'in anlattığına göre, onun da birçok kez.

Bu adamlar Deniz Cadısı'nın bir üyesi olmanın o kadar da kötü olmamasının nedenlerinden sadece üçüydü. Thorn'un hakkını vermeliydi, bu girişim için oldukça yakışıklı bir ekip seçmişti. Ya da belki de kötülüğün olayı buydu.

Güzel şeyleri bozmayı severdi.

Karanlık tarafa gel, tatlı kalçalarımız var.

Bart tsked. "Bana kahramanlık yapmak için çok geç kaldığımızı mı söylüyorsun? O zaman ne işe yararız?"

"Hiç de değil, dostum." Will göz kırptı. "Ben de sana bunu söyleyip duruyorum." Valynda'ya sırtımadan önce kılıcını kınına soktu. "İyi misiniz leydim?"

"Evet. Teşekkür ederim."

Üçü, biraz garip bir sevgi gösterisine kilitlenmiş olan kaptan ve karısını görmezden geldi. O kadar ki Bart ıslık çalmaya ve ellerini çırpmaya başladı. Sanki onları ayırmaya ve kasvetli karanlıkta yalnız olmadıklarını hatırlatmaya çalışıyormuş gibi biraz yüksek sesle. "Gemiye dönmemiz gerektiğini düşünüyorsun, ha?" Will Bart'ın taktığı işe yaramayınca yüksek sesle gönüllü oldu.

Bart başını salladı. "Kesinlikle." Kaptan ve Mara'ya anlamlı bir bakış attı. "Levyesi olan var mı?" Sırıttı. "Bir kova soğuk su?"

Will alaycı bir homurtu çıkardı. "Sana meydan okuyorum, dostum."

Böyle bir hareket her türlü intihar olacağından daha fazla aynı fikirde olamazdı. Her an daha fazla jumbie arkadaşı geri gelebileceği için oyalanmak istemediğinden bahsetmeye bile gerek yok.

"Onları kendi hallerine bırakalım, olur mu?" Ne de olsa Kaptan Bane, düşmanlarının onlara fırlatabileceği her şeyle başa çıkabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti.

Will son bir bakışla geçide doğru ilerledi.

Valynda takip etmekte tereddüt etmedi. Şu anda ihtiyacı olan son şey mutlu, sevgi dolu bir çift görmektir. Bu ona sadece Xuri'nin ona ne kadar kötü davrandığını ve anatomisinden bir parça kesip ona vermeyi ne kadar çok istediğini hatırlattı.

Saygılarımla.

Lanet olası piç.

Yaptığı şey için o da bunu hak ediyordu.

Hepsi hak ederdi. Her biri.

Gemilerinin pilotu Sancha haklıydı. Erkekler en kötü türden zampara yaratıklardı. Onların olta dürbünleri, bela ve düşük erdemli kadınları aramaya odaklanmış bir kuyu kazma çubuğundan başka bir şey değildi. Dudakları bir şey istediklerini iddia edebilirdi ama hareketleri tamamen başka bir şeyden bahsediyordu. Valynda neden onların şüpheli türlerinden birini korumaya çalışmıştı, hiçbir fikri yoktu. Kafasındaki bazı dolgular gevşemiş ve onu ciddi şekilde eksik bırakmış olmalıydı.

Gemiye döndüklerinde hayal bile edemeyeceği kadar çok sarılma ve iyi dileklerle karşılaşana kadar böyle düşünüyordu. Yakalanıp sıkıldıktan sonra bir sonraki kola geçerken başı döndü.

Cameron ve Kalder Dupree'nin yanına varana kadar sendeleyerek durdu. Cameron gülerek onu sıcak bir kucaklamanın içine çekti. "Seni zavallı şey. Biraz sersemlemiş görünüyorsun." Valynda arkadaşına gülümsedi.

Cameron Kalder'le evlendiğinden beri bir erkek gibi giyinmeyi bırakmış ve bir kadının kıyafetlerini giymeye başlamıştı. Elbiseler ona çok yakıştıyordu, tıpkı güzel yüzünü çerçeveleyen ve hamileliğiyle birlikte daha da yuvarlaklaşan kızarmış yanaklarının kıvrımlarını ortaya çıkaran zarif bonesi gibi. "Hepiniz nasıl buldunuz

Bize mi?"

Kalder başını Valynda'nın omzunun üzerinden birine doğru eğdi.

Mürettebattan birini ya da Thorn'u görmeyi umarak başını çevirdi.

Değildi.

Yaşadığı sonsuz şok ve dehşete rağmen, Xuri orada, onun üzerinde yükseliyordu. Kıvırcık siyah saçlarını ve onlara ördüğü tüyleri, garip bir şekilde onu uysal gösteren siyah keten bir başörtüsüyle örtmüştü. Bastırılmış. İlk kez onun kehribar rengi gözlerindeki suçluluğu gördü ve ne olduğunu anladı.

Onu bu kadere mahkum etmesinde payı olduğu için suçluluk duyuyordu. Bunun için ona lanet olsun.

Dahası, züppe modasını soluk açık mor keten bir gömlek ve sade siyah bir paltoya indirgemişti. Siyah pantolon ve yıpranmış, dikkat çekici olmayan botlar. Normalde insanlar arasında varlığını belli ettiğinde ortaya çıkan kibirli tavus kuşundan çok kaptana benziyordu. Loa kimliğini ele veren tek aksesuar boynuna taktığı özenle hazırlanmış kolyeler ve büyük bir gümüş kafatası tokası olan çivili deri kemeri idi. Ve tabii ki mücevherli yüzükleri. Yalnızca bunlar bile onun hiç yanından ayırmadığını gördüğü olağan şeylerdi.

Bu sırada Oussou solgun saçlarını yakışıklı yüzünden geriye doğru toplamıştı. Xuri'nin sağında duruyordu, tipik özenle işlenmiş siyah brokar ceketini ve saten pantolonunu giymişti. Mor yeleği kasvetli renklerle canlı bir tezat oluşturunuyordu. Masaka da öyle. Ama o her zaman gösteriyi çalar ve herkesin dikkatini çekerek. Kendisini görenleri korkutmak için kafatasının dış hatlarını etinin üzerine boyamış olsa da koyu teni ışıpta parlıyordu. Ne de olsa yapmayı en çok sevdiği şey buydu-

Yolunu kesecek kadar aptal olan herkesi korkut. Ne kadar çok çılgılık, o kadar iyi. Bunu kişisel onur nişanı olarak görüyordu.

Ancak tıpkı efendileri gibi onlar da bugün boyun eğmişlerdi.

Ona yavaşça yaklaşırken Xuri'nin gözlerinde samimiyet parlıyordu. Sanki onun kendisine nasıl tepki vereceğinden korkuyormuş gibiydi. "Seni bulduklarına sevindim."

Xuri'ye soğuk bir gülümseme verdi. "Ben de öyleyim. Öyle olmasalardı çok çürümüş olurdum." Öfke ve incinmişlik arasında gidip geliyordu... ama aslında çoğunlukla incinmişti. Kalbini yakıp kavuran ve aralarına olabildiğince mesafe koymak istemesine neden olan derin, ıstırap verici bir acı. şu anda, öğrendiklerini düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Ne yaptığını ve onu bedeninden koparıp bu korkunç yaratık kabuğı olarak bıraktığı için onu gerçekten affedip affedemeyeceğini düşünmek için zamana.

Onu affedebilir miydi? Ve eğer affederse, bu tekrar gerçek bir insan bedenine sahip olma şansından vazgeçmeye değer miydi?

Bu yüzden onun yanından geçerek güvertenin altına inen merdivenlere yöneldi.

Valynda onu daha önce hiç yapmadığı ani bir fırçayla terk ederken Nibo tamamen afallamış bir halde duruyordu. Bu da neydi böyle? Özellikle de onun için yaptığı onca şeyden sonra!

Masaka'nın bir şeyler söylemek istediğini ama diğerlerinin önünde konuşmaması gerektiğini bildiğini söyleyebilirdi. Ne de olsa itaatsizliği hafife alacak biri değildi. Rahat biri olsa da, öfkeli biriydi.

şu anda, bu öfke tırmanıyordu.

Nibo arkadaşına, sağduyusunu bir kenara bırakıp tek bir kelime konuşması için cesaretlendiren bir bakış attı. İçinde bulunduğu ruh haliyle, cesaret edebilseydi Masaka'nın dilini ona verebilirdi. Beklediğı karşılama bu değildi. Valynda'nın kendisini kurtardığı için ona minnettar olması gerekiyordu. Kendini onun kollarına atacak ve onu körlemesine öpecekti. Sonsuz aşkını ilan edecekti. Belki Marcelina ve onun solundaki Devyl Bane'i herkesin önünde parçalaması kadar değil ama yine de. Geminin güvertesinde topyekûn bir seks partisi ile az önce maruz kaldığı soğuk fırça arasında mutlu bir orta yol iyi olurdu.

Buna dayanamayarak onun peşinden gitti.

Ama fazla uzaklaşamadı. Ayakları alt güverteye değer değmez, küçük büyücü Belle Morte'u tam karşısına dikilmiş buldu. Kehribar rengi gözlerindeki bakış, ona sağlam bir ders vermek istediğini söylüyordu ama nedenini hayal bile edemiyordu.

Koyu teni, parlak kırmızı eteğinin üzerine giydiği beyaz gömleği ve açıkta bıraktığı korsesiyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Başını ona doğru sallarken tısladı. "Ne yaptın sen?"

Bu ses tonu onu rahatsız etti ve alaycı bir yanıt vermesini gerektirdi. "Aşağıdan geldim."

Gözlerini devirdi. "Sakladığın bir sır var. Sakladığın şeye dikkat et. Çünkü açığa çıkmayacak hiçbir şey gizli değildir. Ne de saklanan bir şey bilinmeyecek ve ortaya çıkmayacaktır."

Nibo onun bu cüreti karşısında kaskatı kesildi. Bu sözler omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Sırlar onun en iyi sakladığı ve en çok değer verdiği şeydi. En azından başkasına değil de kendisine ait olduklarında. Kataloglamaya başlayabileceğinden çok daha fazlasına sahipti ve şahsen bu durumdan hoşlanıyordu, çünkü diğerlerini diken üstünde tutuyordu. "Anlamayacaktır."

"İnsanlar yalanları anlamıyor. Gerçeği yutmak genellikle daha kolaydır ve çok daha az boğulmaya neden olur."

O da böyle düşünüyordu. Tecrübelerine göre, her zaman böyle değildi. Bir keresinde gerçek onu öldürtmüştü.

Bu yüzden de büyücüyü bu tartışmadan uzaklaştırıp çok daha hoşuna gidecek yeni bir tartışmaya yönlendirmeye çalıştı. Ve çok daha az tehlikeli. "Valynda'yı bu dünyaya geri getirmeye yardım ettiğin için sana borçluyum. Ama bu minnettarlığı asla hoşgörülle karıştıрма."

Belle ona kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sorgulanmaktan hoşlanmam, Bayan Morte. Hiç kimse tarafından değil, özellikle de yürüyen Ölü Adamlar tarafından." Kadının etrafından dolaştı ve Valynda'nın peşinden gitti.

Sonra da keşke yapmasaydı dedi. Adam ranza odasına girer girmez ve kadın onu görür görmez ona ve ailesine lanet okudu.

"Ben de seni seviyorum," dedi basitçe.

Kaba ahşap ranzasının üzerindeki battaniyeyi düzeltirken yüzünü kızgın bir şekilde buruşturdu. "Bunun bir amacı var mı?"

taciziniz?"

Onu taciz etmek istememişti. "Biraz daha sıcak bir karşılama umuyordum."

"Ve ölmemeyi umuyordum. Gerçekten bir korkuluk olarak yaşamamayı umuyordum. Sanırım hepimiz hayal kırıklığına uğradık, ha?"

Nibo onun içinde bulunduğu ruh halini ve bir kasırganın ortasına doğru yürüdüğü gerçeğini fark edince dilini ısırıldı. Çıplak ve buna hazırlıksızdı. Bu haldeyken onu ikna etmenin hiçbir yolu yoktu. Yıllardır onunla uğraştığı için bunu biliyordu ama yine de, bir aptal gibi, kendini yine de denerken buldu çünkü o bir aptaldı ve onu üzgün görmekten hoşlanmıyordu. "Elimden geldiğince çabuk senin için geldim."

"Benim için gelmedin, değil mi?"

Teknik olarak haklıydı. Ama ... "Elimden geldiğince yaklaştım."

Kendini düzeltmek ve ona ters ters bakmak için telaşlı temizliğine ara verdi. "Gerçekten mi?"

Bu tek kelimenin ne kadar silah haline getirilebileceğini daha önce hiç fark etmemişti. "Vala-"

"Şu anda beni etkilemeye çalışma bile, Xuri. Hiç havamda değilim."

Hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. Yeniden bir araya gelmelerini kafasında bu şekilde canlandırmamıştı.

Hem de hiç. Aksine, daha çok öpüşme ve tatlı konuşma hayal etmişti.

Eskiden olsa çok daha fazla çıplaklık olurdu. "Benden ne istiyorsun?"

Kızın kırmızımsı gözlerinin ardında acı titreşiyordu ve bu onun ruhunu yaktı. Ona herhangi bir şekilde zarar gelmesini hiç istememişti. Tanıştıklarında o kadar masumdu ki. Ateş ve neşe doluydu. Tüm hayatı boyunca istediği tek saf şey oydu. Onu mutlu edecek tek gerçek şey.

Ve onu mutlu etmek istediği tek şey buydu.

Bu yüzden, ona ne zaman kabusuymuş gibi baksa, bu onu iliklerine kadar kesiyordu.

"Hiçbir şey, Xuri. Senden hiçbir şey istemiyorum."

Dudakları bunu söylüyor olabilir, ama geri kalanı ...

Kızgındı ve adam onu ciddi şekilde kızdıracak bir şey yapmıştı. Bu tonu biliyordu ve kesinlikle onun ruh halini yatıştırmak için bir şey yapmasını istiyordu. Önündeki kızgın tanrıçaya bir kurban vermesini. Bunu telafi etmek için ondan ne yapmasını istediğini söylememesi çok kötüydü.

Lanet olsun.

Başım çok büyük belada. Nedenini bilmemesi çok kötü. Ya da nasıl geri alacağını.

Onu memnun etmek isteyerek elini uzattı ve tek bir kırmızı gül gösterdi. "Senin için buradayım Vala. Eğer bana ihtiyacın olursa."

Bir kez olsun kabul etmedi. "Ama sen değilsin... ve değildin." Bakışlarını gülden ona kaydırıldı. "Öyle miydin?"

Bu son incitici soruyla birlikte gitmek için yanından geçip gitti.

Xuri hiç bu kadar kötü hissetmemişti, ki geçmişti düşünülduğünde bu çok şey ifade ediyordu. "Ona yalan söylediğini düşünüyor."

Kapı aralığından gelen beklenmedik sesle sertçe döndü. Kara Dişi Avcı Janice Smith'in adını hatırlaması bir saniyesini aldı. Lirik aksanı tıpkı esmer teni ve güzelliği gibi pürüzsüzdü. Bir zamanlar onu deliliğe sürükleyen ve her türlü belaya bulaştıran o güzel kıvrımlara ve tatlı kokuya sahipti.

Vala'dan

önce. Şimdi

...

Sadece bir kadını arzuluyordu ve kadın şu anda ona çok kızgındı. "Bu konuda ne biliyorsun?"

Bir erkek gibi koyu renk bir pantolon ve uzun bir palto giyerek, kendi türü için ölümcül olan güneş ışığından kaçınmaya dikkat ederek odaya girdi ve solundaki ranzaya oturdu. Birinin açık bıraktığı lomboza baktı. "Lütfeder misiniz?"

Telekinezi gücünü kullanarak kapıyı kapattı ve odayı tamamen karanlığa gömdü, böylece ışınlar artık onu tehdit edemeyecekti.

Dürüst olmak gerekirse, Artemis'in savaşçılarına getirdiği bu özel kısıtlamanın her zaman biraz dar görüşlü olduğunu düşünmüştü. Nibo, Apollon'un metresine saldırıp onu ve oğlunu katlettikten sonra tanrının yarattığı Apollite ırkını güneş ışığından neden men ettiğini ve sonra da onları kanla beslenmek için birbirlerini avlamakla lanetlediğini anlasa da, tanrıça Artemis'in aynı şeyi onları denetlemek için yarattığı avcılar için neden yaptığını hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı. Ne de olsa, halkının böyle bir ihaneti karşısında o da delirebilirdi. Ama Karanlık Avcılar'ın Apollitler'in insanları yemesini engellemesi gerektiği düşünülüyordu Artemis'in deliliğinin hiçbir anlamı yoktu.

Ama Artemis nadiren mantıklı davranırdı.

"Teşekkür ederim." Janice onu garip bir merakla izledi.

Başını Janice'e doğru eğdi. "Vala neden ona yalan söylediğimi düşünüyor?"

"Yaptın, değil mi?"

Bu konunun dışındaydı. "Herkes yalan söyler."

Janice başını salladı. "Hayır, Nibo. Öyle değil. Dürüstlük içinde yürüyen güvenle yürür, ama yollarını eğri büğrü yapan ortaya çıkar. Her şeyde kendini iyi işlerin bir örneği olarak göster, doktrininde saf, ağırbaşlı, konuşmalarında sağlam ve kınanmayacak biri ol ki rakibin utanç içinde kalsın ve senin hakkında söyleyecek kötü bir şeyi kalmasın."

Neredeyse içinde safra birikmesine neden olan bu söz karşısında gözlerini devirdi.

Yine de ona hiç yüz vermedi. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Evet. Fesat çıkarmak için bozulmuş bir dilin kötülüğünü cidden yanlış değerlendiriyorsunuz. Sefalet ve eğlence uğruna çekişme tohumları ekmeye çalışanların bunu yapmak için bundan daha fazla nedene ihtiyacı yoktur."

"Ve bu dille her zaman çözülürler ve ortaya çıkarlar. Çünkü hiçbir şey gizli kalmaz ki açığa çıkmaz. Hiçbir şey gizli kalmamıştır ki, açığa çıkmaz."

O da Vala'nın bir zamanlar olduğu kadar saftı. "Bazılarının sırlarını saklamak için ne kadar derinlere inebileceğini bilemezsin."

Janice ona homurdandı. "Ben bir Karanlık Avcısıyım, Nibo. İntikam ve şiddetten doğdum. Bu dünyada en çok güvendiğim kişi tarafından öylesine ihanete uğradım ki, ölüm saatim geldiğinde ruhum intikam için öylesine yüksek sesle haykırdı ki, varlığından bile haberdar olmadığım bir tanrıçayı çağırarak bana haksızlık edene karşılık vermem için bir pazarlık teklif etti. İnsanların yaptıkları kötülükleri örtbas etmek için ne kadar ileri gidebileceklerini bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Ancak hafife aldıkları şey, büyük bir ihanete uğrayanların bu borcu tam olarak ve aynı şekilde geri ödeme kararlılığıdır. Çünkü Nemesis'in elinde kudretli bir kılıç vardır ve öylesine büyük bir öfkeyle beslenir ki, adaletin yerini bulmasını ve kendilerine karşı yanlış yapanların günahlarının bedelini hem bu dünyada hem de öbür dünyada ödemesini sağlamak için mezara bile meydan okuyabilir ve okuyacaktır. Tanrılar onlara merhamet etsin, çünkü haksızlığa uğrayan bizler bunu yapmayacağız."

Kadının içten sözleri adamın tüylerini diken diken etti. Sadece içinde yankılandıkları ve onları kastettiğini bildiği için değil. Ama Valynda'ya olanlarda kendi payının da olduğunu bildiği için.

Bu bir kazaydı.

Fark eder miydi?

Kimseyle ilgilenmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu onun cezasıydı. Laneti biliyordu. Onunla sadece oyalanıp yoluna devam etseydi, kız asla zarar görmeyecekti.

Onu öldürmüşlerdi çünkü o önemsemek gibi bir hata yapmıştı. Çünkü çekip gidememişti.

Sonsuza dek lanetlendim.

Apollo'nun Apollitlerinden biri de olabilirdi; doğuştan, hiçbir dahli olmadığı bir şey yüzünden lanetlenmişti. Çünkü nasıl kırılacağını bilmediği bir kısır döngüye yakalanmıştı ve şımarık bir çocuk gibi etrafındaki herkese saldırıyordu. Masaka ve Oussou'ya bile çünkü onlar da bu döngünün bir parçasıydı.

Kimsenin bağışıklığı yoktu. Eğer onlar için bir şey hissederse, bunun bedelini öderlerdi. Onun için hiç umut

yoktu ve biliyordu ki

O da var.

"Janice?"

Belle, Kara Dişi Avcı ile konuşmak için kapıdan içeri doğru eğilirken Nibo kenara çekildi.

"Kaptan herkesle konuşmak istiyor. Mutfakta toplanıyoruz."

Janice onun peşinden gitmek için ayağa kalktı. Bu muhtemelen onun da gitmesi için bir işaretti. Biraz sağduyusu olsaydı, Vala onu başından savdığı anda giderdi.

Kendini koruma eksikliğine lanet olsun. Zamanın başlangıcından beri başını belaya sokuyordu.

Ve bugün bu his yoksunluğu onu kadınların peşinden mürettebat toplantısına giderken buldu; burada ilk kez, Deniz Cadısı II'yi evleri olarak gören bir grup serserinin arasında göze çarpmıyordu. Ne kadar garip bir şekilde rahatlatıcı.

Ve rahatsız ediciydi. Odadaki en tuhaf insanlardan biri olmaya alışkındı ama koyu sarı saçları ve brokar bir paltoyla karışık uyumsuz ada kıyafetleriyle Rosie ve odaya zar zor sığan büyük boy aşçıları Cookie düşünüldüğünde, Nibo burada kesinlikle göze çarpmıyordu.

Masaka sessizce bir gölge gibi arkasından yaklaşıp sırtına yaslandı.

Oussou onun solunda dururken çenesini omzuna bıraktı ve sahiplenici bir elini kalçasına koydu. Onun hareketlerini bir sevgilinin hareketleri sanan pek çok kişi vardı. Ama onlar bundan daha yakındı. Daha çok kardeş gibiydiler, hatta öyle dövüşüyorlardı. Ve Masaka acımasızca güzel olsa da, onu hiçbir zaman cinsel olarak cezbetmemişti. Bunun en büyük sebebi Masaka'nın geçmişindeki karanlığın kendininkine eşit olduğunu bilmesi ve onu içine çekip olduğundan daha da ruhsuz bırakacak o dipsiz uçuruma düşmekten korkmasıydı. İkisinin de ihtiyacı olan son şey, birbirlerinin bu dünyaya ve içinde yaşayanlara duydukları nefreti beslemektir.

Bunun yerine, Vala gibi güzelliği görmesini sağlayan kişileri seçti. Karanlık çökmeye başladığında ve bir daha çıkış yolu göremediğinde Vala onun için bir ışık parıltısıydı. Vala

Böylece nefret ve acının içinden geçerek daha iyi bir şeye giden yolu bulabildi.

Vala onu kapatıp başıboş bıraktıysa...

Acı kalbini parçaladı. Onun sevgisini kaybetme düşüncesine dayanamıyordu. Onu bulmadan önce yaşadığı yere geri dönecekti.

O bir hayvandı ve onu evcilleştiren tek kişi oydu.

Bu konuda herhangi bir şüphesi varsa, tek yapması gereken diğerlerine bakmak ve kendisine baktıklarında gözlerindeki korkuyu görmektir. Kötülüklerin en kötüsüyle yüzleşen bu korkusuz ekip.

Sinsi Ölü Adamlardan oluşan bir ekip.

Ondan korkuyorlardı.

Devyl Bane hariç. Bir zamanlar Tüm Kötülüklerin Efendisi için bir ordu yönetmiş olan Dünya Kralı. Bane kesinlikle hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmuyordu. Nibo'nun bakışlarını bir eşit olarak karşıladı. Çünkü o da Kadar'ın o piç kurusunun doğduğu anda olduğu kadar kötüydü.

"Peki bacağına ne işedi, Bane?"

Devyl, Nibo'nun sorusu üzerine sinirli bir iç çekti. "Neden hâlâ buradasın?"

Nibo omuz silkti. "Hastalıklı bir merak."

"Merak hakkında ne derler bilirsin." "İyi adamların mahvolmasıdır, ama burada öyle bir şey görmüyorum."

Masaka onu sessiz olması konusunda uyarmak için omzunu ısırdı.

Bane'in burun delikleri sanki az önce bir parçasını kopardığı kişi oymuş gibi alevlendi.

Bu Nibo'nun tek kusuruydu - belki de tek değil. Pek çok kusuru vardı. Yine de, huysuzlanmak onun doğasında vardı. Kendine yardım edemiyor gibiydi.

Bugün de bir istisna değildi.

"Dediğim gibi..." Bane boğazını temizledi. "Vine, Malachai'nin ordusuna sığındı... Ölüm Kapısı'na."

Grubun içinden bir protesto fısıltısı geçti, o meşhur kapıdan bahsedilince.

Bane'in ilk karısı da dahil olmak üzere dünyanın en kötü kötülüklerinden bazıları.

Vine.

Varlığının merkezine kadar çürümüş olan Bane onu öldürmüştü ve misilleme olarak Bane onu yakalamak ve daha fazla masuma zarar veremesin diye hapsetmek için mezarından uzanmıştı.

Ancak Malachai kaçtığında, geçit kırılmış ve Vine, sayısız diğerleriyle birlikte kaçmıştı ve şimdi insanlığı avlıyorlardı.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye inledi Bart. "Kutsal olmayan her şey aşkına, bana şaka yaptığınızı söyleyin Kaptan."

Gözlerindeki acımasız bakış öyle olmadığını söylüyordu.

Will içini çekti. "Thorn'a istifa ettiğimi söylemek için çok mu geç? Bence arkadaşı Michael'ı çağıralım, denize atlayalım ve lanetimizin bizi götürmesine izin verelim. Daha hızlı ve daha az acı verici olur, diye düşünüyorum."

Nibo, Thorn ve Deadman ekibinin dost düşmanı olan başmelekten bahsedilince homurdandı.

Sancha Dolorosa adamlarla alay etti. "Ah, sizi koca ağlak bebekler! Neyiniz var sizin? Biz bundan daha büyük şeylerle yüzleştik. Ayrıca, bir denizkızımız var!" Kalder'i işaret etti.

"Myrcian," diye düzeltti.

"Ah, sakın heyecanlanma." Sancha çenesini mürettebatın yaşlı üyelerinden birine doğru salladı. "Sallie ve onun ruhu bir şişenin içinde. Bence oraya doğru gidelim. Onlara neyden yapıldığınızı gösterelim."

Devyi başını salladı. "Ama önce erzak almamız ve geride bırakmamız gerekiyor."

"Hayır!" Mara onun sözünü kesti, tam olarak ne planladığını biliyordu. "Mürettebatınızı geride bırakmak yok Kaptan. Özellikle de bu ben ya da Cameron anlamına geliyorsa."

"Buna evet." Cameron önce Kalder'e sonra da onun meydan okuması karşısında suratı asılan kardeşi Paden'a sert bir bakış fırlattı. Eski sarışın kaptan kız kardeşini hiçbir zaman yola getirememişti, dolayısıyla bu asi mürettebatın bir üyesi haline gelmişti.

Nibo onlara katılan Valynda'nın bakışlarını yakalayana kadar kıkırdadı. Ona doğru yürümeye başladı ama Masaka elini onun beline sıkıştırdı.

Onu rahat bırak.

Masaka'nın kafasının içindeki sesiyle irkildi. Normalde onun emirlerine karşı çıkar ve onları dikkate almazdı. Ama içinden bir ses ona kulak vermesini söylüyordu.

Bu yüzden, istediği son şey olmasına rağmen geri çekildi.

Tıpkı Bane gibi. Başını sallamadan önce gözlerinin derinliklerinde isteksizlik parlıyordu. "İyi o zaman. Bu buluşmayı görmeden önce erzak alacağız."

"Ve berbat bir şekilde yok ol. Yine." Will derin bir iç çekti. "Zavallı Will Death. Onu iyi tanırdık. Kimsenin bilmediği bir yerde öldü ve kimse onun fedakârlığını bilmedi."

"Çeneni kapatacak mısın Will?" Bart onun karnına dirsek attı. "Senin için söylemesi kolay. Seni hiç kimse sevmedi."

Bart alay etti. "Seni de hiç kimse sevmedi. Annen bile."

Will ağzını açtı, sonra kapattı. "Haklısın. İnkâr ederdim ama gerçek bu."

"Dediğim gibi," dedi Bane yüksek sesle. "Birkaç günümüz var ve neye doğru gittiğimizi bilmiyoruz. Barış yapın ve dinlenin. Hepsinden önemlisi, hazırlanın."

"Hazırlanın, diyor," diye mırıldandı Will. "Kıyametimizden başka ne için olduğunu bilmiyoruz. Ve iblisler... çok ama çok sayıda iblis."

Kendi nefesinin altında homurdanırken Bart onu ileri doğru itti.

Nibo onları görmezden gelerek Valynda'ya doğru yöneldi ama Valynda yine ona aldırış etmedi.

Masaka onun yolunu kesti. "Kendini utandırırıyorsun," diye fısıldadı. "Sen de bizi utandırırıyorsun!"

Bu sözler onun öfkesini alevlendirdi. "Umurumda değil."

Masaka'nın koyu renk gözleri mor parlıyordu. "Düşün, Nibo. Onu çoktan öldürdüler. Senden intikam almak için onu o canavara dönüştürdüler. Şimdi ne yapacaklarını düşünüyorsun?"

Bu onu duraksattı. Kadın haklıydı ve bu yüzden ondan nefret ediyordu. Duygularını asla gösteremezdi. Asla hiçbir şey gösteremezdi.

Bunu biliyordu.

Zayıflıkları hep ona karşı kullanıldı. Yaptığın şey yüzünden lanetlendin. Ağabeyinin sesini hâlâ kulağında duyabiliyordu. Boğazını kesmeden hemen önce.

Bu ihanetin acısı sonsuza dek kalbine kazınmıştı. Peki ne için? Sevmek istediği için mi? Mutluluğu aramaya cesaret ettiği için mi?

Nibo bakışlarının Vala'nın peşinden gitmesine izin verdi ve onun gitmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu. Onu mutlu görmenin ve bu cehennemden sağ salım kurtulmasının tek yolu buydu. O mutlu olmayı hak ediyordu.

Sevdiğim şeyi yok ederim.

Bu onun lanetiydi. Bunu kırmanın asla bir yolu olmayacaktı. Tanrılar ona asla merhamet etmeyecekti ve o da bunu biliyordu.

Daha da kötüsü, buna karşı koyamadı.

5

Valynda sessizce oturdu ve zihninde bir şeylere inandığı günlere geri döndü.

Birine inandım.

Gözlerini kapattığında artık Deniz Cadısı II'de değildi. Aksine, adadaki evine geri dönmüş, en basit şeylere karşı merakla dolu bir kızdı çünkü bilmesine izin verilen tek şey buydu. O günlerde dünyasındaki tek şeytanlar, vaizin Pazar günleri onları korkutmak için kullandığı şeytanlardı. Sadece masallarda ve kabuslarda var olan saçma sapan şeyler.

Somut ya da gerçek hiçbir şey yok. Sadece orantısız bir şekilde çarpıttığı gölgelerin anlık görüntülerini yakalayan aşırı aktif bir hayal gücünün ürünü.

"Valynda? Yüzmeye gidiyoruz. Bize katılmak ister misin?"

"Bugün olmaz." Arkadaşlarına el salladı ve onlardan uzaklaştı. Amacı kıyı şeridinden deniz kabukları toplamaktı. Büyükannesinin ona, doğru kabukları bulabilirse deniz kabuklarının içindeki deniz yaratıklarının savaşını nasıl duyabileceğine dair masallar anlattığı çocukluğuna dayanan bir hobiydi bu. Ya da dilekleri yerine getirecek kapana kısılmış bir cini serbest bırakabileceğini.

Tek yapması gereken onu serbest bırakmak için sihirli kabuğunu ovması, sonra da onun emrine girecekti.

Valynda büyükannesine cinleri kurtarmak için bulması gerekenin bir lamba olduğunu söylemeye çalışmıştı ama büyükannesi lambaların böyle mucizevi yaratıklar için aptalca bir yuva olduğunda ısrar etmişti. Deniz kabukları çok daha mantıklıydı, çünkü dünyayı güneşin öptüğü parlak dalgalar üzerinde geziyorlardı ve kimse onları ateşe verip evlerini yakamazdı.

Bunun mantıklı olduğunu düşündü.

İşte buradaydı, bitmek bilmeyen işlerle dolu sıkıcı hayatından kurtarması için cinini arıyordu.

Kırılgan ve yıpranmış eteğini tuzlu sudan korumak için eteğini yukarı kıvrarak, hazinesini aramak için sığ dalgalara doğru yürümeye başladı. Hiçbir zaman bir cin bulamamış olsa da, bazen Avrupa'dan kolonilere giden yolculara kâr amacıyla satabileceği mücevherler yapmak için kullandığı birkaç güzel parça bulmuştu.

Hiç düşünmeden, pembemsi mavi muhteşem bir deniz kabuğu bulana kadar pırıl pırıl parlayan turkuaz dalgaları ararken kendi kendine mırıldandı. Kısmen kalın, ıslak kuma gömülü olduğu yerden çıkararak suda duruladı, ardından temizlemek için ucundan üflemeye çalıştı. Kaşlarını çatarak kabuğu tekrar suya daldırdı, tekrar duruladı, sonra göğsüne bastırıp elleriyle ovdu.

"Daha önce hiç bir deniz kabuğunu kıskanmamıştım."

Valynda arkasından gelen derin sesle irkilerek çığlık attı. O kadar şaşırmıştı ki etekleri bacaklarına dolandı ve dalgaların da etkisiyle dengesini kaybederek yere yığıldı. Eğer bu yeterince utanç verici değilse, tam o sırada başka bir dalga onu neredeyse boğacak şekilde üzerine hücum etti. Tükürdü ve öksürdü, sonra kendini dengesiz ayakları üzerinde yukarı itti. Vıcık vıcık olmuş

saçlarını gözlerinden çekip başını kaldırdığında, sinir bozucu loa'sının ona ilginç ve çekici bir sırtıyla baktığını gördü.

"Bu sen olabilirsin."

Bu onu güldürdü. "Neden söylediğin her şey bana hakaret ediyormuş gibi geliyor?"

Hâlâ kekeleyerek, sırlıklam saçlarını başının üzerinde bir düğüm haline getirdi. "Muhtemelen öyle olduğu içindir."

"Peki neden?"

Omuz silkti. "Belki de her karşılaştığımızda beni rahatsız eden bir şey yaptığın içindir."

Gülümsemesi genişledi. "Arsız küçük bir şeysin, değil mi?"

Valynda onun sorusunu duymazdan gelerek dalgaların arasında elinde tuttuğu deniz kabuğunu aradı. Ne yazık ki, onun beklenmedik ortaya çıkışının yarattığı kargaşa sırasında kabuğu düşürmüştü.

"Benimle iletişime geçmediniz."

Sinirlenmiş bir halde doğruldu ve ona ters ters baktı. "Öyle mi yapmam gerekiyordu?"

O ararken Nibo da peşinden gitti. "Sana söyledim." "Ve herkes senin söylediklerini mi yapıyor?"

Umursamazca omuz silkti. "Çoğu öyle, evet."

"Şanslısın." Hiç kimse onun ne düşündüğünü ya da ne istediğini zerre kadar umursamıyordu. Tek istediği yalnız kalmakken, o burada hiçbir sebep yokken kızın alt bölgelerinde çapak gibi dolaşıyordu.

Kabuğunu aramaya devam edebilmek için ondan uzaklaştı.

"Ne yapıyorsun sen?" Şimdi sesi en az onun kadar sinirli geliyordu.

"Düşmeme neden olduğun kabuğumu avlıyorum." "Neden?"

"Çünkü onu sevdim ve tekrar bulmak istiyorum."

Birdenbire durduğu suyun derinliklerinden kahkahalar yükseldi. Soğuk ve gürültülü olan bu kahkaha Valynda'nın hayatında deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Tepki veremeyecek kadar şok olmuş bir halde, Nibo kolunu beline dolayıp onu kendine doğru çekene kadar öylece kalakalmıştı.

Adamın beklenmedik samimiyeti karşısında irkilmişti. Ve adamın vücudunun onunkinin aksine ne kadar sert olduğunu görünce. Adam yağsız kaslardan oluşan sağlam bir duvardı. Onu teselli ederken, metal kolyesi aklından çıkmayan garip bir melodi yayıyordu. Ama onu en çok ürküten şey, adamın gözlerinin sıcak brendiyle aynı tonda parlamasıydı. Eşsiz güzellikleriyle unutulmaz ve yakıcıydılar.

Eğer bu yeterince ürkütücü değilse, arkalarındaki dalgaların arasından iki yoldaşı belirdi. Valynda'nın adada şarkılarda, şiirlerde, masallarda ve bazen de korku dolu fısıltılarda anlatılan vahşi şöhretlerinden tanıdığı iki psikopomp. Babasının mütevazı evinden ayrılırken, onların takipçilerinin kendileri için yaptıkları ve adanın stratejik yerlerine bıraktıkları poppets ya da wargas'lara rastlamaması mümkün değildi; loa'nın onlar adına Bondye ile iletişime geçerek dileklerini ve iyiliklerini yerine getirmesi umuluyordu - tıpkı azizlere ya da pagan tanrılara sunulan adaklar gibi.

Böyle olunca, kim ve ne oldukları konusunda yanılgıya düşmek mümkün değildi.

Aşırı güçlü bir büyücü olan Masaka'nın kaprisli ve cesur olduğu söylenirdi. Müritleri onun gazabından olduğu kadar cinsel iştahından da korkarlardı, ancak Valynda'nın ikinci kısım hakkında hiçbir şey bilmemesi gerekiyordu.

Masaka'nın bir kadın değil de, erkek kılığına girmiş bir kadın olabileceğine dair söylentileri bilmesi gerektiğinden daha fazla.

Masaka ona tek kelime etmeden ya da gerçek bir onay almadan Nibo'nun sağ kanadını korumak için harekete geçerken, Oussou da sol kanadını korumak için harekete geçti. Mükemmel bir eşzamanlılık içinde, Nibo'nun arkasını korumak için döndüler.

"Neler oluyor?"

Nibo ona daha sıkı sarıldı. "Eski bir dost benimle birkaç kelime konuşmak istiyor. Hepsi bu. Hiçbir şey düşünme."

Kulağa çok basitmiş gibi geliyordu ama yine de sızan azgın sular bunun dostane bir mesele olmadığını söylüyordu. Arkadaşlarının gerginliği de öyle. Bir savaşa hazırdılar.

"Nibo!" Bu öfkeli haykırış altlarındaki zemini sarstı.

Valynda'yı sanki bir oyuncak bebekmiş gibi Oussou'ya uzattı. "Ona dikkat et kardeşim. Onu güvende tut."

Başını eğerek onu Nibo'dan aldı, sonra da diğer ikisinden ayrılarak kıyıya doğru götürdü. Kumsala güvenli bir şekilde yerleştiklerinde, onu yere bıraktı ve sanki yeni göreviymiş gibi önünde durdu.

Tüm bunlardan ne anlam çıkaracağını bilemeyen Valynda denize doğru bir adım attı.

Oussou onun bu hareketine öfkeli bir tıslamayla karşılık verdi ve kadının onu koyduğu yere geri çekilmesine neden oldu. Bembeyaz saç örgüleri solgun teninde kemik gibi sallanıyordu. Siyah mezar kazıcısı ceket, teninin ve saçlarının ürkütücü solgunluğuyla şaşırtıcı bir tezat oluşturuyordu. Gözlerine bakılırsa, onlar da bir o kadar renksizdi. Bu tüyler ürpertici elbisenin her bir kolu, arkası gibi büyük bir mor haçla işaretlenmişti. Daha küçük, hareketli haçlar, canlı mor renkle süslenmiş siyah trikorne'unun kenarlarında dans ediyor gibiydi.

Şüphesiz tuhaf bir görüntüsü vardı. Bu karşılaşmayla ilgili her şey tuhaftı.

Masaka da daha az tuhaf değildi. Adam ne kadar solgunsa Masaka da o kadar esmerdi. Teni parlak dalgalara karşı en az onun kadar yanardönerdi. Ama Oussou'nun keten gömleğinin beyaz olduğu yerde onunki siyahtı ve ceketinin siyah olduğu yerde onunki insan kemiği rengindeydi ve kafataslarıyla süslüydü. Aynı şey onun pantolonu ve hortumu için de geçerliydi. Ayakkabılarının tokaları bile deriyi yerinde tutan kemik ellerden oluşuyordu. Özellikle tricorne'unun altından çıkan siyah atkısı ve göğsünde üç çakmaklı tüfek tutan baldric'ile ruhtan çok korsana benziyordu.

Sıradan çakmaklı tüfekler de değildi. Kullanıcısına bir hedefe tek atıştan fazlasını yapma imkânı veren döner namlulu nadir türdendi. Pahalı ve ölümcül olan bu silahlar amcasının ve bekçilerinin baş belasıydı.

Dalgalar Masaka ve Nibo'nun etrafında yükseldiğinde, kadın kemerinden sarkan ipli çantalardan birini kaldırdı. Valynda'nın anlamaya bile başlayamayacağı sözler söylemeye başladığında sesi derindi.

Masaka bunu yaparken, Nibo zayıf belinden örgülü deri bir kemer çıkardı. Sert bir hareketle açarak uzun bir çoban kavuğuna dönüştürdü.

Valynda'nın kaşı kuzeye doğru fırladı.

Nibo meydan okurcasına durgun denize baktı. "Benimle konuşmak ister misin, Aggie?"

"Seninle çok konuşmak istiyorum, seni uygunsuz köpek!"

Masaka omzunun üzerinden Nibo'ya, "Sana karısıyla yatmamamı söylemiştim," diye hırladı.

"Benim hatam değil."

Masaka ona bön bön baktı. "Kimin o zaman?"

Ona büyüleyici bir sırıtış attı. "Beni yalnız bırakmaman gerektiğini biliyordun."

Tehlikede olduklarını unutmuş gibi görünüp sudaki Nibo'ya doğru döndüğünde dehşete kapılmıştı. "Cidden beni suçlamıyor musun?"

Çengeline yaslanarak Valynda ve yeni arkadaşını işaret etti. "Oussou'yu pek de suçlayamam. Orada değildi, değil mi? Hayır, tek başına gitmişti. En son orada olan sendin ve beni La Sirene'le yalnız bırakmaman gerektiğini çok iyi biliyordun! Sanki herkes, özellikle de ben, ona karşı koyabilirmişim gibi."

Masaka alay etti. "Ne zamandan beri bir kadının yatağına atlamak için bahaneye ihtiyacın var, Cesur Ghede? Tüh, ayağım takıldı ve üstüne mi düştüm? Hayır, sanmıyorum. Senin sorunun giyinik kalmak. Yemin ederim, neden giyinme zahmetine girdiğini bilmiyorum."

"Konuşmak için iyi birisin. Sanki sen-"

Büyük bir gök gürültüsü tartışmalarını kısa kesti. Deniz yükselerek Nibo'nun önünde dev bir duvar oluşturdu ve Nibo bu görüntüden pek de etkilenmişe benzemiyordu. "Seni küçük piç!"

Nibo sırıttı. "Dev bir piç ya da büyük bir pislik olmaktan iyidir."

Masaka kayıtsızca, "İkisiyle de suçlandınız," dedi.

Nibo ona yardımcı olmadığını ve fikirlerini kendine saklaması gerektiğini söyleyen bir bakış fırlattı.

Dalgalar, Nibo'yu delip geçecekmiş gibi ona doğru koşan dev dikenlere dönüştü. Tam ona ulaşacakları sırada, Nibo pençesini kaldırıp onları yakaladı ve saldırgana doğru geri gönderdi. "Bunun hakkında konuşamaz mıyız?"

"Yapamayız! Aldığınız şeyi istiyorum!"

Nibo ve Masaka şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Pardon? Onunla evli olduğunuza göre, bu adil düzenden bir parça alacağınızı düşünmüştüm."

Aggie öfkeyle bağırdı. "Seni annesiz, futtocking köpek! O değil! Ben kiman, seni çürümüş göt!"

"Ah... şu." Nibo Masaka'yı dürtükledi, sonra ayıldı. "Burada küçük bir sorun var dostum."

"Nasıl yani?"

Yüzünü buruşturdu. "Hepsini içmeyi tercih ettim. Oldukça lezzetliydi. Gerçekten iyi bir tarif, biliyor musun?"

"Ne yaptın?"

"Kendime engel olamadım, gerçekten." Arkadaşına, biraz daha ayılmadan önce gözlerini devirmesine neden olan eğlenceli, pırıltılı gözlü bir bakış attı. "Bir yudum aldım ve bir de baktım ki her yerden bu küçük haydut orospular çıkmaya başladı. Hiç bilmediğim yerlerden. Onlarla bir parti verdim. Kasabaya gittim, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Ve muhtemelen anlamazsın. Uzun hikaye, çünkü normalde sadece bunu anlatırım, birkaç şey öldürdük, bir düşmanın bağırsaklarını deştik ve bir hendekte çıplak kaldık. Artık kiman yok, ama inanılmaz bir gece geçirdim ve hangi filin beni ezdiğini ve buna tanık olup olmadığımı merak ettim."

"Senden nefret ediyorum, seni aptal, kibirli piç!"

Nibo, diğer loa'nın onu öldürmek istemesinden en ufak bir endişe duymuş gibi görünmüyordu. "Şimdi, şimdi, Aggie, böyle yapma. Ciddi olmadığını biliyorsun."

"Tabii ki biliyorum! Neden olmasın ki?"

"Sevimli olmam ve bir gün bana ihtiyacınız olabileceği dışında özel bir nedenim yok. Hangi kavganın çıkacağını asla bilemezsin. Kapı bekçileri işe yarar. Şifacılar daha da çok."

"Bu bir hataydı," dedi Oussou, su Nibo'nun her yerinde patlamadan bir an önce nefesinin altından. Ama bu su değildi.

Kana dönüştü.

Ve biraz daha iğrenç bir şey.

Gördüklerine dayanamayan Valynda, midesi şiddetle kazınırken arkasını döndü. Gördüğünden çok kokusu ve sesi yüzünden.

Oussou onu kendi tarafına doğru çekti. "İşte böyle, tatlım. O kadar da kötü değil aslında." Eli titredi. "Belki de öyle, ama yine de. En iyisi biraz daha uzaklara bakmaya devam et, ha?"

Onun bilgeliğine katılarak ne düşüneceğini bilemedi. Ta ki Nibo banyodan yeni çıkmış gibi havluyla kurulanarak karşısında belirene kadar. Az önce ne olduğu ya da neden olduğu umurunda bile değildi.

Midesi yatışmaya başlarken Valynda elini dudaklarına bastırmaya devam etti. "Bu sana çok oluyor mu?"

Sırıttı. "Kan ve bağırsaklar, o kadar da değil."

"Kıskanç kocalar, her zaman," dedi Masaka nefesinin altından.

Bu da Nibo'nun ona ters ters bakmasına neden oldu. "Sakıncası varmı?"

"Her zaman," diye tekrarladı. "Umurunda mı? Asıl soru bu aşkım. Ve cevabım hayır, çünkü eğer umursuyor olsaydın, ne beni ne de zavallı Oussou'yu bu belalara bulaştırmazdın."

Oussou boğazını temizledi. "Beni bu işin dışında bırakın lütfen. En son kavgalarınızdan birine sürüklendiğimde, ikiniz neredeyse karnımı deşiyordunuz. Bu yüzden ikinize de beni burada, kendimi yeterince garip ve yalnız hissettiğim yerde bıraktığınız için çok teşekkür ederim."

"Zavallı Oussou," dedi Nibo sahte bir sempatiyle. "Bilmiyor musun dostum, bu her gün kendimize söylediğimiz bir yalan. Bir kalabalığın içindeyken ya da etrafımız düşündüğümüz şeylerle çevriliyken bile

arkadaşlarımız ve ailemiz, hepimiz hala yalnızız. Her zaman garip hissediyoruz."

Valynda onun keskin kavrayışını hayret verici buldu.

"Ve siz, genç bayan." Adam gerçekten de inanılmaz derecede seksi ve çekici bir şekilde kamburuna yaslanırken Nibo derin bir iç çekti. Bu adamda ne olduğunu bilmiyordu ama nefes almayı çağırıştırabiliyordu. Onda öylesine inanılmaz derecede seksi bir şey vardı ki, etrafındaki herkeste uzanıp onu kendine çekme isteği uyandırıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. "Gelecekte, sakıncası yoksa lütfen deniz kabuklarından uzak durun. Gördüğünüz gibi, onlara üflemek sağlığını ve benim akıl sağlığım için biraz tehlikeli."

Onun sulu etinden bir ısırık almayı ne kadar çok istediğine değil de konuşmaya odaklanmak için her şeyini harcadı.

Valynda omzunun üzerinden denize doğru baktı. "O büyük palavracının kim olduğunu sormalı mıyım? Gelecekte kimden kaçınmam gerektiğini bileyim diye mi?"

Masaka gözlerini devirdi. "Ne yaptığının farkında bile değil. Ölümlülerle karıştığında ne olduğunu görüyor musun, dostum?"

"Rahatla, Saka. Nefes al." Adam doğruldu ve eli tekrar bir kemere dönüşerek hızla zayıf beline dolandı ve Valynda'nın fark etmemek için kendini zor tuttuğu anatomisinin bir parçasına takıldı, çünkü bu parça oldukça büyüktü. Bakışları orada oyalandıkça daha da büyüyen bir parça. Evet, gerçekten de iyi biriydi.

Ve bu, bakışlarını hızla kaçırırken yanaklarını kızarttı.

Nibo güldü. "O Agwé'ydi ve kötü bir heriftir." "Karısıyla yattığın zaman."

Eklediği yorum için Masaka'ya ters ters baktı.

"Sadece söylüyorum." Tamamen utanmazdı.

Nibo kaşlarını kaldırdı. "Neden bunu başka bir yerden söylemeyi denemiyorsun?"

"Ne gibi?"

"Avrupa güzel bir değişiklik olurdu dostum. Ya da Vilokan'a geri dönmek, bu senin için nasıl, ha? Evet, bu düşünceyi senin için çok sevdim. Neden ikiniz de biraz rom alıp Legba'yı ya da diğerlerinden birini biraz rahatsız etmiyorsunuz?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak alay etti. "Ben de diyorum ki sen aptalın tekisin, sersem herifin tekisin. Ve sen de gidip hindistan cevizlerini sakınleştiren iyi olur, çünkü Kal, bu Cesur Ghede'ye bile kapısını açmadan önce Erzuli'nin göbek deliğinden sütü höpürdetiyor olacak. Zamanını boşa harcıyorsun, kardeşim. Mallarını senin gibilere vermesine imkan yok."

Gözleri ve burun delikleri kızgınlıkla alevlendi. "Burada kimse seninle ya da kardeşinle konuşmuyor. Akıl sağlığım için ikinizi de kurban etmeye karar vermeden önce şimdi defolun gidin. Eminim hazımsızlık çeken bir deniz yılanı vardır." Nibo elini salladı ve aralarında havada kocaman, parlayan bir yarık belirdi. Sanki biri havada bir delik açmış gibi görünüyordu. "Gidin!" diye bağırdı.

Oussou tereddüt etmeden itaat etti.

Masaka gözlerini devirdi, sonra Valynda'ya doğru eğildi. "Sözümü dinle, gel, eğer onu içeri almaya karar verirsen, ondan her zaman senin olacak bir parça aldığından emin ol. Başkalarının yaptığı gibi aptal olma. Onun kalbi kararsızdır. Daha seni terk etmeden bir sonrakine gider. Sözlerime kulak ver yoksa çok ama çok pahalı bir bedel ödersin."

Valynda onun nezaketine gülümsedi. "Güven bana, biliyorum. Açık sözlülüğünüzü takdir ediyorum. Ama buna gerek yok. Ağaç ne kadar yakışıklı olursa olsun, kimseden hindistan cevizi sağlayacak biri değilim."

Masaka güldü, sonra göz kırptı. "Bunu sevdim, Bo. Baharatlı bir kız." Ve bununla birlikte portaldan geçerek gözden kayboldu.

Nibo yumruğunu sıktı ve ona bakmadan önce ağzını kapattı. "Görüyorum ki benim için bir avuç olacaksın, değil mi?"

"Kimseye zorluk çıkarmayı düşünmüyorum." Ve bununla birlikte, loa ve onun entrikacı hindistan cevizleri ve suç ortaklarından uzak durmak niyetiyle kaçtı.

Keşke bu kadar basit olsaydı.

Valynda şimdiki zamana geri döndüğünde kendini Deniz Cadısı II'nin güvertesinde, lombozdan karanlık dalgalara bakarken buldu.

Xuri'nin onu büyülediği o ilk günden bu yana çok şey değişmişti. Masaka'yı dinlemeli ve ondan vebadan kaçır gibi kaçmalıydı.

Ama ona karşı koymak zordu. Görmezden gelmek daha da zordu. Bu yüzden cinsel karşılaşmalarla tanınan bir ghedeydi. Ne zaman onun etrafında olsa, sadece varlığı bile vücudunu ateşe veriyor ve onun olmak istemesine neden oluyordu.

O lanet olası dolandırıcıyı elinden kurtarmak için onu baştan çıkarması gerektiğini bilmesine rağmen, şimdi bu durum onu öfkeliendiriyordu.

Pazarlığı ne kadar kolay görünmüştü ama onunla göz göze geldiği anda ihanet o kadar derin olmuştu ki onunla yüzleşememişti. Onu herhangi bir şey için cezbetmek ya da baştan çıkarmak şöyle dursun.

Sadece kalbini söküp ona yedirmek istiyordu.
Onu kim suçlayabilir ki?

Böyle bir şeyi nasıl yapabildi?

"Ne fark eder ki?" diye nefes aldı. Hayatındaki diğer herkes gibi, ona en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk etmişti. İyileştirmeden ve zamansız ölümden sorumlu loa olması gerekiyordu. Yine de öldürüldüğünde ve ruhu bedeninden koparıldığında neredeydi? Neden onun geçişini kolaylaştırmak ve teselli etmek için gelmemiştir?

O zaman güçleri neredeydi, ha?

Ona güvenebileceğini söylemek için çok fazla. Ona ne zaman ihtiyacı olsa yanında olacağını ve tek yapması gerekenin aramak olduğunu ve onun için orada olacağını. Her zaman. En önemli anda, onu hiçbir yerde bulamamıştı. Ona tuzak kurmuştu. Kız da onun sadakatinden dolayı yanında kaldığını düşünecek kadar aptaldı.

Onun yerine, suçluluk duygusuydu.

Onu en çok rahatsız eden de buydu.

Ben sevilmez biriyim.

İnsan bedeninde, bir kadın vücuduyla ne kadar böyle hissediyorsa, bugünlerde daha da fazla hissediyordu. Şimdi, kaşınan ve kırısan bu saman, doğal olmayan formdan öğrendiği için kimseyi suçlayamazdı. O bir iğrençlikti. İğrenç ve iğrenç. Bir zamanlar ona gerçekten de oyuncak bebek muamelesi yapmışlardı. Sanki duyguları yokmuş gibi oradan oraya savrulan bir şey.

Keşke öyle olsaydı. Düşüncesiz, işe yaramaz bir şey olmaması çok kötü. Hayatında kaç kez hiçbir şey hissetmeyen ve hiçbir şey bilmeyen bir önemsiz olmak için dua etmişti, sadece hayat denen bu kabusta uyanmak için. Tek başına. Terk edilmiş. Unutulmuş.

Karanlıkta, kendi gölgen bile seni terk eder.

Nibo'nun sözleri şimdi onu rahatsız ediyordu. Adam haklıydı. Bu yüzden en sevdiği ayet her zaman Romalılar'da yer almıştı; Rab günah işleyenlere bakıp onlara şöyle diyordu: Sizi en karanlık anınızda sevdim.

Çünkü her zaman en çok istediği şey buydu. İlk nefesini aldığı saatten beri arzuladığı ve son nefesini verecek kadar Tanrı vergisi bir akla sahip olmadığı tek şey.

Karşılıksız aşk. Yargılamayan bir aşk. Ya da talep etmeyen. Sadece verdi. Gerekli olduğu için değil.

Çünkü önemsiyordu. Güzel ya da saygılı olduğu için değil. Çok sayıda olan kusurlarına rağmen ona gelen bir aşk. Sadık ve kalıcı olan kör bir aşk. Onun hayali buydu.

Ve bu, hayatının her günü onunla alay eden ele avuca sığmaz bir kaltaktı. Onunla çok acımasızca alay etmişti. Ne zaman nefesini tutup bugün, bugün, her şeyin yoluna gireceğini ve geçmişteki hiçbir çılgınlığın peşini bırakmayacağını düşünse, biri ya da bir şey gelip ona bu dünyada gerçekten de özel bir şey olmadığını hatırlatıyordu.

Kimse ona değer vermiyordu. Yarın ölecek olsa, yas tutan olmazdı. Bir gelgit kadar çabuk unutulacaktı.

Masaka'nın onu çok uzun zaman önce uyardığı gibi, Nibo kafası hep başka yöne çevrilmiş beceriksiz bir piçti.

yanına hangi fahişse gelirse gelsin. Bu haksızlıktı ve o da bunu biliyordu. Onlar turta değildi, gerçekten değil.

Nibo bu denklemdeki fahişeydi. Bir anlık zevk için kendini ucuz bir kış parçası olarak satıyordu. Birisi o buz gibi, taşlaşmış organa sahip çıkarsa başına gelebileceklerden korktuğu için kalbine dokunulmasına izin vermekten korkar gibi kalbini kilit altında tutuyordu.

Kendine acıma partisi düzenlemekle meşgul olmasaydı onun için üzülebilirdi. Olduğu gibi...

Git kendini sefaletin içinde boğ, seni inançsız köpek.

Sırf bu yüzden bile, esasını alıp Malachai'ye teslim etmekten mutluluk duyardı. Adamın ondan aldıklarını düşününce en azından bunu yapabiliirdi.

Ama dolandırıcıyı yakalamak için, o lanet herifle iyi geçinmek zorundaydı.

Gözlerimin oyulmasını tercih ederim.

Hayır, onu kanayana kadar dövmeyi tercih ederdi.

Yine de kalbinin derinliklerinde gerçeği biliyordu. Xuri'nin düşündüğü gibi bir adam olmasını tercih ederdi. Bu acı dersi öğrenmektense ölmeyi tercih ederdi...

Ona ihanet ettiğini.

Lanet olsun sana, Xuri. Lanet olsun sana.

Ve lanet olsun ona. Artık çok geç olduğunu anladığında alaycı bir kahkaha attı. Çoktan lanetlenmişti ve onun için kurtuluş yoktu.

Adarian sendeledi, sonra kendini tuttu. Bu da neydi böyle? Etrafına bakındı ve yanlış adımını görecekt kadar yakınında kimse olmadığı için minnettar oldu. Malachai olarak, kimsenin onun herhangi bir zayıflığını görmesini göze alamazdı ve normalde de almazdı.

Ancak...

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Dünyaları ayıran perdeyi delip insan âlemine girdiğinden beri normalden daha zayıftı. Daha iyi bilmeseydi, burada bir oğlu olduğuna yemin edebilirdi.

İmkânsız olduğunu biliyordu, çünkü yüzyıllardır buraya gelmemiştir.

Ama öyle hissettiriyordu - güçleri, yükselen bir Malachai'nin güçlerine uyum sağlamak için zayıflıyordu.

Onun yerine geçti. Onu öldürmek için doğmuş bir piç.

Bu yüzden bir sorunu olmadığından emin olmak için özen göstermişti. Erkek ya da kadın. Yine de...

Bu his çok açıktı. Kulaklarında hafif bir uğultu. Gözlerinde her şeyi donuklaştıran tuhaf bir sis ve uzuvlarının zayıflığı. Bunlar zayıfladığının kesin işaretleriydi.

Daha

yavaş.

"Lordum?

"

Vine'in sesini duyunca dondu kaldı. Kız kardeşi Mara gibi eski bir Deruvian olan Vine, ateşli bir kızıldı. En ufak bir kışkırtma karşısında aşırı öfke nöbetleri geçirirdi. Sadece ona karşı değil, çünkü onun bu tür tiyatrolara kötü tepki verdiğini biliyordu.

Bu tür insanları ikiye ayırma eğilimindeydi.

Kelimenin tam anlamıyla.

Adarian onunla yüzleşmeden önce kendini toparladı. "Ne oldu?" diye tısladı.

"Generalleriniz burada. Laguerre ve Grim."

Bu onu daha iyi hissettirdi. Savaş ve Ölüm. Tüm generalleri arasında her zaman en sevdikleri onlar olmuştu, her ne kadar ikisi de tüm Malachai ırkının ve özellikle de kendi ailesinin lanetlenmesinde önemli bir rol oynamış olsalar da. İşte bu yüzden şimdi onun kölesi olmuşlardı.

İntikam almak onun zevkiydi.

Bu ikisi ona ve seleflerine şahsen borçluydu ve o da borçlarını tam olarak ödediklerinden emin oldu. Sonuza kadar ödeyeceklerdi.

Tarzlarına sadık kalarak, sanki yetkili onlarmış gibi içeri girdiler. Mot, Adarian kadar uzun boylu olmasa da, küçük cesur piç sanki öyleymiş gibi kasıla kasıla yürüyordu. Siyah üzerine siyah giyinmişti, bir cenaze görevlisi ile bir askeri komutan arasında bir şey gibi görünüyordu, bu yüzden

Çoğu ona Grim derdi. Koloni tarzı ceket, geceye batırılmış gibi görünmesi dışında, İngiliz subaylarının tavus kuşu gibi dolaştığı ceketlere benziyordu. Düğmeleri bile düz siyahtı. Tüylü tricorne'uyla birlikte.

Kan kırmızısı bir binici kıyafeti giymiş olan Laguerre, simsiyah gözleri ve ince beline sarmal bukleler halinde dökülen uzun siyah saçlarıyla daha da dikkat çekiciydi. İkisi de onun adına olağanüstü bir nifak tohumları ekiyordu ve hallerinden oldukça memnun görünüyorlardı.

"Sanırım bugün ikinizin de bağırsaklarını deşmeyeceğim?" Bu Mot'un bir adım geri gitmesine neden oldu.

Tüm kötülüklerin kızı ve kendi başına bir savaş tanrıçası olan Laguerre'in gözü o kadar kolay korkmuyordu. Aslında gülümsedi. "Gün daha yeni başlıyor ama sanırım raporumuzdan memnun kalacaksınız."

"O zaman beni heyecanlandır." Ona oturmasını işaret etti.

Mot duyulabilir bir yutkunmayla yerine oturdu. Laguerre geniş odada, Adarian'ın oradaki güzelliklerden yararlanabileceği denize bakan pencerenin yanında durmayı tercih etti. Azmodea'da, Laguerre'in Adarian'a yüzyıllardır işkence eden babası tarafından yönetilen yeraltı diyarında tutulduğu süre boyunca hiçbir güzellik görememişti. Sadece şiddet ve kan vardı. Merhamet çığlıkları ve ölüm için yalvarışlar.

Bunu kendi ağzından duymuştum.

Orada işkence gören diğerlerinin durumu daha kötüydü.

Artık özgür olduğuna göre, geri dönmeden önce bu dünyayı y a k ı p kül edecekti. Kadar'ın, Azura'nın ve tüm eski tanrıların canı cehenneme. Hepsi çürüyebilirdi ve bu dünya da onlarla birlikte.

Tüm dünyalar, bu konuda. Hiçbiri onu umursamıyordu ve o da onları ve sonuçlarını daha da az umursuyordu.

Laguerre sanki onun ruh halinin karardığını hissetmiş gibi gülümsedi. "Kaçmak için ilginç bir zaman seçmişsiniz. Dünya oldukça çıldırmış durumda."

Adarian esnedi. "Beni sıkıyorsun. Annemi buldun mu?"

Başını iki yana salladı. "Apollymi hâlâ tutsak. Ve Acheron onu serbest bırakmayı reddediyor."

Bunun için ona lanet olsun. Adarian bunu yapabilmeyi çok isterdi ama teknik olarak Apollymi'nin oğlu değil, onun büyük büyük büyük bilmem kaçınıcı kuşaktan torunu olduğu için genetik olarak onun rahminden çok uzaktı ve ona özgürlüğün anahtarını sağlayabilecek yeteneğe sahip değildi.

Daha ziyade, tek yapabildiği tanrıçayla olan bağına hatırlamaktı, zira sonraki her Malachai, sperm donörünü öldürüp onun yerine geçtiğinde babasının anılarını özömsüyordu; bu da Mot ve Laguerre'nin, kızlarına saldırdığı için Adarian'ın büyük-büyük-her neyse onu lanetledikleri için doğrudan sorumlu oldukları özel bir lanetti. Bu nedenle, hiçbir hükümdar Malachai, doğrudan ilk oğlu Monakribos'un soyundan geldiği göz önüne alındığında, Apollymi'nin annesi olduğu fikrinden asla kurtulamadı.

Keşke tanrıça da sadakatine karşılık verseydi. Ama hayattaki her şeyde olduğu gibi, adalet de vefasız bir kaltaktı ve daima kendi türüne karşı çıkıyordu.

Dolayısıyla, Kara Avcı lideri Acheron bir kardeş olarak görülse de, annelerini hapseden piçlerden biri olduğu ve Acheron istediğini yapmakta özgürken Malachai'nin nefret ettikleri bir efendiye hizmet etmek için tasmalı kalmasını sağlamaktan sorumlu olduğu için hepsinin öldürmek istediği bir kardeşti.

Ve Adarian tasmaından bıkmıştı. Uzun zaman önce derisine sürtünmüş ve iyileşmeyen acı bir yara bırakmıştı. Vine ve Irini arkadaşlarının özgür kalmasını sağlayan kapıları açmış olması onun için önemli değildi. Ona ya da bir başkasına karşı hiçbir yükümlölük hissetmiyordu.

Sadece kendisi ya da türü için hiçbir şey yapmamış olan dünyayı yok etmeye yönelik ezici bir ihtiyaç. Bir köpek kudurup saldırıya geçmeden önce ancak bu kadar dayak yiyebilirdi. Ve o bu noktayı uzun zaman önce geçmişti.

Şimdi...

Yoluna çıkma hatasını yapan herkesin boğazını kesmek istiyordu. Özellikle de bir hergelenin.

"O zaman bana Acheron'un kalbini getir. Annemi serbest bırakırsak bu dünyayı bizim için yakar." Bu süreçte onu öldürse ne olurdu? Bunu da hoş karşılardı.

Laguerre, Adarian'ın kanatlarını sırtından fırlatmasını ve ardından büyük pencere setinden uçmasını izledi. Sersemlemiş bir halde, Mot arkasında yükselene kadar kıpırdamadı.

"Hımm... ona Acheron'un ölümünün Apollymi'nin lanetini kesinlikle serbest bırakacağını, ancak sevgili çocuğunu öldürecek kadar aptal olan kişiye karşı son derece öfkeli bırakacağını söylemeli miydik?"

Aptal kocasına alaycı bir bakış attı. "Umurunda olduğunu sanmıyorum."

"Çok güzel. O zaman bu görev için seni aday gösteriyorum, çünkü zaten bir ilkel tanrıyı çok fazla kızdırdım. Birine baba diyen bir çocuk olmadığımı göre, aşkım, bence bu görev için sen daha uygunsun."

Laguerre onun korkaklığıyla alay etti. "İnanın bana, elini vücuduna bağlı tutmak isteyen biri teyzemin kafesini çingırdatmaz. İşte bu yüzden harika bir uzlaşmaya sahibim."

"Yani?"

Gülümseyerek kapıya gitti ve açtı. "Vine?" diye seslendi. "Adarian'ın senin için bir görevi var."

6

"Bu asık surat ne için?"

Nibo, denizlerin altındaki ada evlerinin büyük salonunda oturup bir kadeh daha kleren içerken Brigid'in sesini duyunca durakladı. Burada yaşıyanlar ve ölüler adına aracılık etmesi, Valynda gibi başkaları yüzünden genç yaşta ve vahşice ölenlerle özel olarak ilgilenmesi gerekiyordu.

Onun gibiler, kendi hallerine bırakılmalı ve başkalarının hayatına karışmamalıydılar.

Bir zamanlar işinin önemli olduğunu düşündüğü zamanlar olmuştu. Ama yüzyıllardır süren gereksiz ve bitmek bilmeyen şiddetin bedeli ağır olmuştu.

Şimdi...

Yorulmuştu. Nibo bu dünyayı anlamıyordu. Ve gerçekten delilik delilikken her şeyi anlamaya çalışmaktan iğreniyordu. Ve lanet olası deliliği çözmeye çalışmak sadece beyninizi söker, yere atar, unutulmaya terk eder ve sizi onların saflarına katardı.

"Diğerleriyle birlikte gideceğini sanıyordum." Nibo güçlerini kullanarak kızın kendisine katılabilmesi için önündeki dolgulu sandalyeyi itti.

Daveti kabul etti ve adamın bolca kullandığı şişeye uzanıp kendine bir içki doldurdu. "Neden zahmet ediyorsun? Senin de belirttiğin gibi, hepsi deli." Adam onun meşhur "lazımlık" ağzına güldü. "Aklımdan uzak dur, Brigitte Anne. Biliyorsun, böyle konuşmandan hoşlanmıyorum. beynimi oyun alanın yap."

"Çok azı biliyor." Her biri için birer kadeh daha doldurmadan önce baharatlı romu hızla devirdi.

Onu izlerken, anıları ölümden sonraki hayatının en kötü gününe geri döndü.

Vala'nın adını haykırdığını duyduğunda tam da bu masada oturuyordu.

Nibo değil.

Xuri.

Sırf bu yüzden bile ne kadar acil olduğunu anlamıştı, çünkü yalnız olmadıkları sürece gerçek ismini asla rahatça kullanmazdı. Ve genellikle çıplak.

İnsan dünyasının kapılarına ulaştığında ve Kalfou geçmesine izin vermediğinde iki kez böyle olmuştu. Legba ona yardım edebilmesi için gitmesine izin verme çağrısına cevap vermediğinde.

Doğası, bu toprakların ve türünün kuralları nedeniyle Nibo kapılardan kendi başına geçemezdi. Bir psikopomp olarak ya burada ya da diğer tarafta kapana kısılmıştı. Bir dünyadan diğerine geçebilmesi için içlerinden birinin onun için geçidi açması gerekiyordu. Aksi takdirde sonsuza dek bir boyutta ya da diğerinde sıkışıp kalacaktı.

Normalde, gelip gitmek istemesine kimse aldırmazdı ve geçidi açmakta da bir sorun yoktu.

Yine de o gün ikisi de onu memnun etmeyi uygun görmemişti.

Bunun yerine, Vala'nın ölürken attığı çığlıkları dinlemek zorunda kalmış, ona yardım edememişti. Ruhunu bedeninden ayıran ve onu kapana kısılmış halde bırakan ritüeli durduramamıştı.

dünyalar arasında, kayıp ve yalnız, onu lanetliyordu. O da her kelimesini duymuştu.

Hepsine lanet olsun.

Kalfou'ya saldırmış ve bu yüzden kavga etmişlerdi ama bu ona bir fayda sağlamamıştı. Karşıya geçmesine izin vermedikleri sürece Nibo buradan ayrılamazdı.

Kurallar kuraldı.

Ve kurallardan hep nefret etmiştir.

İç çekerek bakışlarını önündeki minyon kadına dikti. Buraya daha eski bir panteondan gelen birkaç kişiden biriydi... başka bir nanchon.

Annesi kuzgun savaş tanrıçası Morrigan'dı, bu da Brigitte'i kendi başına bir tanrıça yapıyordu. Ve bu nedenle, Brigitte Anne içlerindeki en güçlü güçlerden bazısına sahipti. "Biliyor musun, buraya gelip bize katılmak için neden topraklarını terk ettiğini hiç anlamadım."

Maman iç çekti. "Ne yazık ki zaman değişiyor, Bo. İnsanlar da öyle." Bu ses tonunun altında yatan kalp kırıklığını duydu.

Birisi onu fena halde incitmişti. Keder ve pişmanlık onun çok iyi anladığı iki şeydi. Hem de hiç istemediği kadar iyi.

Bazen bunların tanrıların sapkın zevkleri için yarattıkları ilk duygular olup olmadığını merak ediyordu. Ve sonra mutluluk sonradan düşünülmüş ve sadece duygusal acının acısını ve derinliğini artırmanın bir yolu olarak verilmişti. Ne de olsa, insanlara acıdan kurtulmanın mümkün olduğunu hatırlatacak neşe ve mutluluk olmadan, birileri acıya karşı bağışıklık kazanabilirdi. Ama hayır, tam artık dayanamayacağınızı hissettiğiniz anda, kader ya da hayat acı ıstırabınızı hafifletecek kadar mutluluk verir ve tam her şeyin yoluna girdiğini düşündüğünüz anda, halıyı altınızdan çekip alır ve sizi kışının üstüne, eskisinden daha da derinlere geri gönderirdi. Bu, bitmek bilmeyen bir ıstırap tahterevallisiydi.

Ve her kalp atışından nasıl nefret ettiğini.

Yani evet, umutsuz kalp ağrısı tanrıların ilk yaratımı olmalı, çünkü diğer her şey için başvurdukları yer burasıydı.

Ve kolundaki dantel manşetle oynarken o acı, korkunç duygu bakışlarını kararttı. "Dünya eskisi gibi değildi, Bo. İnsanlar beni unutmaya başlamıştı ve güçlerim her geçen gün daha da zayıflıyordu. Tanıdığım pek çok kişi gibi ölmek istemedim."

Nibo onu anlıyor ve suçlayamıyordu. Eski tanrılarla ilgili en trajik şey de buydu. Eğer ölümlüler onlara inanmayı bırakırsa, güçleri de büyük ölçüde azalırdı. Bu olduğunda, türlerinin diğer üyelerine karşı savunmasız hale gelirlerdi; onlar da onları avlayıp bölgelerini ele geçirebilir, güçlerini emebilir ve onları varoluştan silebilirlerdi. Ya da daha kötüsü, ölümlü olurlar ve güçleri evrene geri salınır.

Bu, türlerinin iç burkan kaderiydi. Unutulmuş bir fısıltı olarak yok olmak. Kanlı, şiddetli savaşlar yaptıkları ve güçlerinin zirvesindeyken birbirlerini öldürdükleri eski yöntemin aksine. Şimdi bu bir sorun olmuştu. Eğer iki tanrı güçlerinin zirvesindeyken birbirlerine saldırır ve biri diğerini öldürürse ve güçleri evrene geri salınmadan önce absorbe etmeyi başaramazsa, bu tüm yaratılış dokusunun bozulmasına neden olabilirdi.

Bu da tüm alemlerdeki yaşamın sona erdiği anlamına geliyordu. Her şey sıfırlandı.

Tamamen yok edilme.

Dünya parçalanacak ve tüm yaşam sona erecekti.

Nibo, Malachai ırkının ve onlarla savaşmak için yaratılmış olan tüm Sephirii'lerin ölümüne yol açan Primus Bellum'u hatırlayarak gözlerini kapadı. O zamanlar dünyanın zar zor hayatta kalabildiği sefil zamanlardı.

Şu anda çoğunun kaçınmaya çalıştığı şey buydu.

Hayatta kalanlardan biri olarak, bunu tekrarlamak için acelesi yoktu. Ne yazık ki buradaki herkes onun anılarını paylaşmıyor.

Ya da akıl sağlığını.

Kalfou da onlardan biriydi.

Tüm gençlerde olduğu gibi, onların ve Kalfou'nun kanı da sıcaktı ve savaş için çok hevesliydi. Bedelini tam olarak anlamadan istedikleri bir savaş ve

Sonuçlar. Cin bir kez şişeden çıktı mı, bir daha geri koyamazdınız. Çünkü anın sıcaklığıyla hareket etmek ve duygularınızın sizi yoldan çıkarmasına izin vermekle ilgili bir şeydi bu.

Aptallığınızın tüm sonuçlarıyla yaşamak zorundasınız.

Hararetli bir öfkeyle yaktığınız ateşe dikkat edin. Çünkü bir kez tutuşturulduğunda, yıkım alevlerinin geri dönüp sizi tüketme olasılığı olduğu kadar, onları üzerine saldırdığınız kişileri de yutması muhtemeldir.

Ne sözler ne de eylemler geri alınabilirdi ve hayatta "özür dilemenin" düzeltmeyeceği pek çok şey vardı. Kelimeler yok etme gücüne sahipken, nadiren iyileştirme gücüne sahipti.

Valynda'nın kaderi, vicdanında sakladığı kendi hatalarından sadece biriydi.

Bunu ya da en sevdiği insana verdiği zararı düşünmek istemediğinden kendine bir içki daha doldurdu. "Petro hâlâ devam ediyor mu?"

Başını salladı. "Malachai'ye katılmak ve çılgınlığında ona yardım etmek istiyorlar. Onun yanında yer alırlarsa, yeni dünyasında bir yerleri olacağını düşünüyorlar."

Onların aptallığı karşısında boğulan Nibo gözlerini devirdi. Elbette inanıyorlardı. Kendileri için yalancı olduklarını bilmeleri gereken insanların dilinden dökülen bu tür yalanlara inanmaya her zaman hazır olan insanların nesi vardı? Ve onlar için hayatlarını feda etmeye bu kadar istekli olmak? Birinin böylesine apaçık bir aptallık uğruna kendi hayatını bu kadar pervasızca bir kenara atması ona hiç mantıklı gelmiyordu. "Hiç insan kalmazsa hiçbirimize yer kalmayacak."

"Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Ne yazık ki Malachai'yi anlamıyorlar. Onların zihninde, o bizden biri ve bu nedenle merhametli olacak ve onları öldürmeyecek."

Nibo lanetledi. Adarian'ın güçlerinin yarısını onlarla aynı yerden alan bir yarı tanrı olduğu doğru olsa da, orijinal Malachai'nin babası bir Sephiroth'tu. Tanrıların savaşçı ve koruyucu olarak kullandıkları bağımsız yaratıklar, onları zayıflatmamak için onlar adına savaşıyorlardı.

diğer tanrılara saldırdıklarında. Sinsice, gerçekten. Bu nedenle, Sephirii güçlerini insanlardan ya da tapınılmaktan almıyordu. Güçlerinin kaynağı çatışmalardan geliyordu.

Kan döküldü.

Tıpkı Malachai'ler gibi. Malachai'yi bu kadar yıkıcı ve yenilmez yapan da buydu. Onlardan çok farklıydı. Ondan ne kadar nefret ederseniz, onunla ne kadar savaşırsanız o kadar güçlenirdi. Onu yok edebilecek tek kişinin oğlu olmasının nedeni de buydu. Çünkü ondan tamamen nefret etmeyen tek kişi oğluydu. Bir baba ne yaparsa yapsın, bir çocuğun kalbinde ebeveynine karşı her zaman çocuğu aptallaştıran bir parça sevgi vardı.

Ama Malachai'yi ölümcül yapan da buydu, çünkü bir baba yavrusu için her zaman aynı şeyi hissetmezdi. Bir annenin hissettiği gibi değil, en azından şeytani doğmadığı zaman. Malachai kendini korumak için hiç tereddüt etmeden oğlunu öldürebilirdi. Adarian bu yüzden bu kadar yaşlıydı. Kendisinden doğduğunu öğrendiği her çocuğu katletmişti. O çocuk saltanatına tehdit oluşturacak yaşa gelmeden çok önce.

Bu arada, Malachai vardı çünkü Apollymi gerçek bir ana tanrıça olarak çocuğu için her şeyini feda etmişti. Hatta diğer tanrıların kendisiyle yaptıkları anlaşmayı bozmamalarını sağlamak için güçlerinin bir kısmını ilk çocuğuna vermişti. Onu onların kaprisli gazabından korumak için. Çocuğu için yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Aynı şey oğlu Acheron için de geçerliydi. O güne kadar hapsedilmişti çünkü kendisini özgür kılmasının tek yolu onun ölümü olacaktı ve özgürlüğü için çocuğunun zarar gördüğünü görmektense Atlantis cehenneminde sonsuza kadar çürümeyi tercih ederdi. Tüm kötücül doğasına ve acımasızlığına, hiçbir canlıya saygı duymamasına rağmen, kendi çocuğuna asla zarar vermezdi. Bu onun içinde yoktu.

Aslında, Acheron'un tek bir damla gözyaşı dökmesine neden olan herkesin bağırsaklarını deşerdi. Ve bu da kanıtlanmıştı.

Nibo'nun ölümünden sonra kendi annesi gibi, Apollymi de hayatı boyunca Acheron'un erken ölümünün yasını tutmuştu ve bu yüzden kadınlara ve yaşamları boyunca yaşadıklarına bu kadar saygı duyuyordu. Kaderin hepsine dağıttığı sefil el.

Bir annenin yavrularını koruması gibisi yoktu. Yapacağı fedakârlıklar ya da katlanacağı uzun yollar. Çünkü bu, başka hiçbir şeyin asla eşleşemeyeceği kırılmaz bir sadakatti. Yaratılmış en şiddetli güç. Yargılama bilmeyen bir aşk. Hiçbir fedakarlık istemeyen.

Sadece istediği için verdi.

Ve bu nedenle, Malachai her nesilde daha da güçlendi. Bunun nedeni sadece diğer tanrılar ve insanlarla çiftleşmemiş olmalarıydı. İblislerle ve her türden doğaüstü yaratıkla çiftleşmişler, her bir sonraki nesilde hepsinin gücünü miras almışlar, ta ki her cehennem diyarının derinliklerinden sürünerek gelmiş en ölümcül, en duygusuz varlıkların bir karışımı olana kadar. Öyle ki artık Malachai'nin gücü başlı başına bir kaynaktı.

Nibo'nun Adarian'ı hâlâ öldürebileceğini bildiği tek şey ya esaret altında tutulan son Sephiroth ya da Adarian'ın oğluydu.

Özellikle de bir lanet son Sephiroth'un Adarian'ı öldürmesini engellediğinden ve eğer oğlu onu öldürürse, o zaman onun yerine geçecekti ve genellikle yeni bir Malachai babasının yerini aldığı anda, bir öncekinden daha da psikopat oluyordu. Daha da kötüsü, sadece babasının güçlerini miras almakla kalmayıp annesinin sahip olduğu güçlere de sahip olduğu için daha da güçlüydü ve annesi nadiren insandı ve asla bir iblisten daha zayıf bir şeyden doğmamıştı.

Genellikle Malakaylar, geri kalanları güçlerini birleştirip onun kışına tekmeyi bastıktan sonra bir süre saklanmak için yerleşirlerdi ama bu yüzyıllar süren anlamsız bir savaş gerektiriyordu.

Nibo'nun tekrarlamak istemediği bir şey.

Nibo iç çekti. "Onlara nasıl ulaşacağız?"

Maman başını salladı. "Kendi aptallıklarını gözleri bağlı dalkavuklarla pekiştiren inatçı eşeklere nasıl ulaşılır ki? Deliliğe karşı mantıklı konuştuğunuz anda, birbirlerine tekrarladıkları uydurma yalanları ve yanlış anlamalarıyla sizi aşağılarlar."

Doğru. Sürekli yankı odalarında yaşıyorlardı. "Evet. Deliliğin gerçek tanımı bu, değil mi? Bir yalanı kucaklamak için gerçeğe kulaklarınızı tıkadığınızda ve gururunuz uğruna yanlış yapmaya devam edebilmek için gözlerinizi isteyerek kapattığınızda." Resmi olarak ortak olarak bilinen duyguya karşı çok fazla kişi savaştı.

Lanet olsun onlara.

Maman masanın diğer tarafına uzandı ve elini onun elinin üzerine koydu. Bu temas o kadar beklenmedikti ki, adamın başını kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşmasına neden oldu.

"Valynda konusunda sana yardım etmek istediğimi biliyorsun, değil mi?"

Hepsinin bunu söylemesine rağmen kimsenin bir şey yapmamış olması garipti. Aksine, öylece durup onun ölmesine izin vermişlerdi. Öylece durup acı çekmesini izlemişler.

İçindeki acıyı hissettikçe acısı arttı, çığ ve aç, hasta bir delilik gibi içini kemiriyordu. Birini sevmek, onun size ihtiyacı olduğunu bilmek ve ona ulaşamamaktan daha kötü bir şey olamazdı. Orada olsaydınız bir şeyler yapabileceğinizi ve yapacağınızı bilmek.

Neşeyle kenarda kalıp acıdan zevk alanların aksine. Ya da daha kötüsü, bundan zevk alanların. Şüphesiz, bu piçler için ebedi azap için ayrılmış özel bir yer vardı.

Ve ikinci annesi olarak gördüğü tanrıçaya saldırmamak için kendini zor tuttu. Ama o gerçek annesi değildi ve bu da bunu kanıtlıyordu. Gerçek annesi onun bu şekilde incinmesine asla izin vermezdi. Onlara yardım etmek için bir şeyler yapardı.

Ne de olsa fark buydu.

Hiçbir anne çocuğunun acı çekmesine seyirci kalmazdı. Bu onların içinde yoktu.

"Merci, Maman." Bu sözler boğazında düğümlendi. En az ona teklif ettikleri kadar sahteydiler.

Nibo derin bir nefes aldı ve yavaşça ayağa kalktı. Son bir kadeh romla şapkasını kaldırdı ve kapıya yöneldi, sahte arkadaşlığa bir kalp atışı daha dayanamadı.

Boğucu salondan çıkarken, sokakta istedikleri savaş için tartışan Petro'nun sesini duydu.

Kardeşinin de aralarında olacağını ve onları kışkırtacağını düşünmüştü. Ortada bir sorun varsa, kardeşi balın peşinden koşan bir ayı gibi ona doğru yönelirdi, arıların canı cehenneme. Çatışma çıkarmak onun doğasında vardı.

"Anne karnından göbek kordonumda boğulmaya çalışarak çıktı!" Çocukken Nibo, Qeenan'ın davranışlarını bu sözlerle kınadığında annesinin histerik olduğunu düşünmüştü. Ama büyüdükçe, hikâyenin doğru olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Kardeşi o kadar aykırıydı. Ve intihara meyilliydi.

Başını sallayarak, kardeşinin kudurmuş aptallığı karşısında büyülenmiş gibi görünen grubu izledi. Gururlu bir duruşu olan Qeenan'ın yüz hatlarında Nibo'nunkine benzeyen bir kafatası vardı. Siyah paltosu yırtık pırtıktı ve diğerlerine karşı söylenirken paltosundan kan kırmızısı ve mor kurdeleler sarkıyordu.

Ama Qeenan'ın en iyi yaptığı şey de buydu. Şikayet et. Her şey her zaman adaletsizdi. Saçma bir seviyeye kadar.

Öyle ki, Nibo'nun ölümünden önce, Aclima'sıyla nişanlıyken bile Qeenan gidip Aclima'nın ikiz kız kardeşi Avan'ı nişanlısı olarak istemişti. Ancak bu bile her zaman rekabetçi olan kardeşini tatmin etmemişti. Nibo, kız kardeşlerin görünüşleri aynı olmasına rağmen Qeenan'ın Avan'ı kaç kez eksik bulduğunu saymaya başlayamazdı bile. Bir yıl içinde, tatlı ve değerli bir kızı

bitmek bilmeyen ve gereksiz karşılaştırmaları yüzünden bir cadaloza dönüştü.

Ama insanları ve hayatlarını mahvetmek Qeenan'ın uzmanlık alanıydı.

"Size söylüyorum, kardeşlerim, zamanımız geldi. Şimdi tam zamanı! Takipçilerimiz bize her geçen gün daha fazla sesleniyor. Ve biz harekete geçmeliyiz! Diğerleri zayıflarken biz güçleniyoruz. Malachai ile birlikte yükseliriz ve bu dünyaya sahip olabiliriz!"

"Her şeyde bir denge olmalıdır." Legba Baba, bilgece öğütler verdiği ana salona çıkan merdivenlerin başında durmak üzere ayağa kalktı. "Bizler sadece ruhlarız. Bondye öğretir-"

"Bondye uyuyor!" Qeenan homurdandı. "Tüm tanrılar gibi. Bu dünyada ya da halkımıza ne olduğu umurlarında değil. İşte bu yüzden gazabımızın hissedildiğinden emin olmalı ve onlara bize saygı duymayı öğretmeliyiz!"

Nibo, daha önce böyle bir isyanın konuşulduğu bir zamanı hatırlayınca nefesini sertçe içine çekti.

O katılımcılar için de işe yaramamıştı. Böyle şeyler asla yürümez. Sistemi sarsmanın yeri ve zamanı olduğu gibi, müzakere etmenin de yeri ve zamanı vardı. Hayatın sırrı buydu. Ne zaman konuşacağını ve ne zaman savaşacağını bilmek.

Eğitilmiş bir savaşçıya ya da doğuştan dövüşçüye asla zayıf olduğunu düşündüğünüzde ya da düştüğünde saldırmayın, çünkü bu sadece sizi yenmeleri için onları motive eder. Malachai gibi. Ve zorunda değilseniz asla dövüşmeyin. Bu her zaman kardeşinin en büyük hatası olmuştu, tıpkı Qeenan'ın onu öldürdüğü gün olduğu gibi. İncelik sanatını henüz öğrenmemişti.

Hızlı, ağır bir darbe vur ve kaç; Qeenan'ın sloganı buydu.

Sorun şuydu ki, eğer düşmanınız ayağa kalkarsa, ki kalkardı, sahip oldukları her şeyle üzerinize gelirlerdi ve kaçmaya devam etmekten ve sizi yakaladıklarında yorgun düşüp ölmekten başka seçeneğiniz yoktu. Ve sizi yakalarlardı. Çünkü onlar

onları gafil avladığınız için sizi mahvetmeye her zamankinden daha kararlı olacaklardır.

İkisinin bugüne kadar savaşmasının nedeni buydu. Nibo, Qeenan'ın nefretini hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Nefes almak dışında. Barışmayı bile denemişti ama kardeşinin kalbinde asla anlayamadığı bir nefret vardı ve bunun için minnettardı.

"Bu kavgayı biz başlatmayacağız, Qeenan!" Legba bakışlarını toplanan petro ruhların ve dışarı çıkan bir avuç rada'nın üzerinde gezdirdi. Nanchon'un yaklaşık elli farklı üyesi Adarian'ın ordusuna mı katılacaklarını yoksa savaşın dışında mı kalacaklarını tartışmak için toplanmıştı.

Qeenan kalabalığın arasından onu gördü. "Nibo, bu dövüşte bana katılacaksın, değil mi kardeşim?"

Şimdi kardeş olmuşlardı. Safranın tadına bakmakla meşgul olmasa boğulacaktı.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" Qeenan denediği o masum bakışı tam olarak sergileyemiyordu.

Nibo kafatasının arkasını kaşdı, planladıkları şeyin düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyordu. "Sanırım beni öldüresiye dövdüğünüzde aklımı başımdan aldınız. Ne diyebilirim ki? O zamandan beri beynim doğru düzgün çalışmıyor."

Kahkahalara boğuldular.

Qeenan ona ters ters baktı.

Legba onaylayarak gülümsedi. "Cesur Nibo. Ne kadar bilgece konuştun. Hepimiz buna kulak vermeliyiz. Şimdi seninle gidiyoruz. Bu çılgınlığa aldırmayın. Bırakın Malachai kendi savaşını yapsın. Bu işte bize yer yok."

"Bah!" Qeenan hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Sen bir aptalsın, yaşlı adam. Buna pişman olacaksın, sana söylüyorum!"

Nibo kardeşinin nefretinin bir bıçak gibi üzerine kaydığını hissetti ama bu yeni bir şey değildi. Doğdukları andan itibaren her şey için rekabet etmişlerdi. İkizler böyledir işte. Birbirleri için her zaman kafaları karışmış, kendi kimliklerini bulmak için mücadele etmişlerdi. Dünyadaki kendi yerlerini.

Herkes birbirlerine benzedikleri için aynı olduklarını varsayıyordu.

Yine de o ve Qeenan ilgi alanları açısından hiçbir zaman pek bir şey paylaşmamışlardı. Nibo müziği ve şiiri severken, Qeenan avlanmayı ve sporu tercih etmişti. Nibo her zaman yavaş öfkelenirdi ve onu kızdıracak hiçbir şey olmazdı. Qeenan'ın öfkesi ise bir volkan gibi patlar, en ufak bir kışkırtma ve sürekli değişen bir tetikleyici ile patlardı.

Zamansız ölümüne sebep olan şey de buydu. Kardeşine sırtını dönmüştü ve Qeenan öfkeyle ayağa kalkarak onu yere sermişti. Çünkü Nibo bir aptal gibi, hayatta güvenilebileceği tek kişi olan kendi ikizinin ona asla zarar vermeyeceğini düşünmüştü.

Valynda konusunda onu bu kadar inciten de buydu. Kardeşinin onu yüzüstü bıraktığı gibi o da Valynda'yı yüzüstü bırakmıştı ve bu ihaneti biliyordu. Bu, hiçbir insana asla verilmemesi gereken, özellikle de bunu hak edecek hiçbir şey yapmamışken, bitmeyen bir yanıktı. Kardeşini sevmiş, ona sadakat ve nezaketten başka bir şey göstermemişti ve kardeşi, küçük bir kıskançlık ve başkaları tarafından fısıldanan asılsız yalanlar yüzünden ona saldırmış ve bir daha asla iyileşemeyecek kutsal bir bağı koparmıştı.

Tam olarak değil. Çünkü güven bir kez sarsıldı mı, sonsuza dek yok olurdu. Zaman bile onu iyileştiremezdi. Hiçbir şey onu geri getiremezdi.

Ve yaptıkları yüzünden Vala'yı kaybettiğini biliyordu.

Sevdiği bir kadını daha kaybetme düşüncesine katlanamıyordu. Hele ki Aclima Qeenan yüzünden kendini öldürdükten sonra. Nibo ölür ölmez onun peşine düşen ve onun yerine kendisiyle evlenmesini isteyen aptal kardeşi.

Aclima reddetmişti. Kardeşinin aksine, sonuna kadar sadık kalmıştı.

Ve onun ölümü kız kardeşinin Qeenan'dan daha da nefret etmesine neden olmuştu. Sadece Aclima'yı kaybettiği için değil, Avan gerçeği bildiği için de. Kocasını sevmemişti.

Onunla sadece Nibo Aclima ile nişanlı olduğu için evlenmişti.

Qeenan bencil bir pislik olduğu için dört hayat mahvoldu.

Akmayan gözyaşları onu boğdu ve boğazında çiğ çiğ yandı. O anda Adarian'a katılmak ve kendisine neye mal olduğu için dünyayı yakıp kül etmeye yardım etmek istedi. Evet, saldırma ihtiyacını anlıyordu. Qeenan'dan ya da önündeki petro ruhlardan daha iyi anlıyordu. Onların öfkesini biliyordu. Tüm bu adaletsizlik karşısında öfkeyle ayağa kalkmak isteyen öfkeyi.

O yolu her gün yürüyordu.

Hayat acıydı ve acımasızdı. Bunların hiçbirini hak edecek bir şey yapmamıştı.

Orada, kısa bir an için, güzelliğin bir parçasına dokunmuştu. Cenneti avucunun içinde tutmuştu.

Gözlerini kapatarak uzandı ve Vala'nın haçını avucunun içinde sıkı. Şimdi bile, ailesi yattıktan çok sonra tanıştıkları ve onunla buluşmak için gizlice dışarı çıktığı gece geç saatlerde, plajının kıyı şeridindeki dalgaların arasında dans edişini izlerken attığı kahkahalar kulaklarında çınlıyordu. Hantal elbisesi kollarında dalgalanacak şekilde yükselmiş, böylece eteklerini gelgitten koruyabilmişti. Güldükçe iri göğüsleri onunla alay ediyordu ve korseli korsajının üstünden dışarı taşma tehlikesi vardı. Saçlarını her zaman zarif bir bukleye toplar, yüzüne ve boynuna düşen bukleler bırakırdı. Bu bukleler onu çılgına çevirmişti.

Sörfte dans etmek kadar basit bir şeyden bu kadar zevk alan birini daha önce hiç görmemişti. Kızın masumiyeti, güzelliğinin onu baştan çıkarmasından daha fazla cezbetmiş ve tüm vücudunu onunkine aç bırakmıştı.

"Çalmaya devam et, Xuri!" diye yaygara koparmıştı Xuri gitar çalmayı bırakıp onun oynaşmasını izlediği anda.

Ne yazık ki, onun o çok sevdiği görüntüsü, birinin onu itmesiyle yok oldu. Gözlerini açtığında Qeenan'ın sert bakışlarını yakaladı.

"Bana olan inancını asla koruyamazsın."

Bu sözler onu dehşete düşürdü ve ağabeyinin cüreti karşısında ağzı açık kaldı. "İnanç seninle mi? Bunu yüzüme vurmaya cüret mi ediyorsun?" Qeenankıvrılmış onun dudak. "Evet, sen futtocking Piç kurusu!"

Senin ve kibrin yüzünden ikimiz de lanetlendik."

Nibo, Qeenan'ın mantıksız aptallığı karşısında dişlerini sıktı. Rütbeli piç gerçeği asla göremezdi. Yüzünün önüne konduğunda bile.

Ya da kafasına vurdu. "Bu kavga çok yorucu kardeşim."

Qeenan'ın burun delikleri alevlendi. "Ve senin her zaman gösteriş yapma ihtiyacın da öyle. Bana bak," diye alay etti genizden gelen bir falsetto ile. "Ben çok özelim. Yaptığım her işte en iyisiyim!"

Nibo yanlış değerlendirilmekten bıkmıştı. "Nefretinizi bana yüklemeyin. Ya da günahlarını. O senin aynan Qee. Benim değil. Tek istediğim müziğimi çalmak, sürüme bakmak ve karımı sevmek için yalnız kalmaktı. Tıpkı şimdiki gibi. Zafer peşinde koşan ve seni dinleyecek aptalları herkesin ölümü olacak bir maceraya sürükleyen sensin. Ben değil."

"Sen öyle diyorsun. Ama ben senin düşündüğünden daha fazlasını görüyorum." "Hayır, görmüyorsun."

Kendinden başka bir şey görmüyorsun
Üzerindeki güneşi silecek ve tüm dünyaya gölge düşürecek kadar büyük bir ego tarafından renklendirilen aptalca görüşler."

Qeenan'ın gözleri içindeki iblis yükselirken parlak kırmızıya döndü.

Nibo gerildi ve sesini alçalttı. "Devam et kardeşim. Saldır. Bu sefer arkam dönük değil. Bunu yaptığında kendimi savunacağımı unutma."

Kendi gözlerinde bu denli nefret görmek çok ürkütücüydü. Kendisinininkine bu kadar yakın olan bir yüze bakmak. Nibo sağlıklı bir dozda kendinden nefret ederken, Qeenan bunu yepyeni bir seviyeye taşıdı.

Kimin ikiz kardeşinin daha güzel olduğunu tartışmaya kadar.

"Sen her zaman bir velet oldun, seni aşağılık, pis piç. Annen seni bebekken boğmalıydı."

"Önce seni boğmaması çok kötü."

Ya da göbek bağıyla kendini boğmasına izin ver.

Qeenan alevler içinde patladı. Bir enerji patlamasıyla Nibo'ya doğru koştu ve eğer Nibo saldırıyı elindeki sopanın bir dalgasıyla karşılamasaydı onu yutacaktı. Bunun yerine, Nibo onu hokkanın kenarıyla yakaladı ve sinir bozucu bir sinek gibi savurdu. Bu darbe kardeşinin en yakındaki binadan yankılanan bir şaplakla sekmesine neden oldu ve o kadar gürültülüydü ki yakınlarındaki tüm ruhların dönüp bakmasına yol açtı.

Ve Papa Legba kahkahalara boğuldu.

Bu Qeenan'ın öfkesini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Aksine onu daha da kamçıladi ve Nibo'ya yavaş yürüyen bir köpek gibi küfretmesine neden oldu. Kardeşine çok daha kötü şeyler söylediği için bu onun için sorun değildi.

Ne de olsa bu, birbirlerine karşı işledikleri suçlar için kendi kişisel cehennemleriydi. Qeenan onu öldürdüğünü ve Aclima'nın intiharına neden olduğu için, Nibo ise Qeenan'ın kendisinden nefret etmesine neden olan kibri için. Yaşarken bencil bir orospu çocuğuydu ve Aclima'nın kız kardeşinden daha dışa dönük olduğu gerçeğini Qeenan'ın yüzüne vurmuştu. Gerçek şu ki, hâlâ o hıyar olabilirdi.

Sadece bugünlerde bu günahı biraz daha saklamaya çalışıyordu. Ama kardeşi şiddetinden zevk almaya devam etti ve kendini kan ve kargaşaya kaptırmanın gururlu pelerinine büründü.

Qeenan kendini duvardan sıyırdı ve daha insani formuna geri döndü. "Bir gün, kardeşim-"

"O kavgayı zaten yapmıştık. Sen kazandın, hatırladın mı?" Kardeşi ona hiçbir şey bırakmamıştı. Nibo, Qeenan'ın kırmızı el izleriyle işaretlenmiş kollarına baktı. Nibo'nun cinayetinin ve Qeenan'ın Baron Kriminal, yani nanchon'larının tetikçisi olduğunun işaretleriydi bunlar. İnsan diyarındaki kirli işlerini yapması için çağrılan kişiydi. Eğer birinin öldürülmesini ya da daha kötüsünü istiyorlarsa, kardeşi bunu seve seve yapardı.

Soru sormak yok.

Qeenan onun ayaklarına tükürdü. "Sonsuza dek arafta dolaşmaya terk edilmeliydin. Unutulmuş bir gölge."

"Daha fazla katılamazdım," dedi kardeşi uzaklaşırken nefesinin altından. İki hayatı da hiç istememişti. Ne bu hayatı ne de ilkinin. Her ikisinde de Qeenan'a bağlı olmayı kesinlikle istememişti.

Ama her şey böyleydi. Hayat her zaman bir hediye idi. Ve asla gerçekten istediğiniz ve elde etmeyi umduğunuz bir hediye değildi. Daha da kötüsü? Her zaman geri dönüşü olmayan bir politikayla gelirdi.

Al ya da bırak.

Tiksinen Nibo kapılara doğru yöneldi. Nereye gittiğinden emin değildi. Ama burada daha fazla kalmak istemiyordu. Eğer aptalların sızlanmalarını dinlemek zorundaysa, insanların arasında da olabilirdi. En azından onların kör aptallıkları ve mutsuzlukları için bir sebepleri vardı. Onlar gerçek pisliklerin piyonlarıydı.

Qeenan kardeşinin gidişini izledi ve bakışlarını kıstı. Onunla birlikte seyahat eden adalet loası Joseph Danger'ın sağ elini tuttu. Birbirlerinden ayrılamazlardı, çünkü Joseph haksızlığa uğrayan doğruların adaletsizliklerini düzeltmekle görevli olan kişiydi ve onlar adına kan dökmekten çekinmeyecek olan da oydu.

Gerçekten de bunun için yaşadı.

Nefret ettiği ikizinin aksine, o ve Yusuf mükemmel bir takımdı. Joseph teraziyi dengelemek için yapılması gerekeni yapmaktan kaçınmazdı. İntikam ve cehennem azabını anlıyordu. Herkesin yaşamayı hak etmediğini biliyordu.

Ya da mutlu olmak için.

Nibo'nun başkalarına duyduğu sempati acınasıydı ve Qeenan ikizinin kanayan kalbine lanet okuyordu. Qeenan sürünün ne zaman itlaf edileceğini bilirken, kardeşi zayıfların üzerine titriyor ve kaynaklarını değersiz olanlara harcıyordu.

Nibo'nun zavallı insan sürtüğüne olan bağlılığı bunun en iyi örneğiydi. Onu serbest bırakmak yerine, kurtarmak için pazarlık yapmıştı.

Futtocking aptalı.

İnsan tartı onun ölümü olacaktı. Yine. Tıpkı Aclima'nın Qeenan'ın teklifini reddettiğinde olduğu gibi.

Sen kardeşin değilsin. Ve sana sahip olmayacağım. ...

Onun ölümü intihar değildi. Elinden gelse onu yine öldürürdü. Tıpkı Nibo'nun son fahişesini öldürdüğü gibi.

"Nibo ne yaptığınızı öğrenirse bağırsaklarınızı deşer."

Qeenan yüksek sesle konuşan aptala tısladı. "Onun için hepimizi riske atardı. Pis bir fahişe."

Yusuf'un bakışları Erzulie'nin yanından geçerken ona kaydı ve gizli bir bakış attı. "Göz dikmemeleri gereken şeyler için daha fazlasını göze alan pek çok kişi var."

Qeenan onu boğazından yakaladı. "Unutma, bir ölümlüyü olduğu kadar bir loayı da ortadan kaldıracak güce sahibim."

Joseph'in bileğine koyduğu yakıcı el, soluk soluğa kalmasına ve anında bırakmasına neden oldu. "Tek kişi sen değilsin, Qee. Sen öldürmekten zevk alıyorsun ve onlar da senin bu açlığını doyuruyor diye buradaki hiç kimse bu duruma ayak uyduramayacak anlamına gelmez."

Yusuf gözden kaybolurken Qeenan öfkesi alev alev yanan bileğine soğuk hava üfleyerek onu yatıştırdı.

"Devam edin," diye nefes aldı. "Hepiniz. İsterseniz benimle alay edin.

Ama yaptıklarından pişman olacaksınız." Bundan emin olacaktı.

Adarian ona saygı duyuyordu. Geleceği bu trogloditlerden daha iyi anlıyordu. Yeni bir gün doğuyordu. Ve bu, modası geçmiş geleneklerine ve işe yaramaz yöntemlerine bağlı kalan kanayan kalpli radalar için değildi.

Bu bölünme çağıydı. Fetih ve öfke çağıydı. Kin ve nefretin.

Malachai yükseliyordu ve o ve sadık takipçileri, dünyanın onlara yaptığı her şeyin bedelini ödemesini sağlayacaktı. Onlara yutturduğu tüm kötülükler için.

Kardeşinin gölgesinde yürümekten yorulmuştu. Artık yemek yemekten ve diğerleri çağrıldıktan sonra son çare olarak gönderilen köpek muamelesi görmekten bıkmıştı.

Qeenan bir kez olsun seçilmiş kişi olmak istemişti. Lanetlendiği günler sona ermişti.

Onun adına tezahürat yapacaklardı ve hiç kimsenin, özellikle de nefret ettiği kardeşinin yanında ikinci planda

kalmayacaktı.

"Yakın, sürtükler, yakın."

Ve sadakatini kanıtlamak için Malachai'ye ilk kurban olarak sunacağı, kardeşinin kıymetli Valynda'sı ve Deniz Cadısı'nın mürettebatı olacaktı.

"Nibo'nu çağırmalısın."

Valynda arkasında Belle'in sesini duyunca gerildi. Boğazını temizleyerek onarmakta olduğu ipleri düğümlemeyi bitirdi ve hayatına karışan bir başka kişinin sesine sinirlenmemeye çalıştı. Ne de olsa bu onun için ne zaman ters gitmişti ki? "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü ağlıyorsun."

Bu fikirle alay etti. "Ben ağlayamam." Gözyaşı kanalları yoktu.

Yanına yaklaşan Belle elini Valynda'nın çenesine koydu ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Belle'in yüz hatlarının güzelliği Valynda'yı şaşırtmaktan asla vazgeçmemişti. Bugün, gözlerinin etrafına ve burnunun köprüsüne mavi ve beyaz noktalardan oluşan karmaşık bir desen çizmişti. Boya koyu teninde parlıyor ve ensesinde düğümlenmiş kırmızı bir fularla yüzünden uzak tuttuğu saçlarına örülmüş daha koyu mavi ve kırmızı boncukları tamamlıyordu.

Direklere tırmanıp inmekle görevli bir tayfa olduğu için erkekler gibi pantolon ve tunik giyerdi ama yine de herhangi bir kraliçe kadar asil ve zarifti. Gerçekten de Belle Morte'ta doğuştan kadınsı ve ölümcül bir şeyler vardı. Nazik ve acımasız.

Bu ikilik Valynda'yı ve diğer herkesi ona çeken ve hepsinin ilgisini çeken şeydi.

Belle'in tüm vahşiliğine rağmen onlara karşı, tüm mürettebatı vahşi bir dişi aslan gibi koruyan Leydi Marcelina kadar anaç davrandığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Ve şu anda ona bakan da anaç Belle'di. "Bana yalan söyleme çocuğum. Seni daha iyi tanıyorum. Görünmeyen her şeyi görüyorum."

Ve bunu yaptı. Kimse güçlü büyücüden saklanamazdı. Valynda bunu biliyordu. Belle'in güçleri olağanüstüydü. Onlara yaklaşabilen tek kişi, onlarla birlikte seyahat eden ve ancak güneş battıktan sonra güvertenin altından çıkabilen Trini Karanlık Avcısı Janice'ti.

"Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum, Belle. İlişkimiz bitti." Malachai için onu baştan çıkarması gerektiği küçük meselesi dışında, ama onu ispiyonlayabilecek ve bu yüzden bağırsaklarının deşildiğini görebilecek tek kişiye bundan bahsetmek kötü bir fikir gibi görünüyordu.

"Yazık oldu."

"Neden?"

Başını sallayan Belle içini çekti ve onu serbest bıraktı. Valynda'nın arma için üzerinde çalıştığı ipten bir parça aldı ve yola koyuldu.

Valynda ilk başta Belle'in onunla işinin bittiğini ve bir şeyleri tamir etmek için onu direğe taşıyacağını düşündü. Bu Belle'in işi olduğu için mantıklı gelmişti.

Ama Belle büyük bir hışımla ona geri döndü. "Nasıl öldüğümü biliyor musun?"

Tabii ki hayır. Belle'in nasıl öldüğü gemideki en iyi saklanan sırlardan biriydi, ki bu mürettebatın büyük sırları göz önüne alındığında, bu çok şey ifade ediyordu, çünkü çoğu

Birkaç rastgele itiş kakış ve biri kendini çok fazla düşünmeye başladığında egolarına indirilen darbeler dışında pek bir şey paylaşmaya hevesli değildi. Kaptan bile Belle'in lanetlenmesine neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

Kadın bunu, Sallie'nin ruhunu sakladığı rom şişesinin mantarını tuttuğundan daha sıkı tutuyordu.

Valynda başını salladı.

Gözleri fırtınadan hemen önceki denizler gibi fırtınalı bir hal aldı. "Bu dünyadaki ya da ötesindeki her şeyden daha çok sevdiğim bir ailem vardı. Bir kocam ve o kadar güzel bir kızım vardı ki yukarıdaki melekler bile onu kıskanarak ağlıyordu." Belle'in sesi kalp kırıklığı ve acısının ağırlığıyla çatladı. "Onlar benim hayatımın gururuydu, öyleydiler ve belki de bu benim hatamdı. Onlarla ilgilenmekten çok fazla gurur duydum. Onları sevmekle ve onlara kendimden bile önce sadık kalmakla. Onları her şeyin üstünde ve ötesinde tutarak, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin bizi ayıramayacağını düşünerek. Çünkü buna gerçekten inanıyordum - hiçbir şeyin ve hiç kimsenin kocamla benim arama giremeyeceğine. Peri masallarında bir kez rastlanan o nadir aşka sahip olduğumuza."

Gözlerini kapatan Belle gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Ta ki kocamın meyhanesi için yeni bir barmaid tuttuğu güne kadar. Sade ve çirkin bir kızdı ve ilk başta onun hakkında hiçbir şey düşünmemiştim. Ama her türlü kötülüğü yapabileceğini anlamam uzun sürmedi. Başkalarıyla konuşma şeklinden belliydi. Kocam etrafta yokken onları nasıl aşağıladığı ve sanki buranın sahibiymiş gibi nasıl kendini beğenmiş davrandığı. Ona tam olarak kim ve ne olduğunu anlatmak için elimden geleni yaptım. Onun içinde şeytanı gördüm, burada karşınızda durduğum kadar net. Şeytanın vücut bulmuş haliydi ve kokuşmuş ağzını her açtığında balla kaplanmış her iğnesi ve iyi çalışılmış, solak iltifatlarıyla dilinden kan akıyordu. Ama beni dinlemeyi reddetti. Bana tekrar tekrar saçmaladığımı ve ona ihtiyacımız olduğunu söyledi. Buna inanamadım. Onu hizmetçi olarak işe aldı ve ben farkına bile varmadan, sanki bizim bir üyemizmiş gibi bizimle yaşamaya başladı.

Aile! Hatta ailemizi geçindirmek ve kızımıza bakmak için tek başıma çalışmak zorunda kalırken, gün ortasında onunla eğlenmeye bile giderdi! O kadar kötüydü ki, bazıları benim yerime onun karısı olduğunu bile düşünmeye başlamıştı. Yaptıklarından ve davranışlarından utanmak yerine, dönüştüğü canavar, düşüncesiz hareketlerini yüzüme vurmaya ve bunun için beni suçlamaya başladı. O, kendisini ailesinden ve görevlerinden ayıran bu yabancıyla daha fazla oynadıkça ben de sürekli çalışmak zorunda kalmanın stresiyle fiziksel olarak hasta ve zayıf düştüm."

Valynda birçok açıdan hayrete düşmüştü. Birincisi, Belle'in evli olduğunu hiç bilmiyordu. Anne olduğunu da bilmiyordu. Minyon büyücülerinin bir taverna sahibi olduğunu da bilmiyordu.

Gerçekten de, arkadaşının sakladığı tüm gerçekler karşısında ağzı açık kalmamak için elinden gelen tek şey buydu.

İpi elinde evirip çeviren Belle, sanki anılar dayanabileceğinden fazlaymış gibi durakladı. "Ve oyun oynadığı tek kişi kocam değildi. O iğrenç sürtük, temas ettiği herkes arasında sorun yarattı. Sanki beslediği kargaşadan besleniyordu, doymak bilmeyen obur bir kurtçuk gibiydi. Her gece müşteriler arasında onun ve zehrini kılık değiştirmiş hakaretlerin ve iki yüzlü konuşmaların altında saklayan o kokuşmuş dilin neden olduğu bir kavga olurdu."

Belle dudağını büktü. "Birinin aklına girmenin ve onu en yakın arkadaşına bile cinayet noktasına gelene kadar döndürmenin bir yolu vardı. Ve karşı çıktığı sadece patronlar değildi. Yıllardır birlikte çalıştığımız işçiler, sanki bunun sebebi benmişim gibi, korkularıyla oynadığı ve düşüncelerini bana karşı çevirdiği zayıf iradeli zihinlerine soktuğu fesatlık yüzünden hiçbir uyarıda bulunmadan işi bıraktılar. Etrafındaki herkesi tamamen yok etmeye kararlı, adi, aşağılık bir orospu olmasından başka bir nedeni yoktu. Ve bu, benim zavallı, acınası kocama yaptıklarının yanında hiçbir şeydi."

Valynda Belle'in sesindeki zehir karşısında nefesini tuttu. Bu küçük kadın için yeni bir tondu, özellikle de Belle hiç kimse hakkında kötü konuşmadığından beri. Bu kadından hoşlanmadığı gerçeği ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Belle'in ondan hoşlanmaması için kötü biri olması, kocasının da Belle hakkındaki bu temel gerçeği bilmemesi için gerçek bir aptal olması gerekirdi. Karısı hakkında başka hiçbir şey bilmeseyse bile, bunu bilmesi gerekirdi. Belle'in içinde, şiddetli bir fırtınadan sonra güneş ışığının sıcak parıltısı gibi yayılan, doğuştan gelen bir iyilik vardı.

Belle herkesle iyi geçinirdi. Herkesi severdi ve kimse beş kalp atışı boyunca onun etrafında olup da bunu hissetmezdi. Herkes ona çekilirdi. Sözlü olarak biraz yakıcı olsa da, şefkatin vücut bulmuş haliydi. Yardım etmeyeceği kimse yoktu. İhtiyacı olduğunda elini uzatmayacağı kimse yoktu.

Ve eğer Belle birinden hoşlanmıyorsa... o kişi özüne kadar çürümüştü ve Cennet Bahçesi'ndeki zehirli bir engerek yılanı gibi ondan uzak durulmalıydı.

Onunla evlenen adam bunu nasıl bilmez? "Ona bu olayı anlatmaya çalıştığında ne dedi? içeri alacağı kadın?"

Belle dişlerini sıktı. "Sadece yardım etmeye çalıştığımı."

Valynda bu cevabın aptallığı karşısında yüzünü buruşturdu.

Bir insan nasıl olur da bu kadar bariz bir şeyi göremeyecek kadar kör olabilirdi? Özellikle de Belle'le uzun süredir evliyse.

uzun zamandır. Ya da onu hiç tanımadın mı?

Belle acı bir kahkaha atarak başını salladı. "İkisine de karşı çıkamayacak kadar hastaydım. Ayrıca, o her zaman benim kahramanım olmuştu. Her şeyi birlikte yapardık. O sürtük ortaya çıkana kadar nadiren tartışırdık. Her konuda en iyi arkadaştık... ya da ben öyle sanıyordum. Ve onun zayıf fikirli olduğunu hiç bilmiyordum, yine de onu bir kukla gibi kontrol altına aldı. Zavallı aptal kendini yetkili sanıyordu, ama kadın onu değmediği her şey için oynadı. Ne olduğunu anlamadan bana ve kızımıza aklımın alamayacağı şekilde düşman oldu. Artık bu sözler onun sözleri değildi.

onun ağzından, ama onunkinden. O canavar orospunun ma petite fille'a ve bana işkence etmesine izin verdi, sanki o evinin sahibesiymiş ve ben de sokaktan kiraladığı meyhanedeki fahişeymişim gibi. Söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey aklımdan geçmiyordu. Sanki beynini çıkarıp yerine lapa koymuş gibiydi. Orada öylece durup onun kötülüğüne tanıklık etmesini ve hiçbir şey söylememesini anlayamıyordum. Önünde duran şeyi nasıl göremiyor ve onun kötülüğü için bizi nasıl suçlayabiliyordu. Ben ya da küçük Shara ne dersem diyeyim, o kadın dönüp mutasyona uğradı. En zararsız yorumu bile şeytani entrikalarıyla uğursuz hale getirdi ve bir kez bile yalanlarından şüphe etmedi."

Belle'in gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Yaşadığım sürece, Robbie'min bana nasıl böyle davrandığını asla anlayamayacağım. Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanırdık. Benden şüphe etmesine neden olacak hiçbir şey söylemedim ya da yapmadım. Ona sahip olduğum her şeyi ve daha fazlasını verdim ve onu canımdan çok sevdim. Bana gelip onunla ayrılmak istediğini söyleseydi, bunu sorun etmezdim ve ona iyi dileklerde bulunurdum. Gerçekten, bavullarını kendim hazırlardım. Ama hayır, o öylece durdu ve o cüruf fahişenin beni ve kızımı zehirlemesine izin verdi."

Bekle...

Ne?

Şoke olan Valynda'nın söylediği şeyin büyüklüğünü kavraması bir an aldı.

Sonra dehşet içinde nefesi kesildi. "Hayır!"

Belle'in gözünden tek bir damla yaş düştü. "Gerçekten de. O zamanlar farkında değildim ama beni hasta eden şey stres değildi. Her gün orada oturup, ma petite fille'ın almakta zorlandığı her nefeste daha da zayıflamasını izlerken, o kaltağın ne yaptığını bildiği ve bana bu konuda hiçbir şey söylemediği halde, ikimizin de sorununun ne olduğunu gerçekten bilmediğim için kendimi aşırı çalışmış ve aşırı yorulmuş hissediyordum. Bir adam sevmek ve korumak için Tanrı'nın huzurunda yemin ettiği ailesine nasıl böyle bir şey yapabilirdi? Nasıl?"

Gözlerindeki ıstırap Valynda'nın ruhunda yarattığı acı için gözyaşlarına boğdu.

Tüm bunların dehşeti karşısında aklı karıştı. Belle'in kocası savaştıkları iblislerden bile daha kötüydü. Hangi baba ya da koca bu kadar korkunç bir şey yapabilirdi? Bu kadar acımasız? Bir insan başka bir insana nasıl böylesine soğuk ve acımasız bir şekilde ihanet edebilirdi? Bunu Belle'den daha fazla anlayamazdı.

Hiç kimsenin aşmaması gereken bazı çizgiler vardı. Ve bu sinsi zalimlik seviyesi kesinlikle onlardan biriydi.

Belle başını salladı. "Shara her gün o kadar çok acı çekiyordu ve ben onun için o kadar endişeleniyordum ki aynı semptomları paylaştığımızı fark etmemiştim bile. Aslında annelik içgüdülerimin onun hastalıklarına sempati duymama neden olduğunu sanıyordum çünkü ma petite sürekli ağlıyordu. Zavallı bebek zar zor yürüyebiliyordu. Yemek yemeyi başardığında ise hepsini kusuyordu. Vücudu iflas ediyordu ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onu iyileştirmek için aklıma gelen her iksiri denedim. Tanıdığım her ruha dua ettim. Her mumu yaktım. Hiçbir şey işe yaramadı. Nibo bile ona yardım edemedi. Sanki herkes beni umursamazca terk etmişti."

Belle dudağını kıvrarak acı acı güldü. "Ve inanır mısın, o cadaloz orospu her gün odama gelip" -sözlerini vurgulamak için göğsüne vurdu- "ma petite fille'ın nasıl hissettiğini sorma cüretini gösteriyordu. Shara'nın nasıl olduğunu! Kaltağın onu öldürdüğünü ve bebeğimin acı çekmesinin tek sebebinin bu olduğunu bilmek mi? Hem ben hem de kızım onun bize sundukları yüzünden ölüyorduk! Ve tüm bunlar olurken kocam bizi kontrol etmeye geliyor ve hiçbir şey söylemiyordu! Sadece gelip o iğrenç yüzünde soğukkanlı bir ifadeyle bize bakıyordu."

Midesi bulanık Valynda, Belle'in anlattığı şeyin acımasızlığını aklına sığdıramıyordu. Bu gerçek sadistlik düzeyinde bir delilikti. Sevdiğini sandığı adamın orada durup ölümünü izlemesinden daha büyük bir ihanet düşünemiyordu. Belle'in bu kadar

çoğu gün zar zor aklı başındaydı. Artık her şey anlamlıydı. Kadının tüm garip özellikleri.

Neden kimseye güvenemediğini. Onu kim suçlayabilir ki?

Bir insan kendi ailesine karşı nasıl bu kadar soğuk olabilir? Kendi çocuğuna?

Peki ne için?

Para mı? Ego mu? Bir insanın aklına, bir yabancı için ailesine sırt çevirmesini ve onlara zarar vermesini sağlayacak ne girebilirdi ki? Hiç mantıklı gelmiyordu. Neden bu kadar çok şeyi bir kenara attılar?

Bir damla gözyaşı daha Belle'in yanağından aşağı sessizce süzüldü. "Bugün bile, Shara'nın zayıf bedenini terk edip kollarımda gevşerken nefesinin son damlasını tenimde hissedebiliyorum." Belle hıçkırıklara boğuldu.

Onu göğsüne doğru çeken Valynda, Belle'in acısını kalbinin ve ruhunun derinliklerinde hissederken onun gözyaşlarına katılabilmeyi diledi. Yüce Tanrım, hiç kimse böyle bir şeye tanıklık etmemeliydi. Kızını ölürken kucağında tutmaktan daha büyük bir dehşet düşünemiyordu. Sevdiği adam tarafından bu kadar kötü bir şekilde ihanete uğramak.

Bu, Nibo'nun ona yaptıklarının yanında soluk kalıyordu, çünkü gerçek şu ki, kendi çocuğunun ondan önce yok olduğunu görmektense binlerce kez ölmeyi tercih ederdi.

Bu, hayatın bir insana verebileceği en acımasız darbe olmalıydı. Elini karnına bastıran Belle, Valynda'ya acı dolu bir bakış fırlattı ve bu bakış Valynda'yı sıcak bir iğne gibi delip geçti. Gözlerini silmek için Valynda'dan uzaklaştı. "Shara bu fani dünyadan ayrıldığında attığım çığlığı hayal bile edemezsin. Ve o zaman içime dolan öfkeyi. Onunla birlikte basiretim ve kurnazlığım da doğdu. Ma Belle Shara'yı kaybettiğim o ölümcül anda, ona ne yapıldığını ve kim tarafından yapıldığını bana fısıldadığını duydum. Her şeyin nedenini, o cürufun gelip benim sahip olduklarımı kendi için istediğini, bizim gitmemizi istediğini ve Robbie'nin bunu göremeyecek kadar aptal olduğunu. Sonra en parlak ışığın üzerimizde parladığını gördüm. Neredeyse kör oluyordum. Ma fille'in cesedini

yatağına geri döndü ve bana bıçağını sapladı, sonra da ma petite fille de cœur'e zarar verenleri bulmaya gitti."

Sanki o anı yeniden yaşıyormuş gibi nefes alış veriş düzensizleşti. Sanki öfkesi kızının öldüğü günkü kadar taze bir şekilde geri gelmişti. "İstediğiniz kadar sakın ve soğukkanlı olun, onları sahip olduğumuz kalabalık tavernada buldum. O fahişeyi orada görür görmez, aklıma ma petite fille ve beni uyuşturduğu, yiyecek ve içeceklerimizi kirletirken mırıldandığı, şarkı söylediği ve gülümsediği, kızımı öldüren karışimleri bize yedirirken kahkahalar attığı görüntüler geldi. O sapkın, hastalıklı zihninde, uğruna bu kadar çok çalıştığım şeyi hak ettiğini düşünmesi! Sonra bir de baktım ki üzerlerine çullanmışım, elimdeki her şeyle bıçaklıyor ve kesiyordum."

Gözyaşları güzel kızın gözlerinden süzülürken Belle başını kaldırdı. Yüzünde, ruhuna işleyen acının izlerini bırakan çizgiler ve şimdi Valynda'nın onun için duyduğu öfke. "Her şey bittiğinde, onları paramparça etmiş ve bağırsaklarını deşmeme engel olmaya çalışan iki masum bekçinin boğazını kesmiştim." Valynda'nın bakışlarını irkilmeden karşıladı. "Ne yazık ki o zaman da üzgün değildim, şimdi de değilim. Hem de zerre kadar. Tek pişmanlığım kızımı onu avlayan ve kocamı sevgi dolu bir baba iken artık tanıyamadığım bir canavara dönüştüren o şirretten koruyamamaktı. Keşke onları daha önce fark etseydim de ma petite fille'ın hayatını kurtarabilseydim."

"Yani, asıldınız mı?"

"Sonunda."

Valynda başını eğdi. "Pardon?"

Belle'in kahkahası soğuk ve tekinsizdi. "Oh, kaçtım, kaçtım. Şeytan ve tüm hizmetkârları gibi. Dediğim gibi, ne o fahişeden ne de ihanet eden piçten aldıklarım için zerre kadar üzülmedim. Bir kılıç kaptım, kapıya vurdum ve kanun beni yakalamadan önce birkaç yıl kök işimle yaşadım."

Burnunu çekerek yanaklarındaki nemi sildi. "Size söyledim Leydi Doll, lanetlenmeyi hak ettim. Hem de her gününü. Onlara yaptıklarımla gurur duymasam da ve bekçilerin ölümleri için üzgün olsam da, bunu inkar etmiyorum. Doğduğum andaki kadar değersiz bir insandım ve o masum canları almamalıydım. Ama suçluları yakalamak ve onlara bunu ödetmek için, hiç tereddüt etmeden hepsini tekrar yapardım. Bu borcu ödemek için buna değerdi." Omuz silkti. "Thorn ve kaptanın neden beni bu mürettebata hizmet etmem için geri getirmeyi ve kararmış ruhumu geri kazanmam için bana bir şans vermeyi kabul ettiklerini hâlâ bilmiyorum. Bunu yaptıklarına memnunum, çünkü kızımı tekrar görmekten başka istediğim bir şey yok. Onun küçük elini bir kez daha tutmak ve onu güvende tutamadığım için üzgün olduğumu söylemek. Kendi babasından bile."

Gözleri hâlâ yaşlarla parlayan Belle gitmek için döndü. Valynda uzaklaşırken Belle'in elini tuttu ve onu tekrar yanına çekti. "Seni neden seçtiklerini biliyorum, Belle. İyi bir kalbin var. Gördüklerimin en iyisi. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme. Sen bile."

Belle gülümseyerek onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ve Nibo sizi seviyor, bayan. Bundan asla şüphe etmeyin. Sizi ölüme götüren şeyin nasıl olduğunu bilmiyorum ama sizi diğer taraftan geri getirmek ve bu gemiye bindirmek için hangi dağları yerinden oynattığını biliyorum. Bu hiç de kolay bir iş değildi."

"Nasıl yani?"

Belle kaşlarını kaldırdı. "Bilmiyor musun?"

"Thorn ve kaptan pazarlık yaptı." Mürettebat için herkes bu şekilde seçilmişti.

Belle başını salladı. "Valynda, seni onlar seçmedi. Gemide eğitilmiş bir dövüşçü ya da kavgacı olmayan tek kişinin neden sen olduğunu hiç merak etmedin mi?"

"Sancha-"

"Hayatının her günü eskrim ve atış dersleri aldı. Bir hanımefendi olabilirdi ama kendi ayakları üzerinde durabilecek güçteydi."

Valynda bunu bilmiyordu. Sancha'nın soylu bir hanımefendi olarak her şeyi başkalarına yaptıracağını düşünmüştü.

onu. Janice'in, Kara Avcısı lideri Acheron tarafından eğitildiğini ve onun gibi azılı bir savaşçı olduğunu biliyordu. Belle, bir tüccar ve avcı olan babasıyla birlikte büyümüştü, bu yüzden Belle'in kendini nasıl koruyacağını iyi bildiğini biliyordu. Ve tek başına bir yetim olan Cameron Jack, ağabeyi denizdeyken, o yokken başkalarına av olmamak için hayatının büyük bir bölümünde bir erkek olarak yaşamak ve kendini öyle göstermek zorunda kalmıştı. Bu yüzden Cameron nasıl savaşılacağını ve mücadele edileceğini iyi biliyordu.

Mara'nın kadim ırkı Kaptan'ınkiyle savaş halindeydi ve savaş konusunda çok bilgiliydi; Kaptan da kız kardeşini nasıl savaşılacağı konusunda bizzat eğitmişti.

Ama Valynda kılıç tutmayı ya da çakmaklı tüfek doldurmayı bile bilmiyordu.

Daha önce hiç düşünmediği bir şey aklına geldi. Kaşlarını çatarak, saman bedeninde uyandığında Belle ve Kaptan'ı karşısında bulduğu günü düşündü; Thorn, mürettebatlarını toplayan ve Kaptan Bane'i kaçan iblisleri parçalanmış Karya Kapısı'ndan geri sürmekle görevlendiren gayri resmi patronlarıydı.

Aklı karışmış ve kafası karışmış bir halde, onları kızdırıp kendisini o kâbus çukuruna geri göndermelerinden korktuğu için çok fazla soru soramayacak kadar cehennem işkencesi diyarından uzak olduğu için minnettardı.

Bu olay geçtikten sonra, kendi hikâyesinin de diğerlerinininkine benzediğini varsaymıştı. Bane, Thorn'la birlikte onun boyutunu incelemiş ve onda mürettebatlarına fayda sağlayacağını düşündüğü umut verici bir şey görmüştü.

Ama Belle'in söyledikleri doğruysa.

Valynda hemen onu terk etti ve kaptanın kamarasına yöneldi. Bunun için bir cevabı olmalıydı.

Neden bu gemideydi?

Onu geri getirdiklerinde ne olduğunu bilmek zorundaydı. Çok fazla soru ve çok az cevap vardı.

Birdenbire herkes tarafından yalan söylendiğini hissetti. Thorn.
Kaptan.

Adarian.

En önemlisi, Xuri.

Artık kime ya da neye güvenebileceğini bilmiyordu. Ve bu en kötü duyguydu. Ona en yakın olanlar tarafından ihanete uğramak. Tüm bağlarını kaybetmek ve dünyada hiçbir yönü olmadan akıntıya kapılmak. Ailesi Nibo'yu öğrendiğinden beri hiç böyle hissetmemişti ve bu yüzden çılgına dönmüşlerdi.

Valynda, o kâbuslar taze pençeleriyle içini parçalayıp onu yeniden harap ederken donup kaldı.

"Yerli bir çocukla mı birlikte oldun?" O sert, sağır edici sesi hâlâ duyabiliyordu.

Eve geldiğinde anne ve babasını üç odalı küçük kulübelerinin önünde kümelenmiş olarak bulmuştu. O kadar küçük bir yerd ki, fikrini değiştirecek kadar yer bulabilmek için oradan ayrılmak zorunda kalmıştı.

Kapı kapandığı anda babasının yüzündeki sert ifadeyi, annesinin tombul alnındaki gergin yüz ifadesini görmüş ve başının belada olduğunu anlamıştı.

Ciddi bir sorun.

"Ne oldu?"

"Bize bunun doğru olmadığını söyle." Annesi pencerenin yanında bir sandalyeye oturmuş, ellerini ovuşturarak bayılma numarası yaparken, babası ocağın yanında durmuş alay ediyordu.

"Tamam. Bu doğru değil. Hangi konuda konuştuğumuz hakkında hiçbir fikrim yok, ama eğer içinizi rahatlatacaksa, sizi rahatlatmaktan mutluluk duyarım, Peder."

O zaman ona elinin tersiyle vurmuştu. Öyle sert bir darbe ki dudağını patlatmış ve onu yere düşürmüştü. "Bir adalıyla iğrenç ve pis bir şekilde oynasırken görülmüşsün. Bana bunun doğru olmadığını söyle."

Onu Nibo'yla kimin görmüş olabileceğini hayal etmeye çalışırken kalbi anında durmuştu. Çok dikkatli davranmışlar, gece geç saatlerde ve halkının asla cesaret edemediği uzak bölgelerde buluşmuşlardı.

Kulakları darbeden dolayı cınlarken, kanı silmişti. Onlarla ilgilenmek için yuvarlanırken elleri titriyordu.

"Valynda?" Annesinin sesi çatlamıştı. "Babana cevap ver."

Dudaklarından daha fazla kan yalayarak, söyleyecek makul bir şey aradı ama yalan söylemek onun doğasında yoktu.

"Tanrım, bu doğru." Annesi histerik bir şekilde ağlamaya başladığında babası sendeleyerek geri çekildi.

"Düşündüğünüz gibi değil baba. Xuri'nin-"

"Bu nasıl bir isim böyle?" Adamın kükremesi kadının sözlerini kesmiş, kolundan tutup onu yerden kaldırmıştı. O andan sonrasını hatırlayamıyordu. Adamın sözleri, hafızasına kaydedemeyeceği kadar acımasız ve ısırtıcıydı. Hafıza. Şiddet çok korkunç.

Ve Nibo'nun babasının "kabul edilebilir" bulduklarından farklı olmasından başka bir nedeni yoktu. Babasının onun için istediği şey o değildi.

Bu yüzden, ertesi gün kendi yaşında bir adamla ortaya çıkmış ve soyadlarındaki lekeyi silmek için onunla evlenmesini istemişti. Sanki babası, başkalarından saygı görmek isteyen kendi bencil egosu uğruna onları acı ve acımasız bir yoksulluk hayatına mahkum ederek onlara daha fazla zarar vermemiş gibi. Hayatında başardığı ya da yaptığı hiçbir şey için değil. Ama onu ve annesini sahip olmaktan mahrum bıraktığı şey için.

Ne de olsa, başkalarının arkalarından ve kilisedeyken onlar hakkında fısıldamaları ve dedikodu yapmaları onun suçuydu. Tanrı babasının herhangi bir şey için suçu kabul etmesini yasaklamıştı. Bunu her zaman annesine ya da ona yüklerdi. Valynda'nın ondan nefret etmesinin nedeni buydu. Bu yüzden babasının etrafında olmayı hiç istememişti. Kendisini asil bir piç ya da talihsiz bir şehit gibi göstermeyi severdi. Tüm dünyanın hayranlık duyduğu ve herkesin olmak için çabalaması gereken bir örnek olarak gösterilen, kendini feda eden bir aile babası.

Yine de bu sadece bir sahtekârlıktı. Hak etmediği bir hayranlık için söylediği bir yalandı.

Babasının kalbinde iyiliksever hiçbir şey yoktu. Yaptığı her şey gösteriş içindi, başkaları onun hakkında iyi konuşsun diye, çünkü eleştirilmeye dayanamıyordu. Kendi kendini yüceltmek içindi ve bunun annesini ya da onu nasıl etkilediğini umursamıyordu. Geleceklerine nasıl zarar verdiğini. Şu anda ve burada istediğini elde ettiği sürece, önemli olan tek şey buydu. Var olmalarının tek nedeni ona, onun ihtiyaçlarına ve egosuna hizmet etmektir. Kız övünme hakkı olduğu sürece onu seviyordu. Onu hayal kırıklığına uğrattığında, onun için bir hiçti. Sadece bir kenara atılacak, alay edilecek ve dalga geçilecek bir nesneydi.

Herbert Moore, hayatının erken dönemlerinde nefret etmeyi öğrendiği iğrenç bir köpekti ve annesi Lizzie'ye, ona asla karşı çıkmadığı için kızılıyordu. Ama annesi her zaman zayıf, bencil bir kadın olmuştu, herkesten çok kendi ihtiyaçlarıyla ilgilenirdi.

İşte Valynda buradaydı. Dünyalar arasında sıkışıp kalmıştı. Ruhsuz ve bir oyuncak bebeğin bedeninde.

Acı onu boğdu. "Benim bu dünyada yerim yok." Gerçek şu ki, hiç yeri olmamıştı. İnsan olduğu zamanlarda bile böyle hissetmişti. İstenmeyen. Sevilmediğini.

Gereksizdi. Bu soğuk dünyayla işi bitmişti.

Kalbi kırılmış ve iğrenmiş olan Valynda yumruğunu sıktı ve geri çekerek kaptanı rahatsız etme fikrini değiştirdi. Buna hiç gerek yoktu. Kendisini daha fazla incitecek bir şey olmasın diye cevabını duymak istemiyordu.

Her şeyin olduğu gibi.

Dişlerine bir tekme daha yemeye dayanamazdı. Sadece samandan yapılmış olsalar bile.

Ama o çıkamadan kapı açıldı.

Yüzbaşı Bane onu görünce kısa bir süre durdu. "Bayan Moore? Bu onuru neye borçluyum?"

Bu kadar nazik ve resmi olmayı Devyl Bane'e bırakın. Yine de çelişkilerle dolu bir yaratıktı. Bu özelliği Nibo ile paylaşıyordu.

"Ben ... um ..." Neden söyleyecek makul bir şey bulamıyordu? Gerçekten sinir bozucuydu.

"Evet?"

Mantıklı bir yalan ortaya çıkmadı. Bir kez olsun, bir şey düşünemez miydi?

Ne bekliyorsunuz ki? Beyinleriniz bile saman ...

Ve kendini durduramadan gerçek ağzından dökülüverdi. "Neden ekip için beni seçtiniz?"

Kaptan kapının çerçevesine yaslandı ve inanılmaz yakışıklı kaşlarını kaldırdı. "Sohbete başlamak için ilginç bir yol." Başparmağını alt dudağına sürttü.

Dikkat dağıtıcı bir jest, şüphesiz. Ama ne yazık ki, ne kadar yakışıklı olursa olsun, onu kendinden geçiren kişi o değildi. "Ben aptal değilim, Kaptan. Karınız gibi değilim. Bedenimden bir gemi yapamam. Ruhu bir şişede saklı olan ve inanılmaz bir güce sahip bir süper insana dönüşmek için onu serbest bırakabilen Sallie gibi de değilim. Ben büyük büyücüler olan Will ya da Bart değilim. Ya da Leydi Belle. Öyleyse neden bu kadar az şey sunabilecek bir kadını seçtiniz?"

Onun sözleri karşısında kaşlarını çattı. "Kendinize çok yükleniyorsunuz leydim."

"Ve sen de sorumdan kaçıyorsun."

Sert ve teslimiyetçi bir iç çekti. "Pekala, Bayan Moore. Gerçek şu ki, seni ben seçmedim."

Belle'in yalan söylemediği gerçeği kalbini sızlattı. Buna inandığından değil. Gerçekten inanmamıştı. Sadece doğrulama, kabul etmek istediğinden daha fazla içini yakmıştı. Acı bir gerçeği duymak zordu ama bunu duymayı bir yalana tercih ederdi.

O anda, kulübesinin dışında dururken, Valynda kendini istenmeyen biri gibi hissetti. Yine. Hayattaki kaderi hep bu gibi görünüyordu. Talihsiz, gezgin bir dilenci gibi herkes onu zorluyordu. "Anlıyorum."

"Bu tonda konuşmayın, Bayan Moore." Derin sesini temizledi, sonra geri adım atıp yukarı baktı. "Thorn, sen

şeytani piç, onu içeri sok ve hemen buraya gel. Seni cehennemdeki ininden çağırıyorum."

Sol omzunun hemen arkasında parlak bir ışık belirdi. Uzun boylu ve şeytanın kendisi kadar yakışıklı olan Thorn, moda konusunda her zaman biraz züppeydi ama yine de açık bir şekilde erkeksiydi. Hatta tehlikeli derecede erkeksiydi. Thorn'un bunu nasıl başardığından tam olarak emin değildi ama yine de onu rahatsız eden herhangi birini ya da herhangi bir şeyi deşmekten mutluluk duyacağını ve bunu zarif bir şekilde ütülenmiş dantel manşetlerini kırıştırmadan ya da karıştırmadan yapacağını herkesin bilmesini sağlayan bir havası vardı.

Gözleri bir zekâyla yanıyor ve altlarında bir parça zalimlikle lekeleniyordu.

"Gerçekten, Duel. Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Güzel bir 'Thorn, bir dakikan var mı? İzin verir misin?' Ya da daha iyisi... 'Lütfen'? Bu seni öldürür mü?"

"Kesinlikle içimde kalacak. Muhtemelen beni boğarak öldürür. Yani evet, seninle bu tür inceliklere kalkışmanın bile ölümcül olacağını söyleyebilirim. Bu nedenle, sakıncası yoksa kendi yöntemlerimle devam edeceğim." "Sakıncası var," dedi Thorn daha sert bir sesle. "Değişeceğinden değil.

Sadece kafamı senin inatçı aptallığın olan duvara sokmaya devam etme ihtiyacı hissediyorum." Gülümsedi soğuk bir şekilde. "Peki, sizin için ne yapabilirim?"

Kaptan ona doğru işaret etti. "Bayan Moore bu büyük macera için neden onu seçtiğinizi bilmek istiyor. Bunu açıklama şerefine size ait olduğunu düşündüm."

"Oh."

Tek bir sessiz harfin gizlediği o kadar çok şey vardı ki, bu onun üzerine bir ürperti gönderdi. "Ah?"

"Ben oh mu dedim?" Ses tonu sert ve savunmacıydı.

"Evet efendim, öyle." Valynda onun neden bu kadar kaçamak davrandığını anlayamadı. "Neden?"

"Uygun göründü."

Daha ziyade can sıkıcı görünüyordu. Ona alaycı bir bakış attı.

O da bundan pek hoşlanmamış gibi görünüyordu. Bu yüzden onu kaptandan uzaklaştırarak güvertenin daha تنها bir bölgesine götürdü.

Gemi bulması kolay bir şey değildi. Diğerlerine göz gezdirdi ve duyulmayacakları bir an bulacağından emin olana kadar bekledi. "Bayan Moore, dünyada sorulmaması gereken şeyler vardır."

Böyle söylenmesinden ne kadar da bıkmıştı. Sanki az önce babasına bebeklerin nereden geldiğini sormuş gibi. Babası onun gözüne bir yumruk atıp pis koktuğunu ve saçlarının pire pisliğinden yapıldığını da söyleyebilirdi. "Babam gibi konuşuyorsun."

Homurdandı. "Benimki gibi ses çıkarmaktan iyidir. İnan bana." Ses tonundaki acılığı fark etmemek mümkün değildi.

Babasının var olan en karanlık güç olduğu söylendiği için bu onu meraklandırdı. Ancak, bu ilişkilerle birlikte, bunun peşini bırakmaya karar verdi. "Lütfen efendim... Bana ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Thorn yorgun bir nefes verdi. "Bir söz verdim."

Ah, şimdi anlamıştı. "Nibo'ya."

Onun varsayımını düzeltmek için başını salladı. "Benim için bundan çok daha fazlasını ifade eden biri. Bu pek bir şey ifade etmiyor, çünkü benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sana bu şansı vermek için pek çok insanın pek çok bedeni yerinden oynattığını söylemek yeterli. Minnettar olmalısın."

"Nankör değilim."

Samimiyetini sorgulayan bir kaşını ona doğru kaldırdı.

"Bu da ne demek oluyor?"

Onun planladığı ihaneti hissedebiliyor muydu? Harekete geçtiğinden değil, ama babasının ve papazın konuşmasını duymak için, bir düşünce bir eylem kadar iyiydi. Ve bu durumda, baştan aşağı suçluydu. O lanet olası dolandırıcıyı ve onu elde etmek için ne yapması gerektiğini düşünmediği bir dakika bile olmamıştı.

Tabii ki bunu, söz konusu kancayı alıp Nibo'nun anatomisinde Kazıklı Voyvoda'yı mutlu edecek bir yere sokma arzusu izledi.

Her ikisi de onu iğrendiren iki savaştan arzu. Çünkü dürüst olmak gerekirse, sadece yalnız kalmak istiyordu.

Hayır, doğru değil. O sadece bütün olmak ve sevilmek istiyordu. Yeniden insan olmak.

Sadece bir dakikalığına.

Thorn uzandı ve onun koluna sempatik bir el koydu. Bakışları nazikleşti. "Size yapılan şey yanlıştı Bayan Moore. Hiç kimse bir başkasını kontrol etmeye çalışmamalı. İnanın bana, benim de sizinkinin yanında soluk kalacak baba sorunlarım vardı. Ve ben de sizin gibi, babamın beni demir yumrukla içine sokmaya çalıştığı kaderden kaçtım. Bulabildiğim en uzak tepeye koştum, tepesine çıktım ve beni tepeden indirmeye çalışması için ona meydan okudum."

"Peki ne oldu?"

"Kıçımı tekmeledi ve beni birkaç kez tepenin etrafında sürükledi."

Beklediği cevap bu değildi.

"Ama," dedi yavaşça, "dişlerimi yerden kaldırıp tekrar nefes alabildiğimde, sonunda kendi başıma yürümeyi öğrendim. Sonra da saldırmayı öğrendim. İşin sırrı ne zaman saldırmayacağımı öğrenmekte."

Adamın sözleriyle midesi bulandı, çünkü adamın pazarlığını bildiğine dair kesinlikle bir his vardı içinde. "Sadece bedenimi geri istiyorum."

"Hepimiz insan olmak istiyoruz Valynda. Sadece bedenini geri kazanma arayışında insanlığını kaybetmediğinden emin ol. Ya da daha doğrusu ruhunu. Çünkü bu en büyük trajedi olur."

O haklıydı. Ama diğerleri ona sırt çevirdiğinde bunu hatırlamak çok zordu. "Tekrar bir bedene ne zaman sahip olabileceğim konusunda bir ilerleme kaydettiniz mi?"

Thorn başını salladı. "Ne yazık ki, benden sahip olmadığım güçleri istiyorsunuz. Et ve kan yapmak... bu çok az kişiye mahsus bir şeydir."

"Kaptan! Gemi avast!"

Valynda karga yuvasından yükselen keskin çığlık karşısında kaşlarını çatı.

Bart koşarak yanlarından geçti, böylece bir dürbün kapıp neye **baktıklarını** görmeye çalışabilecekti. "Renkler, Mr.

Devereaux?"

Görmek için dışarı baktığında kısa bir duraklama oldu. "Bir İngiliz firkateyni. Korsan avcıları."

Bakışları bu tür canavarları mıknatıs gibi çeken siyah yelkenlerinin üzerinde gururla uçan kırmızı Roger'a gittiğinde Valynda'nın kalbi hızlandı.

Siyah bir bayraktan daha da kötüsü, Deniz Cadısı'nın kafatası ve çapraz hançer ambleminin etrafındaki düz kırmızı alan, karşılarına çıkanlara hiç acımadıklarını söylüyordu. Merhamet yok.

Av yok. Ödeme yok.

Bir korsan avcısı için bu bayrak banka demektir. Onlar içinse, bela demektir.

Bart yüzünü buruşturarak kaptanları Devyl Bane'e döndü. "Renklerimizi mi vuruyorsunuz, Kaptan?"

Bir zamanlar kendisini insan ve iblis dünyasının sunduğu en iyi ve en kötü şeylerle karşı karşıya getiren savaşçı doğasına her zaman sadık kalan Bane başını salladı. "Bizi geri çevirin Bay Meers. Bırakın sürtükler yetişsin."

Dizlerinin bağı çözülen Valynda savaşa hazırlanırken pozisyonunu aldı. Bu, Deniz Cadısı'nın mürettebatının bir üyesi olmaktan her zaman en çok korktuğu kısımdı. Daha önce bir batıştan kurtulmuş olduğundan, bu deneyimi tekrarlamaya pek hevesli değildi. Yerleşik deniz adamının karısının yanında durup eteklerini yukarı kaldırmasına ve bacaklarını kumaştan kurtararak savaşabilmesi için sabitlemesine yardım ettiğini gördüğünde bu ona yardımcı olmadı. Kalder'in yanağını okşayan Cameron'ın yüzünde endişe ifadesi belirdi. "Sana dikkat et kocacığım. Yerini almaktan nefret ederim."

Gülerek onu öptü. "Korkma, korkma. İki kişilik savaştığınız için kendinize dikkat edin. İkinizin de yasını tutmak zorunda bırakma beni." Ve bununla birlikte, en güçlü olduğu yerden yardım edebilmek için geminin kenarından dalgaların içine atladı.

Valynda toplar güvertenin altındaki yerlerine yerleştirilirken uzun dokuzluların gürültüsünü dinledi. Fitiller yakılmaya hazır hale getirilirken duman onu boğdu.

Hava beklenti ile yoğunlaştı. Çok azı diğerleriyle emirden başka bir şey konuşuyordu. Buradaki hiç kimse

ölebilirdi. Yine de, ister canlı ister ölü olun, savaş ciddi bir meseleydi.

Ve buradaki herkes yapacakları şeyi dört gözle bekleyen savaşçı bir gruptu, bu yüzden mürettebat için seçilmişlerdi. O hariç hepsi. Bir ayakkabıcının kızı olarak büyürken, bir savaşa katılacağını hiç düşünmemişti.

Ama ruhunu yeniden kazanma şansına sahip olduğu için mutluydu. Ve vücudunu.

Bu da o gün ve muhtemelen yarın yapmak istemediği şeyi yapmak anlamına geliyordu. Valynda esasını eline aldı ve olacıklara hazırlandı. Tamamen ufka odaklanmıştı, düşman gemisi her kalp atışında daha da büyüyordu, arkasında biri belirip onu sert bir göğse doğru çekince bir çığlık attı.

Valynda, Nibo'nun kendisine sırttığını görmek için döndüğünde Cameron şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

"Şeytan kuyruğuna mı bastı, kedi?"

Onu kolundan vurdu. "Ödümü kopardın! Bunu neden yaptın?" Özellikle de tam o anda!

"İçeri girdiğimde beni duyduğunu sandım."

Kesik kesik nefes alarak ona ters ters baktı. "Burada olduğunu bilmiyordum. Sana bir zil takmalıydım!"

Hiç utanıp sıkılmadan dudak büktü. "Ben de pek sessiz sayılmam." Şingirdayan bileziklerle süslü kollarını havaya kaldırarak ne demek istediğini güzelce anlattı. Yine de...

"Kafam meşguldü."

Ona göz kırptı. "Demek öyle." Yaklaşan gemiye doğru bakarken, bakışlarını onları içeri almak isteyen uğursuz mürettebata dikti. "Ne yapıyorsun, Bane?"

"Şeytanla dans ediyorsun, Nibo. Sen mi?"

"Akıl sağlığından şüphe etmek. Bu Jonathan Barnet. Neden bu kadar yaklaşmasına izin veriyorsun?"

Kaptan omuz silkti. "Son iki aydır başım hiç ağrımadı. Zamanının geldiğini düşündüm. Ne de olsa herkesin hayatında en az bir kez iyi bir beyin tümörüne ihtiyacı vardır."

Çenesini gemiye doğru salladı. "Bu arkadaşlarıyla birlikte geliyor."

Nibo güldü. "Öyle. Silahları da var. Bana söylenene göre büyük silahlar."

"Güzel. Kendini savunamayanlara saldırmak hiç eğlenceli değil. Ne kadar çok o kadar iyi, derim."

"O zaman şu anda delicesine mutlu olmalısın."

Bane ona hiç de alışık olmadığı, aslında korkutucu bir gülümseme fırlattı. Hem hevesi hem de yakışıklı adamın yüzündeki bu doğal olmayan ifade düpedüz dehşet vericiydi.

Valynda onların uygunsuz şakalaşmaları karşısında inledi. Erkekler! Onları asla anlayamayacaktı. Zamanlaması yüzünden Nibo'ya kızarak yüzünü buruşturdu. "Bana dövüşçü olmadığını söylediğini sanıyordum."

Nibo omuz silkti. "Bir koşucu da değilim, ma chère. Bir dövüşte kendime hakim olurum."

"Peki sen neden buradasın?" "Beni çağırıyordunuz."

Delirmiş miydi? "Hayır, değildim."

Ona kaşlarını çattı. "Adımı tatlı dudaklarından duyduğuma eminim. Bu çok açık bir ses." Sesini sadece onun duyabileceği kadar alçalttı. "Bu benim bedenime kusursuz şeyler yapıyor."

Boğazını temizleyerek başka kimsenin duymadığından emin olmak için endişeyle etrafına bakındı. "Duymadığına eminim."

Thorn'a baktı.

"Bunamışsın, ihtiyar. Ve bana öyle bakma. Tanrı biliyor ki seni ben çağırmadım. Sana hiç ihtiyacım yok. Özellikle de birlikte seyahat ettiğin o iki trol için. Onların çürümüş ruhlarını bir kez olsun evde bıraktığına sevindiğimi söylemeliyim."

"Kaptan! Beyaz bayrak çekiyorlar!"

Bane bu haber karşısında gerçekten de sönmüş görünüyordu. "Lanet olsun bana." Dişlerini gıcırdatan Kaptan Bane, Thorn'a ters ters baktı.

"Ne? Benim bununla hiçbir ilgim yok. Neden bana o kısık gözlerle bakıyorsun?"

"Bu kadar hayal kırıklığı yaratan bir şeyin üzerine adınızın kazınmış olması gerekirdi."

"Ciddi misin?"

Kimse konuşmadan Kaptan Barnet gemiye çıkmak için izin istedi.

Hem Will hem de Bart, bu konuda ne söyleyeceğini görmek için sabırsızlandıklarını belirten bakışlarla Bane'e döndüler. Dürüst olmak gerekirse, kaptanın şu ana kadarki davranışları göz önüne alındığında Valynda da bekleyemezdi.

"Elbette. Neden olmasın?" Kaptan Bane, bu konuda ne kadar hevesli olmadığını belli eden asık suratlı bir ses tonuyla konuştu.

Derin bir hırıltı ve büyük bir kızgınlık gösterisiyle kılıcını kınına soktu, sonra da yerleşik su cadıları Strixa'ya baktı. "En azından beni daha iyi hissettirmek için gemilerini batırabilir misin?"

Aslında onun kuşkulu ses tonuna güldü.

Leydi Marcelina sinirli kocasına yanağından öpmeden önce dudak büktü. "İşte, işte, benim savaşçı aşkım. Eminim hava kararmadan önce içini dökmek için bir fırsatın olacaktır. Neşelen biraz."

"Sen öyle diyorsun. Günlerdir iyi bir bağırsak deşme yaşamadım. Kafa kesmek de öyle." Bane kollarını kavuşturdu ve Barnet onlarla konuşabilmek için gemisinden ana güverteye geçerken kenara çekildi.

Valynda ilerlemeye başladı ama Nibo onu yanında tuttu ve Barnet'in bir insan olarak onunla etkileşime geçmemesi gerektiğini sessizce hatırlattı. Üzerinde çoğu insanın onun gerçek saman formunu görmesini engelleyen bir büyü olsa da, bu hepsinde işe yaramıyordu. Cameron ve kardeşi Paden gibi hassas ya da özel olanlar büyüü görebiliyordu. Bu nedenle, onu bir canavar sanmasınlar diye insanlarla gereğinden fazla kaynaşması riske girmeye değmezdi.

Nibo'nun da bir psikopomla aynı sorunu vardı. Biçimi belirsizdi. İyi kalpli olanlara Valynda'ya görüldüğü gibi görünüyordu - tarif edilemeyecek kadar güzel. Yakışıklı ve genç. Gücünün zirvesinde bir adam.

Ancak yozlaşmış olanlar için, onları çığlık çığlığa delilik nöbetlerine sürüklediği bilinen korkunç, iğrenç bir canavardı.

Onun bu yönünü hiç görmemiş olsa da, başkalarının ona baktıklarında dehşet içinde çığlık attıklarını duymuştu. Xuri bunu ona açıklamaya çalışmıştı ama anlattığı şeytani dehşeti hayal bile edememişti, lanetlilerden tüm mantığı kovmaya niyetli bir iskelet canavar gibi ortaya çıkıyordu.

Ortaya çıktığı gece arkadaşlarının kaçmasının nedeni buydu. Onu onun gördüğü gibi görmemişlerdi. Kalpleri kibirleri ve küçük kıskançlıkları yüzünden kararmıştı. Başkalarının güzelliğini göremedikleri için. Kendi şatafatlarına ve kendilerini beğenmişliklerine fazla kapılmışlardı.

Bunun için üzgündü, çünkü o mutlak zarafete sahip bir yaratıktı. Her parçasıyla. Geniş, yontulmuş omuzlarından, şimdiye kadar yapılmış en mükemmel biçimli yüzü çerçeveleyen bukleler cümbüşüne kadar. Sonsuza dek onun bedenine sessizce tapınabilirdi.

Keşke ona ihanet etmeseydi.

Bunu her düşündüğünde, kalbi yeniden parçalanıyordu. Kim bu kadar soğuk olabilir ki?

"Kaptan Bane." Barnet, kaptanlarının onu tutması için kolunu uzattı.

Kaptan Bane'in bunu yapmamayı tercih edeceği belliydi ama karısının dirseğiyle bunu yaptı. "Aldığın bu şansa oldukça şaşırdığımı söylemeliyim, Barnet."

"Bana ateş açmadığın için minnettar olduğum kadar değil. Hâlâ onurlu bir adam olduğun için de minnettarım."

Çünkü Kaptan Bane'in asla ilk atışı yapmadığı iyi bilinirdi. Ama her zaman son atışı yapmayı tercih ederdi.

Ve sonunda hiçbirini ayakta bırakmadı.

Bane başını ona doğru eğdi. "Peki, bunu neye borçluyum? ... şans eseri karşılaşma mı?"

"Rafael Santiago'ya bir iyilik yapmak için seni aramaya geldim."

Bu herkesin dikkatini çekti, çünkü kendilerine birden fazla kez yardım etmiş olan kötü şöhretli korsana borçları vardı.

"Peki ya o?" "St.
Noir öldürüldü."

Ölü Adamlar mürettebatının içinden bir dalgalanma geçti. Jean-Luc Tessier tanıdıkları korsanlar arasında bir efsaneydi. Kaptan St. Noir olarak hareket eden ve baskınlar düzenleyen Jean-Luc, payına düşenden çok daha fazla hazine ele geçirmişti ama her zaman kendine özgü bir tarz ve adalet anlayışıyla.

Yine de bilindiği tek şey Rafael'in en iyi arkadaşı olmasıydı.

Bane yüzünü buruşturdu. "Nasıl?"

Utangaç bir yüz ifadesiyle Barnet cevap vermeden önce yutkundu. "I ..." İç çekti. "Calico Jack'in peşinden gittim, Aziz Noir'ın İspanyollarla uğraşırken Bonny ve Read'i koruma için ona geri gönderdiğini bilmiyordum. Aptalca bir şekilde kadınların hâlâ Aziz Noir'la birlikte ve onun koruması altında olduğunu düşündüm."

"Bunu neden yapasın ki?"

Barnet ellerini havaya kaldırdı. "Rütbeli piç kurusuna olan borcumu ödemenin adil olacağını düşündüm, özellikle de kadınların Aziz Noir'la birlikte Calico'nun ekibinden uzakta olması gerekirken." Uzun bir iç geçirdi. "Çok pişman olduğum kötü bir zamanlamaydı."

Valynda durumun ne kadar kötü olduğunu anlatırken Nibo'yla yüzünü acı içinde buruşturdu.

Herkes için.

"Anne Bonny, Aziz Noir'ın çocuğuna hamileydi," diye fısıldayarak açıkladı.

Barnet de en az Nibo kadar iğrenmiş görünüyordu. "Ben asla kadınların orada olduğunu bilseydim Jack'in peşinden giderdim."

Bane yorgun bir iç geçirdi. "Sanırım gözaltındalar?"

Yüz hatları daha da işkence görmüş olan Barnet başını salladı. "Bebekleri doğar doğmaz darağacına gönderilecekler. St. Noir haberi duyar duymaz peşlerinden gitmek için planlar yaptı ama bunu yapamadan levazım subayı onu ve mürettebatını İspanyollara ihbar etti. Aziz Noir, adamlarına ulaşmalarını geciktirmek ve kaçmalarına zaman tanımak için geride kaldı ... piç köpekler onu durduğu yerde katletti."

Bane yine acıyla yüzünü buruşturdu. Aslında çoğu bunu yapmıştı çünkü sadakat her Ölü Adam'ın anladığı ve saygı duyduğu bir şeydi. Onları bir aile yapan da buydu; birbirleri için ruhlarını feda etmeye hazır olmalarıydı. "Anladığım kadarıyla Rafe Anne'in peşinden gidiyor."

Barnet başını salladı. "Bunu Aziz Noir'a borçlu olduğunu düşünüyor ve ben de yardım etmeyi teklif ettim. Ama bu ikimizin tek başına yapabileceğinden çok daha fazlası. Santiago'yla iyi arkadaş olduğunuza ve buradaki sulara sık sık uğradığınızı bildiğime göre, ona yardım etmek için bir kılıç isteyebileceğimi düşündüm. Yapmak istediğim son şey Locker'a başka bir adam göndermek."

Kaptan cevap veremedi çok aşağılardan bir şey kükredi. Derin ve gırtlaktan gelen bu ses Valynda'nın ayaklarının altındaki tahtaları salladı. Gemi hızla yan yatarken Nibo onun kolunu tuttu ve vücuduna doğru çekti. Will güvertede savrulurken, Cameron da ağabeyi onu yakalayana kadar savruldu. Her ikisi de insan bedenlerinden Seraph'lara dönüştüler - melek benzeri halleri, insandan daha güçlü bir bedende iblislerle savaşmalarına izin veriyordu. Cameron'ın beyaz kanatları Paden'inki gibi sırtından fırladı.

"Bu da ne?" Valynda'nın nefesi kesildi.

Nibo onları güverteye sabitlemek için asasını kullandı. "Bilmek istemezsin, chère. Kızdırmak isteyeceğin bir şey olmadığını söylemek yeterli. Aksine, bizim için gelecek ve bize küçük bir ikramda bulunacak, ha?"

"Eğlenmiyorum."

Sırıttı ve itirazlarına rağmen onu büyüledi. Kahretsin, neden bu kadar çekici olmak zorundaydı?

Kara bulutlar büyük bir yangından yükselen dumanlar gibi tepelerinde yuvarlanıyordu. Barnet'in gemisinden çığlıklar yükseliyordu. Bir insan mürettebat olarak neler olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Gerçekten de Barnet etrafındaki kadın ve erkeklerin değişimini gördükçe solgunlaşıyor ve sarsılıyordu.

"Siz kimsiniz?"

Bane çakmaklı tüfeğini kaldırıp Barnet'ın üzerinde yükselen bir iblise nişan alırken cevap vermedi. Barnet zar zor eğildi.

Bane onu kafasından vurup güvertede patlamasına ve solumaya çalıştığı havayı kirleten korkunç, lekeli bir leke bırakmasına neden olmadan önce yoldan çekildi. Denizden daha fazlası çıktı, öfkeli dalgalar halinde uçarak pençeleri ve dişleriyle saldırdı.

Nibo ona kalkan oldu ve elindeki sopayla onları uzaklaştırdı. "Aşağı inin!"

Valynda tereddüt etti.

İblisler geminin kenarlarına tutunarak tahtaları sökmeye çalıştılar. Herhangi bir darbe iblislerin içinden geçip Mara'nın vücudunun bir parçası olan gövdeye zarar verebileceğinden, onları patlatmayı zorlaştıran bir şeydi bu.

Bu korkunç bir şeydi. Batmak üzereydiler ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Eğer batarsak, aşağıda olmak kötü bir fikir." "Aşağıya inmiyorsun."

Ona ne demek istediğini sormaya başladı ama daha soramadan şimşek çaktı ve kara bulutları ikiye böldü. Gökyüzü hastalıklı bir yeşile döndü. Etraflarında deniz çalkalanmaya başladı. Kalder dalgalardan güverteye fırladı ve Cameron'ın yanına düştü. Kafası karışmış bir halde etrafına bakındı.

Gemi yuvarlanmaya devam ederken Valynda da en az onun kadar şaşkındı. Parçalanmaya ve onları boğulmaya terk etmeye kararlı görünen ahşap protesto çığlıkları atıyordu.

En azından önlerinde bir gelgit dalgası yükselene kadar.

Nibo asasını kaldırdı. Bunu yaptığı anda dalga patlayarak binlerce iskelet ve cesede dönüştü ve iblislerin üzerine yağdı.

Ölü Adamlar yoldan çekilmek için çabalarken insan mürettebat çığlık attı.

Nibo'nun gözleri parlak turuncuya döndü. İblislerin peşinden gidip onu ve arkadaşlarını korumaları için az önce denizin derinliklerinden çağırdıklarının ruhlarını kontrol etmek için asasını kullandı. Thorn ve Bane şaşkın ifadelerle dönüp ona baktılar.

Nibo onları görmezden gelirken, ölülerden oluşan ordusu iblislere saldırdı ve onlarla savaştı. İblislerden biri ona doğru gelip onu ısırmaya niyetlendiğinde Valynda koşarak onun yanında durdu. Onlarla savaşıyordu ama bunların kalın, katran benzeri bir zarla kaplı olduğunu ve onlara dokunan herkese bulaşacağını zor yoldan öğrenmişti. Kendisine bile.

Ve çok fena yanıyordu.

Dahası, deriye yapışarak sonsuza kadar çürümesine ve kokmasına neden oluyordu. Saman cesetlerde bile. Bu yüzden savaşmak yerine kaçmak ve başka birinin bu tür bir enfeksiyon riskini göze almasına izin vermek en iyi hareket tarzıydı.

Nibo iblisi yakaladı ve kısmen çürümüş bir cesedin kollarına doğru tekmeledi, ceset iblisin etrafını sardı, ardından çığlık atan çirkin şeyi denize taşıdı ve ikisini de kaban denize daldırdı.

Birkaç dakika içinde iblisler gitmiş ve deniz sakinleşmişti. Yukarıdaki bulutlar yuvarlandı ve mükemmel mavi bir gökyüzünü ortaya çıkarmak için ayrıldı.

Barnet karaya çekilmiş bir sazan gibi ağzını açıp kapattı. Hatta gözleri fal taşı gibiydi. Birkaç saniye sonra başını salladı. "Siz lanetlenmişlerin tayfasısınız, değil mi?"

Will Death ona rahatsız edici bir sırıtışla karşılık verdi. "Daha çok lanetlenmemişler gibi."

"Pardon?"

"Uzun hikâye dostum," dedi Bane aralarına girerek. "Muhtemelen geminize dönüp onları sakinleştirmelisiniz. Santiago'ya gelince, bizi de say." Kaptan Barnet'ı aceleyle teknesine götürdü, sonra Bart'a döndü.

"Biliyorum Kaptan. İnsanlar için bir unutkanlık büyüü yolda. Bu saçmalıkla ilgili tek bir anı bile hatırlamalarına izin vermeye gerek yok." Bart yüzünü kızgın bir ifadeyle Nibo'ya doğru çevirdi.

"Doğru ifade, 'Teşekkür ederim Nibo, beni kurtardığın için. Ve hoş gelmedin."

Bane, Nibo'ya yaklaşırken bunu görmezden geldi. "Bunu nasıl yaptın?"

Omuz silkti. "İnsan nasıl nefes alır? Aynı prensip. Bu öyle otomatik bir şey ki, düşünmeme bile gerek kalmıyor."

"Peki, teşekkür ederim." Nibo başını eğdi.

Valynda, Malachai'nin onu neden istediğini ve kontrolü altına aldıktan sonra onunla ne yapmayı planladığını nihayet anladığında bakışlarını Nibo'ya dikti. Bu daha önce bilmediği yeni bir güçtü ama Nibo'nun denizde kaybolanlar üzerinde hâkimiyeti olduğu düşünülürse, mantıklı geliyordu. Malachai'nin elinde bu sahtekâr gerçekten de tehlikeli olabilirdi.

Nibo ile konuşmadan önce diğerlerinin onları yalnız bırakmak için uzaklaşmasını bekledi.

Ona ve biblosuna hayran kalarak esasına dokunmak için uzandı. Asanın ucundaki halkaya saçına örölmüş olan tüylerin aynısı takılıydı. Bunu daha önce hiç fark etmemiş olması garipti. "Bunu nereden aldın?"

Nibo, kadının parmaklarını zamandan daha eski olan soluk, el oyması ahşabın üzerinde gezdirmesini izledi.

Ona muhtemelen önemli bir şey sorduğunu biliyordu ama dürüst olmak gerekirse hatırlayamıyordu. Ona bu kadar yakın dururken ve tek düşünebildiği, esasına gösterdiği şefkatle onu okşadığı o bitmek bilmeyen gecelerken. Kahretsin, onu en son gerçekten kollarına almalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Kendini onun içinde kaybederken yumuşak ellerinin vücudunu okşadığını hissetmişti.

Bunu nasıl da özlemişti. Saçlarındaki deniz ve kumla karışık lavanta ve gül kokusunu özlemişti. Dudaklarında onun teninin tuzlu tadını. Hiçbir kadın kalbini Vala'sının tuttuğu gibi tutmamıştı.

Aclima'nın ölümünden sonra ve Valynda'yla tanıştığı geceye kadar, kendisine talip olan kadınlardan hep korkmuştu.

Sanki cüzzamlıymışlar gibi onlardan kaçardı.

Ama kadındaki bir şey onu istemediği halde kendine çekmişti.

Şimdi..

"Xuri?"

"Hmmm?"

Başını iki yana salladı. "Asan. Nereden aldın onu?"

"Uzun zaman önce oymuştum."

"Gerçekten mi? Hepsi bu kadar mı? Sen mi yaptın?"

Başını salladı. Elbette, asa için kullandığı odun, babasının Xuri doğmadan önceki zamanlardan kurtardığı Hayat Ağacı'ndan gelmişti; kuzularından birini aç bir kurda kaptırdığı ilk ana kadar bunu bilmiyordu. Kalbi kırılmış bir halde, asasını kullanarak kalıntıların bir kısmını ulaşamayacağı bir yere sürüklendikleri yerden toplamaya yardım etmişti.

Elleri ve dizleri üzerinde, zavallı kayıp yaratık için doğru olanı yapmaya çabalarken ter ve dikenlerle kaplanmıştı. Sonra, asası kuzunun bacağına dokunduğu anda, üzerinde garip bir parıltı yayıldı.

Bir an sonra, minik kuzu meledi ve kollarına atılmadan önce hayata geri döndü.

Nibo o kadar sersemlemişti ki birkaç dakika boyunca hareket edememiş, hatta nefes bile alamamıştı.

Qeenan'a sihrin ne olduğunu anlatmak için acele ettiğinde, kardeşi yüzüne gülmüştü. "Sen tam bir yalancısın!"

"Hayır, bu gerçek!"

Qeenan bunu kanıtlaması için bir kuzu daha kesmişti. Nibo kardeşinde bir şeylerin yolunda gitmediğini ilk kez o zaman fark etmişti. Öldürmekten biraz fazla zevk alıyor ve değişken ruh hallerine bir cevap olarak şiddete başvurmakta biraz fazla aceleci davranıyordu.

Daha da önemlisi, Qeenan bir konuyu açıklamak ya da istediğini elde etmek için kime ya da neye zarar verdiğini umursamıyordu.

Bu, Nibo'yu kardeşini uzak tutmaya her zamankinden daha kararlı hale getirmişti, çünkü böyle insanlar nadiren mantıklı olurdu. Tanrı biliyordu ki, birlikte doğduğu adamın acımasızlığını asla anlayamayacaktı. Böyle şeyler onun kavrayışının sonsuza dek ötesindeydi. Geremediği halde neden birini incitirdi? Onları gülümsetmek çok daha kolayken neden kalplerini kırarsınız?

Tek istediği huzur ve dünyanın küçük bir köşesinin kendisine ait olmasıydı.

Yaşa ve yaşat.

Onun doğası yaratmak, kardeşininki ise yok etmektir.

"Seni kaybettim, değil mi?"

Vala'nın sorusuna gülümsedi. "Hayır, aşkım. Beni bulan sensin." Vala'nın kaşınan saman yanağını öperek asasını küçülttü ve bir kenara koydu. "Neden bu kadar merak ediyorsun?"

"Böyle bir şey yapabildiğini bilmiyordum. Oldukça etkileyiciydi."

Omuz silkti. "Ölü çağırma korkutucu olduğu kadar etkileyici de değildir. Böyle şeyleri kendi haline bırakmak en iyisi." Şu anki durumunun da gösterdiği gibi.

Ona yaptıkları için hepsine lanet olsun. Vücudunu sağlam bırakmış olsalardı, onu kurtarabilirdi.

Ama hayır, onun etini yakmışlar ve ona çalışacak bir şey bırakmamışlardı. Onu kurtarmanın hiçbir yolu yoktu, bu yüzden yaptıklarını yapmışlardı. Onları ayrı tutmaya ve en çok istediği şeye sahip olamayacağından emin olmaya o kadar kararlıydılar.

Keşke onu kurtaracak doğru tanrıyı ya da yaratığı bilseydi. Neden bunu düzeltebilecek kimse yoktu? Bu hiç adil değildi.

Evrendeki onca sihir arasında bir şeyler olmalıydı.

Ama adaletsizlik ve zalimlikle ilgili olan da buydu. Kimseye saygı duymazlar ve kimseyi dışarıda bırakmazlardı. Er ya da geç, bu sürtükler eşit derecede küçümseyerek herkesin üzerine sıçarlar.

Ve bazı günler sokağın karşısına geçip onu avlamak için kendi yollarından çıkıyor ve zehirlerinin iki katını boğazına soktuklarından emin olmak için özel bir özen gösteriyorlardı.

"Nibo?"

Sancha'nın sesiyle durakladı. Uzun boylu İspanyol kadın her zaman zarafet ve şıklık içindeydi, her zaman var olan bir hüznün battaniyesine sarılmıştı. Onunla ilk tanıştığı günden beri, bu dünyadaki akraba ruhlardan biri olduğunu fark etmişti.

"Evet, leydim?"

Valynda'ya baktı ve yutkundu. En düşük tonda konuşmadan önce gözleri parlak ve cam gibi oldu. "Bir şey sorabilir miyim?"

Zihninde, onun sorgusunu zaten biliyordu. Geçmişinin dehşetini yansıtan bir ayna gibi gözlerinin arkasında görüyordu. O gece kadın eve geldiğinde dünyasının kendi zalimliği tarafından parçalandığını görmüştü.

Kadının acısı ona kadar ulaştı ve içinde sivri bir delik açtı. Güçleriyle ilgili en nefret ettiği şey buydu; kendi acısını hissettiği kadar başkasının acısını da hissedebiliyordu. Ne kadar umursamamaya çalışsa da umursuyordu. Bunu durduramazdı.

Derin bir nefes alarak, nazik elini onun omzuna koydu. "O acı çekmedi, Sancha. Malene onu ne kadar çok sevdiğini biliyor. Güzel bir bahçede oynuyor ve seni tekrar görebileceği günü bekliyor ki ikiniz gülüp dans edebilesiniz, tıpkı sen onun saçına taç yapmak için çiçek toplayana kadar ağladığı zamanki gibi."

Onu sıkıca kucaklamadan önce hıçkırıklara boğuldu.

"Muchas gracias!"

Nibo onu Jake Devereaux'ya, geleceğinin beklediği yere doğru itmeden önce sırtını sıvazladı, ancak onun kendisi için ne kadar önemli olacağı ya da gelecek nesillerinin dünya için ne anlama geleceği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Hiçbir şey düşünme."

Jake utangaç bir tavırla kadının iyi olup olmadığını kontrol etmek için ona yaklaşırken gülümsemekten kendini alamadı.

"Neyin peşindesin?"

Vala ona temkinli bir şekilde bakarken ses tonundaki kuşkuyu fark etti. "Neden bir şeylerin peşinde olmak zorundayım?"

"Çünkü sende beni sinirlendiren bir bakış var."

"Bana en sevdiğin akşam yemeğiymişim gibi baktığın o bakışı tercih ederdim."

"Nibo..."

Onun azarlayıcı ses tonuna cevap veremedi Thorn onlara katıldı.

Nibo yarattığın sinir bozucu zamanlaması karşısında boğazının derinliklerinde hırladı. "Bu lanet gemide hiç mahremiyet yok mu?"

"Pek sayılmaz." Thorn onun omzuna bir tokat attı. "Deniz yoluyla seyahat etmeyi sevmememin nedenlerinden biri de bu."

Yüksek sesle hırladı. "Ne istiyorsun?"

"Zincirlenmiş Malachai. Babamın kellesi bir tepside ve yatağымda istekli bir kadın. Ama şu anda, bana bunların ne olduğunu söylemen kadar kolay bir şeye razı olabilirim."

Nibo ilk başta onun ne demek istediğini anlamadı. Ya da o yersiz düşmanca tonu.

Ta ki Thorn'un sesindeki gerginliğe neyin sebep olduğunu görmek için başını kaldırana kadar.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Valynda.

"Pek sayılmaz." Nibo üzerlerine doğru gelen bir milyon martıyı görünce lanet okudu.

Kabul ediyorum, bu biraz abartılı oldu, ama onun bakış açısından ...

Bir milyon gibi
görünüyordu. Belki
daha fazla.

Bir milyon kişi bir milyon bebek doğurdu ve birkaç düzine arkadaşıyla birlikte kuzenlerini de getirdi.

"Thorn!" Bane seslendi.

"Evet," dedi kuru ve soğuk bir ses tonuyla. "Bunun için hiçbir şeyim yok, yaşlı adam."

Nibo bu duyguyu hissediyordu. Özellikle de durumlarını gördüğünde ve o kuşların canlı olmadığını fark ettiğinde.

"normal." Bunlar Agiwe'nin kişisel dolabından salınan Leş Martılarıydı. Dahası, petro ordusunun askerleriydiler ve düşmanlarını ve deliliğe sürüklemek istedikleri kişileri korkutmak için kullanılıyorlardı.

Ya da tamamen yok etmek istediklerini.

İçeride ve dışarıda.

"Strixa!" Nibo aklına gelen bir düşünceyle su cadısını çağırdı. "Simon!" Nibo ilerlerken Exú rahibi de en az onun kadar yardımcı olacaktı.

Önce su cadısına döndü. "Strykyn'ini çağırabilir misin?" Siyah savaş baykuşları, Tanrı Apollo'nun ordusunda ona hizmet eden çocuklarıydı. "Dikkatlerini dağıtın."

"Ne amaçla?"

"Benim ve Simon'ın Exú'yu çağırmamıza ve onları geri çekip bizi ilerletecek kadar güçlü bir rüzgâr elde etmemize yetecek kadar uzun."

Onlar büyüsü için hazırlanırken, mürettebatın geri kalanı kuşlara ellerinde ne varsa fırlattı... ateş topları, mızraklar, hatta ayakkabılar.

Hiçbir şey iskelet martıları korkutamadı. Ta ki Simon ve Nibo ilahilerini yüksek vitesse geçirene kadar. Strykyn'ler birdenbire şimşek patlamaları gibi ortaya çıkıp martıların her birine saldırmaya başladılar. Çullanıp birini yakalıyorlardı ama aldıkları her bir martı için en az dört tane daha varmış gibi görünüyordu.

Valynda, hızla üzerlerine çöken dehşet için yapılacak hiçbir şey olmadığını dehşet içinde izledi.

Nibo'nun ve Simon'ın derin sesleri, sanki acı çekiyormuş gibi feryat eden kuşlara doğru yükselerek etraflarında dönüp duruyordu.

Thorn rahat bir nefes aldı, Strykyn baykuşları ve ilahiler arasında güvende olabilirler gibi görünüyordu.

Ta ki ilahiler geminin ana direği üzerinde parlayan bir geçit açana kadar.

Nibo başını kaldırıp baktı ve yüzünü buruşturdu. "Kahretsin," diye nefes aldı.

Valynda'nın midesi bu tek heceyi duyunca çalkalandı.

"Bok mu?" Thorn tekrarladı. "Olamaz, Nibo, bunun içinde bok olmasa iyi olur!"

"Evet," diye kabul etti Bane. "Dişleriniz için toprak aramak istemiyorsanız, hayır."

İkisine de kuru ve sinirli bir bakış attı. "Kendinizi hazırlayın. Çok fazla bok geliyor."

Dramatik bir etki yaratmak için abartmıyordu ya da yanlış değildi. Nibo, üzerlerine gelmeye hazırlanan bir sonraki eğlence dalgasını görünce irkildi. Kollarını indirerek uzaklaştı ve başını salladı. "Pekâlâ, bu benim işimi bitirir. Başka fikri olan var mı? Ben gerideyken bırakıyorum."

Marcelina ve Belle, yanlışlıkla serbest bıraktığı ve onlara doğru korkunç bir hızla ilerleyen büyük gölgeye bakakaldılar. "Bu da ne böyle?"

Midesi bulan Nibo, bildiği şeyin ne olduğunu bilmemeyi diledi. Dahası, bu cini şişesine geri koymak ve bir gelgit dalgasıyla evine göndermek istiyordu. Ya da oradan çok uzakta başka bir boyuta koymak. "Uçan Hollandalı."

"Hayalet gemi mi?" Sesleri tek bir birim olarak ona saldırdı.

"Sayılır." Nibo, kaçamayacağını bildiği bir hızla onlara doğru yaklaşmasını izlerken solungaçlarının etrafı daha da yeşile döndü.

"Bir nevi ne demek istiyor?" Simon Thorn'a sordu.

İslatıldığı için hâlâ ıslak olan ve garip Myrcian işaretleriyle kaplı olan Kalder cevap vermek için öne çıktı. "Yaptıkları yüzünden lanetlenmiş adamlar tarafından mürettebat edilmediğini. Bu biz olurduk." Çenesini hızla onlara doğru gelen gemiye doğru salladı. "Açık denizlerde ölen ve kendilerine yapılanların bedelini korsanlara ödetmeye kararlı kadınlar tarafından mürettebat ediliyor. Bu yüzden geceleri çığlıklarını duyabilirsin. Çünkü onlar et ve kan için gelirler ve daha azıyla yetinmezler."

Bu konuda haklıydı. Peşinde oldukları şey kutsal olmayan bir haraçtı. Ve sadece herhangi bir tür değil... "Tanrıçayı besliyorlar

Şiddet ve kanla hayatta kalan Tiamat." Nibo iç çekti. "Geçidi açtığım için onları üzerimize saldı."

Thorn alaycı bir şekilde alkışladı. "İyi işti dostum. Hazır başlamışken bizim de bağırsaklarımızı deşmek ister misin?"

Nibo piç kurusuna sırttı. "Yardım ettiğini görmedim! Yardım etmek zorunda da değilim, çünkü onlar benim için burada."

Bane dikkatlerini çekmek için yüksek sesle ıslık çaldı. "Yeter! Birbirinizin kışını daha sonra tekmellersiniz. Şu anda çözmemiz gereken çok daha üzücü bir sorun var ve ben çözümlere açığım."

Bart Kalder'i işaret etti. "Onları bir denizkızıyla besle ve bunun kana susamışlıklarını tatmin etmesini um."

Cameron, kocasını kanatlarıyla korumadan önce ağzı açık kaldı. "Sanmıyorum!"

Nibo sırttı. "Zaten işe yaramazdı. Onları tatmin edecek kadar büyük değil. Sadece iştahlarını kabartır."

Valynda mürettebatın kendisine seslendiğini duyunca hareketsiz kaldı.

"Abla, abla, bu doğru mu?"

"Sana ihanet edenin adını söyle."

Bu sözler onu bir sirenin cazibesi gibi büyüledi. Sıcak ve tatlıydılar ve onu sarıp sarmalıyorlardı. Onu tuhaf bir sisin içine çekene kadar defalarca tekrarlandılar. Tüm vücudu uyuşmuş ve ihtiyaç duyuyordu.

Valynda bulundukları yerde onlara katılmak istedi. Sanki biri ya da bir şey onu fiziksel olarak denize doğru çekiyordu. Denize atlama dürtüsü o kadar zorlayıcıydı ki buna karşı koymak neredeyse imkânsızdı.

"Kadınlara dikkat edin!"

Nibo kafasını kaldırdığında ayartılan tek kişinin Valynda olmadığını gördü. Sancha, Belle ve Bane'in kız kardeşi Elyzabel'in hepsinin gözleri birden cam gibi olmuştu. Uçan Hollandalı'nın mürettebatı onlara şarkılar söyleyip, kutsal olmayan maceralarında kendilerine katılmalarını isterken hiçbirini kendini kontrol edemiyor gibiydi.

Daha kötüsü mü? Kara-Dişi güvertenin altından yukarı çıkmaya çalıştı. Neyse ki Thorn onu gördü ve ileri atıldı.

Tam Janice güverteye adım atacak ve alevler içinde kalacaktı.

Çığlık atan Janice, diğerlerine ulaşmaya çalışırken Thorn'un tutuşuna karşı mücadele etti. Kaptan kız kardeşini yakalarken Bart da Belle'i yakaladı. Jake Sancha'yı aldı ve Will de Belle'e yardım etti ama denize atlamalarını engellemek hiç de kolay olmadı.

Valynda saman dişlerini Nibo'nun koluna batırıp kan çektiğinde de görüldüğü gibi. Acı vücudunda patladı. Hepsine lanet olsun!

Kardeşinin onu sopayla gafil avladığı günden beri hiçbir şey bu kadar acıtmamıştı. Saman dişlerin bu kadar sefil olabileceği kimin aklına gelirdi?

Yine de bunu inkar etmek mümkün değildi!

Birdenbire Strixa sızlanmaya başladı. Bir an sonra, Strykyn'i gökyüzünden düşmeye başladı. Savaş baykuşları gemiye indiklerinde insana dönüştüler.

"Ne oluyor be?"

Nibo'nun cevap verme şansı olmadı. "Kuşlardan" biri üzerine düşerek onu Valynda'dan uzaklaştırdı. O anda Valynda küpeşteye doğru kaçtı ve kimse onu durduramadan denize atladı.

"Vala! Hayır!"

Nibo onun peşinden koştu ama artık çok geçti.

Hayalet tayfası tarafından çoktan yakalanıp öldürücü sayılarına eklenmişti.

9

Valynda sanki bir rüyadaymış gibi tahtaların üzerinde süzülüyordu. Öldürüldüğü geceden beri bedeninden hiç bu kadar kopmuş hissetmemişti.

O günü çok canlı bir şekilde hatırladığında acı hatıraları yandı. İradesinin kendi arzularına değil, bir başkasının arzularına boyun eğdiğini hissetmişti. Ona karşı hiçbir sevgi ya da ilgi beslemeyen birine. Hiç saygı duymamıştı. Sadece kendini ve bencil isteklerini önemsiyordu. Bu zalimliğin en iğrenç türüydü. Başka birinin onun özgür iradesini elinden almaya çalışması ve kendi arzularını ona zorla kabul ettirmeye çalışması. Onu kendi poppet'i yapmaya kararlıydı.

Buna karşı koymaya çalıştığını ama hiçbir şey yapamadığını hatırladıkça içinde öfke kabarıyordu. Hiçbir kelime bunun çaresiz, bahtsız hissini tarif edemezdi. Bir şeylerin yanlış olduğunu bilmek ve kimsenin, hatta kendi ailesinin bile ona inanmaması. Başkalarına neler olduğunu anlatmanın hiçbir yolu yoktu.

Kendini sessiz hissetmişti. Gücsüz.

İnsanlıktan çıkarılmış. O zamanlar, şimdi saman bebek olarak olduğundan daha da fazla. Gözlerinin önünde olmasına rağmen kimse onu görmemişti. Ruhu uçuşuruma doğru çılgılık atmıştı ve kimse onu duymamış ya da dinleme zahmetine girmemişti. Bugüne kadar nasıl olup da kimsenin fark etmediğini hâlâ bilmiyordu. Bu kadar bariz bir şekilde ortadayken, böylesi bir acı nasıl olur da etrafındaki herkes tarafından görülmezdi.

Yine de oldu.

Dünya gerçekten bu kadar bencil miydi?

Bu kadar umursamaz mı?

Gerçek, korkutucu olduğu kadar yaralayıcıydı da.

Ve Tanrı'dan, bu sorunun cevabını şimdi de masum ve habersiz bir çocukken olduğu kadar bilmemeyi diliyordu, çünkü gerçek şu ki, dünya ve insanlar olması gerektiği gibiymiş gibi davranmak çok daha kolaydı. Adil, nazik ve terbiyeli. Kötülük yaptığı yanlışlar için her zaman cezalandırılır ve iyilik kazanırdı. Evrenin böyle işlediğini düşünmek hoşuna gidiyordu. Işık her zaman karanlığa üstün gelirdi. Düzen sonsuza dek sağlanacaktı.

Belki de herkesin çocukluğunun sonunu belirleyen şey her şeyden çok buydu. Doğru olanın güç olduğunu anladığınız gün.

Kötülüğün çoğu zaman iyiliğe karşı zafer kazandığını ve asla olması gerekeni alamadığını ve karmanın olması gereken insanların peşinden gitmediğini. Hayat çoğu zaman sebepsiz yere kendi şamar oğlanlarını ve kızlarını seçiyor ve onlar hiçbir gerekçe olmaksızın rastgele, tekrar tekrar dövülüyorlardı.

Dünyada gerçekten hiçbir anlam yoktu. Her şey kaostu.

Çünkü Tanrı onun kaderini hak edecek hiçbir şey yapmadığını biliyordu. Yapmaması gereken bir adama aşık olmaktan ve ona yalan söylediği halde ona inanmaktan başka bir şey yapmamıştı. Kendisine kötü davranan kadınlara iyi bir arkadaş olduğunu.

Şimdi...

Kendisini, kendisi gibi terk edilmiş ve lanetlenmiş kadınlarla dolu bu büyümlü gemide buldu. Giyinik

Elbiseden pantolona kadar her şeyi giymiş, hayatın her kesiminden ve her kültürden geldikleri görölüyordu. Tek ortak noktaları cinsiyetleriydi.

Ve gözlerinin derinliklerinde parlayan karşılıklı güvensizlik ve acı, her birinin bir kez çok fazla incindiğini söylüyordu. Tıpkı güvendikleri kişiler tarafından haksızlığa uğrayan Sea Witch II mürettebatı gibi. Kader tarafından terk edilmiş ve hayat tarafından tekmelenmişlerdi. Muhtemelen pek çok erkeğin kâbusu olan tüyler ürpertici bir manzaraydı, öyle de olmalıydı, çünkü haksızlığa uğramış bir kadının öfkesi cehennemde bile yoktur. Aşağılanmış bir kadından bile daha korkutucuydular.

Ne de olsa, öfkeli intikamın ve Fury'lerin hepsinin kadın olmasının bir nedeni vardı.

"Hoş geldin kardeşim," dedi uzun boylu, biçimli bir sarışın Valynda'ya yaklaşırken. Pantolon ve süslü brokar bir ceket giymiş olan kadın üst güverteden indi ve ana direğin yanında onunla buluşmak için kaba tahtalar üzerinde ilerledi.

Diğer mürettebat üyeleri Valynda'yı sanki değerli bir ödölmüş gibi çevrelemişti. Onların delici bakışları Valynda'yı kararsız hissettirdi ve vücudunda haşarat gibi gezinen bir karıncalanma hissi yarattı.

Yine de kaptanlarında ürkütücü derecede tanıdık gelen bir şeyler vardı. Valynda sanki onu tanıması gerekiyormuş gibi hissetti. "Sen de kimsin?"

"Circe."

Tanrı Poseidon'u kızdırdıktan sonra yaptığı talihsiz yolculuk sırasında Odysseus'u Truva savaşından evine dönerken kurtaran Yunan tanrıçasının adını duyunca nefesini sertçe içine çekti. Tanrıça ona üç çocuk doğurmuştu ve adamla ilgilendikten sonra ona borcunu nasıl ödemişti? İyiliği için tanrıları ona karşı kıskırtmış ve bunun onlara ne yapacağını umursamadan tanrıları onun ve çocuklarının üzerine salmıştı. Ya da geleceklerinin ne getireceğini. Yokluğunda krallığını sağlam ve müreffeh tutmak için mücadele ederken sadakati ona çok pahalıya mal olsa da, gittiği yirmi yıl boyunca İthaka'daki evinde ona sadık kalan karısı Penelope'yi aldatmıştı.

Ve Şimdi önünde duran tanrıcanın kalbini kırmıŐtı.

Dünyanın bir kahraman olarak övdüğü ve kurnazlığıyla göklere çıkardığı vefasız Odysseus, Kirke'nin ona bahŐettiĐi her Şeyi çalmıŐ ve ondan üç oğlu olduğunu unutarak, hayatını kurtarmak için yaptığı her Şey için bir teşekkür bile etmeden, kapıdan çıkarken hazineyi  alarak gece vakti bir hırsız gibi çekip gitmiŐtı. Tıpkı kral, koca ve baba olarak sorumluluklarına verdiği yirmi yıllık ara boyunca Kirke ve Io ile oyalanırken İthaka'da onun için yanıp tutuŐan karısını ve oğlunu rahatlıkla unuttuğu ve her Şeyi cesur Penelope'nin tek başına mücadele etmesine bıraktığı gibi.

Elbette bu onun yalanları ya da anlattığı zamanki hikayesi değildi, ama yine de gerçekti.

Circe'in bu kuşatılmış mürettebata kaptan olarak seçilmesine Şaşmamalı. "Anlıyorum."

Bir korsan gibi giyinmiş olan Circe'in gözleri kömür kadar karaydı ama yine de içten gelen bir nezaket vardı. Valynda'nın ona güvenmek istemesine neden olan bir Şey.

"Söyle bana küçük kardeşim, ekibime katılmak ister misin?"

Çok ortak noktaları olduğu için cazip gelebilirdi, ancak o zaten bir ailenin parçasıydı. "Sadece bedenimi geri istiyorum." Bu ıstırap dolu sözler, o daha durduramadan ağzından çıkmıştı.

Ne de olsa, bu onun her zamanki arayıŐıydı.

Circe ezbere söylenen ama yine de duygu yüklü olan sözler karşısında kaşlarını kaldırdı. "Peki böyle bir Şey için bana ne vereceksin?"

Gerçek onu korkutuyordu. Çünkü yapamayacağı hiçbir Şey yoktu. "Ne istiyorsun?"

Circe gülümsedi, Şüphesiz çaresizliğin kokusunu alabiliyordu. "Ruhunu çoktan satmıŐ olduğun düşünülürse, bunu sormak senin için oldukça cesurca."

"Madem bunu biliyorsun, o zaman neden buradayım?" "Soru hep bu, değil mi?"

Bu basit ama son derece karmaşık sorunun gerçekliğini anladığında Valynda'nın omurgasından bir ürperti geçti. Hiç kimse

gerçek amaçlarını biliyorlardı. Tam bir fikir edinebileceklerini düşündükleri anda, hayat ayaklarının altındaki zemini çekip alıyor ve onlara üzerinde durabilecekleri hiçbir şey bırakmıyordu.

u anda Nibo'dan bu kadar nefret etmesinin nedeni de buydu. Ona inanmıtı. Ona güvenebileceğini dnmt ama Nibo ona sımsıkı sarılıp yanında durmak yerine, onun kendi başına kalmasına ve palamarları olmadan akıntıya bırakılmasına izin vermişti.

Bir an mutluydular. Sonra ...

Ona yardım etmesi için yalvarırken attığı çığlıklar hâlâ boğazında düğümleniyordu ve adam onu duymazdan gelmişti. Onu görmezden gelmişti. Bir insan nasıl olur da birini sevdiğini iddia edip acısını görmezden gelebilirdi?

lmelerini izleyip hiçbir şey
söylemeyecek miyiz? Hiçbir şey
yapmadan mı?

İçini öylesine yakıyordu ki, bazı günler artık akli dengesinin yerinde olmadığına ikna oluyordu. "Benden ne istiyorsun?"

"Sen Thorn'un l Adamları'na ait değilsin ve bunu biliyorsun. Burada, mrettebatımın arasında olmalısın. Burası senin evin olmalı... acını anlayan akraba ruhlarla Valynda. Bize katıl."

Kulağına ne kadar basit geliyordu.

Her şeyi topla, el salla ve git. Ama... Valynda l Adam'ın yanık izine baktı

saman bileğine. Kaptan Bane'in mürettebatının tüm üyelerinin taşıdığı işaretin aynısıydı. Lanetten kurtulma ansı için Thorn için iblis avlamayı kabul ettikleri anda işaret ortaya ıkımış ve her biri özgürlüğü yaklaştıkça işaret silikleşmiti. Ruhlarını kurtardıklarında ve zgr ve temiz olduklarında, işaret kayboldu.

Şimdiye kadar Kaptan Bane, Kalder ve birkaç kişi daha geçmişi silmişi ve ruhlarını geri kazanmıştı. Belle, Will, Bart ve Sancha çok yaklaşmışlardı.

Onunki hiç hafiflememiti.

Biraz bile değil.

Çünkü çok fazla iblis ldürmedin.

Denemediğinden değil, sadece onun için daha zordu. Diğerlerinin aksine, dövüş konusunda eğitimli değildi. Çok az anladığı bir hayatın içine atılmıştı.

Bu da onu daha da umutsuzluğa sürükledi, çünkü asla özgür olamayacağından korkuyordu.

"Zavallı Valynda. Kime güveneceğini bilmiyorsun, değil mi?" Kirke'nin zekice sorusu karşısında kaskatı kesildi.

"Pardon?"

"ok fazla teklif var. Bir sürü vaat. Ama hiçbir garanti değil."

Ve hepsi yalan söylüyor olabilir.

Birine nasıl güvenebilirdi? Özellikle de kendi ailesinin ona ihanet ettiği gerçeği göz önüne alındığında. Onu herkesten çok sevmesi ve güvende tutması gereken insanlar. Onu ilk satanlar onlar olmuştu. Peki ne için?

Babasının kibri mi? Tüm hayatını hiçbir kibri olmadığını iddia ederek geçirmiş olan bu adam, tanıdığı herkesten daha fazla kibre sahipti. Hiç de öyle olmadığı halde uysal ve alçakgönüllü görünmek için soylu sınıfındaki rütbesinden ve yaşam tarzından vazgeçmişti. Sefil bir yoksulluk içinde yaşamayı seçmiş ve tüm ailesini acı, korkunç bir hayata mahkum etmişti; kız kardeşini hastalık ve maruz kalma nedeniyle erken bir mezara göndermişti çünkü bir züppe ya da zengin adamın oğlu olduğu için alay edilmek ya da çağrılmak istemiyordu, sadece en kötü türden bir ikiyüzlü olduğunu bulmak için. Kendisiyle biraz alay edilmesini önlemek için, ona ve kız kardeşine iki kat daha fazla yüklenmiş ve bu süreçte Rachel'ı öldürmüştü.

Çünkü sonuçta her şey kendisiyle ve başkalarının onu nasıl görmesini istediğiyle ilgiliydi. Gerçekle değil, topluma nasıl görünmek istediğiyle ilgiliydi. Kibir karşıtı kibrin hastalıklı bir biçimi. Babası başkalarının sempatisini kazanmak için kurban gibi görünmek istemiş ve onları araç olarak kullanmıştı.

Başkalarının gözünde "itibarını" ve sempatisini koruma ihtiyacı, onu iki kızını yok etmeye iten şeydi. Kendisi için doğru ve iyi olanı yapmak yerine

Ona ve annesine her zaman öğütlediği ailesine ihanet etmişti. Babasına en çok ihtiyaç duyduğu anda ona sırtını dönmüş, kendi itibarı ve hastalıklı saygınlığı için onu satmıştı.

"Evleneceksin, yoksa seni ölü görecek'im!"

Ve öyle de oldu.

Cenazesine katılma zahmetine bile girmemişti. Başkalarının kendisi hakkındaki düşünceleri ve kamuoyunun beklentileri konusunda ne kadar endişeli olduğuna dair yalanları buraya kadarmış. O anda annesinin onu ne kadar çok sevdiğini öğrenmişti. Hayatında ilk kez, Lizzie O'Dell Moore ona karşı gelmiş ve Valynda'dan geriye küllerinden başka bir şey kalmamış olmasına rağmen, cenazesine katılan tek kişi olmak için emirlerine karşı gelmişti.

Keşke annesi ona daha önce, daha önemli olduğu bir zamanda karşı çıksaydı ve kızına yardım edebilseydi. O zaman Valynda ölmeyebilir ve babasının aptallığından kurtulabilirdi. Ve Rachel da büyüye bilirdi.

Şimdi...

Annesi iki hafta sonra, iki kızının da başına gelmesine izin verdiği şeylerin acısıyla kendini öldürmüştü. Onlara yaptıklarının ve kocasının yapmasına izin verdiklerinin suçluluğu, yaşayabileceğinden çok daha fazlaydı.

Bundan sonra babası ada sakinleri tarafından dışlanmış ve bencil zalimliğiyle tüm ailesini mahvettiğini bilen herkesin alaylarına katlanmak zorunda kalmıştı. Belki de sonuçta bir çeşit karma söz konusuydu. Ailesinin parasını inkâr ederek herkesin alay etmesinden kaçınmaya çalışan babası, kendi eylemleriyle en kötü korkularına yol açmıştı.

Bu süreçte üç masum hayatı yok etmiş olması çok kötü.

Nibo haklıydı. Asla bir kavgadan ya da sorunlarınızdan kaçmayın. Kaçmaya çalışırsan sadece yorgun ölürsün. Kuyruğunuzu kıstırıp kaçınılmaz olandan kaçmaya çalışmaktansa, tüm gücünüze sahipken dönüp onlarla yüzleşmek daha iyiydi.

Circe'in gözlerinde şimşekler çaktı. "Söyleyin bana, Bayan Moore ... Thorn'un sözünü tutacağına ve bedeninizi geri getirmenin bir yolunu bulacağına güvenerek onunla devam mı edeceksiniz? Yoksa kıymetliniz Nibo'ya ihanet edip Malachai'ye yardım ederek size hiçbir iyiliği dokunmayan bu dünyayı yok etmesini mi sağlarsınız? Ya da hepimizin seni ve diğerlerini neden umursamadığını anladığı mürettebatımız için bize mi katılacaksın? Pek sayılmaz, seni kim suçlayabilir ki? Hmm? Bu zor bir karar leydim. Ve bir cevaba ihtiyacım var. Ne yapacaksınız?"

10

Valynda'nın Circe'nin sorusuna verecek bir cevabı yoktu. Hayatı her zaman kafa karıştırıcı bir karmaşaydı, kontrolü dışındaydı ve uzun, çok uzun bir süredir öyleydi. Ne zaman düzeltmeye çalışsa, daha da kötüye gidiyor gibiydi.

Sonra daha da kötüleşir.

Kirke öne doğru eğildi ve üzerine ince bir altın tozu üfledi. Kelimenin tam anlamıyla bir grup minik peri gibi havada dönüyor ve dans ediyordu. Büyüleyici ve baştan çıkarıcıydı, başını döndürüyordu. Daha hızlı ve daha hızlı dönüyordu. Güldüğünü bile duyabildiğine yemin etti. Hafif bir elma kokusuyla içini ısıttı.

Kirke'nin mürettebatından ani bir soluk geldi. Sanki ucube bir şeye bakıyorlarmış gibi öne doğru tırmandılar.

Hakaretlerin ve dehşet çığlıklarının anısı kulaklarında çınlarken gözyaşları bakışlarını bulanıklaştırdı. Tıpkı Thorn'un onu geri getirdiği o ilk gün, saman bedeninin etrafındaki kalkanını mükemmelleştirmeden ve onunla karşılaşan herkesin onun ucube poppet formunu görmesinden önce olduğu gibiydi. İnsanlar çok acımasızdı. Çok zalim.

Ve bu acımasızlık şimdi içinde yankılanıyor ve insanlığı başka bir ışık altında görmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Çünkü bir kez en acı yanını tattıktan sonra, tatlı yanını hatırlamak çok zordu. Pek çok kişinin doğru olanı yapmak yerine yanlış olanı yapmayı seçmesi de buna yardımcı olmuyordu.

Başkaları tarafından kendisine yapılanları atlatmasına yardım etmek yerine, Malachai'nin neden haklı olduğunu ve dünyanın sona ermesi gerektiğini zihninde pekiştirmek için acele ediyor gibiydiler.

Bugünlerde herhangi birinin içinde iyilik olduğuna dair bir inanca tutunmak gerçekten de bir mücadeleyleydi. İnsanların yardımsever ve nazik olabileceğine. Adarian haklıydı. Dünyanın sonunu getirmek için onu kurtarmaktan çok daha fazla neden vardı.

Circe bir el aynasını Valynda'nın yüzüne tuttu. Diğerleri gibi o da gördükleri karşısında nefesi kesildi.

Hayır...

Rüya görüyor olmalı. Ya da bu ona oynanan başka bir zalim şakaydı. Evet, öyleydi. Bunu ona yapmaktan zevk almaya başlamışlardı.

Zalimlikleri için onlara lanet olsun.

Şimdi yumuşamış olan yanağını hafifçe parmaklamak için uzandığında, yeniden gözyaşı kanalları olan gözlerine kızgın yaşlar doldu.

"Sen insansın!" Circe yaptığı iş için kendisiyle gurur duyuyordu.

Ama Valynda aptal değildi. Bu cadının erkekleri nasıl domuza dönüştürdüğünün hikâyesini çok iyi biliyordu. Neden bir domuzu kadına dönüştürmesin? Kimse bedavaya iyilik yapmazdı. Bu durumda cadının bunun için ne isteyeceği sorusu akla geliyordu. Ruhuna sahip olamayacağına göre, ödenmesi gereken daha ağır bir bedel olmalıydı. "Kesinlikle."

Yine de, kendi bedenini hissetmenin tadını çıkarabilmek için elleriyle yanaklarını kavradı. Thorn'un ona vaat ettiğinin aksine, bu herhangi bir beden değildi, onun bedeniydi. Bir daha asla sahip olmayı ya da görmeyi düşünmediği bir beden. "Bunu nasıl yaptın?"

Circe kayıtsızca omuz silkti. "Ben bir büyücüyüm leydim. Dönüşüm benim birçok yeteneğimden biridir... Malachai

gibi.

Ama onda olduğu gibi, benim yaptığım işin de kuralları ve bir bedeli var."

Korktuğu gibi. Bunun için ne kadar ücret talep edeceğini düşündükçe midesi bulanıyordu. Malachai'nin istediğinden daha mı kötü olacaktı? "Ve bu?"

"Oğlumu geri istiyorum. Sen Thorn'un Agrios'u serbest bırakmasını sağla, ben de senin olduğun gibi kalmanı sağlayayım."

Şaşırmış bir halde kaşlarını çatı. Diğerlerinin talep ettiği ücretle karşılaştırıldığında bu ürkütücü derecede kolay görünüyordu. "Ya reddederse?"

Circe iç çekti. "O zaman samana geri döneceksin."

Valynda ellerini bir kez daha tüyleri diken diken olan kollarında gezdirdi. Tanrım, bu hissi nasıl da özlemişti! Kendisine dokunan esinti kadar hafif bir şeyi bile hissedebilen bir bedende yeniden gerçek bir duyguya sahip olmak çok gerçeküstüydü. "Kabul ettiğinden emin olacağım!"

"Güzel."

Valynda bakışlı üzerinde için ve Deniz Cadı. Bu garip bir şekilde sakın görünüyordu... neredeyse ISSIZ.

"Bir şey daha var."

Elbette vardı. Midesi daralan Valynda, sesindeki tuhaf nota karşısında duraksadı. Her zaman korkulan bir şey daha olmaz mıydı? "Yani?"

Circe ona kan ve ot karışımına benzeyen küçük, yuvarlak bir şişe uzattı. Garip bir şekilde ona Xuri'nin yanında taşıdığı romun daha koyu bir versiyonunu hatırlattı. Üst kısmı siyah balmumuyla sıkıca kapatılmış ve bir altı köşeli yıldızla kaplanmıştı. Etrafına bir parça sicim sarılmış, üzerine de küçük bir hagstone ve kemik tılsımı bağlanmıştı. "Bu senin bedenini bağlayan ve seni olduğun gibi tutan büyüdür. Bu şişeyi güvenli ve hasarsız bir şekilde sakla. Ona bir şey olursa, yine eskisi gibi olursun ve bedeninden ayrılırsın."

Bu hiç de ürkütücü değildi. Cadılar ve şişelerinin nesi vardı? Sallie'ninki, birinin ceza olarak ruhunu koyduğu yerdeydi ve şimdi onunki de ondaydı.

Yine de Valynda şikâyet etmeyecek kadar minnettardı. Tekrar insan olmak için her şeyi yaparım.

Başını eğerek şişeyi avucunun içine aldı. "Teşekkür ederim!"

Kirke başını saygıyla eğdi. "Görevini tamamlamak için bir sonraki dolunaya kadar vaktin var. Eğer oğlum bana dönerse, büyü tutacak. Dönmezse, eski haline geri döneceksin."

"Teşekkür ederim, Leydi Circe."

"Bana henüz teşekkür etme. Eğer başarısız olursan, bu çok daha kötü bir lanet olacak, çünkü hayatta en çok istediğin şeye bir anlığına sahip olup, sonra onu durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yokken elinden alınması kadar acımasız bir şey yoktur."

Bu konuda haklıydı. Valynda aşkı tanımış ve kaybetmiş olmanın onu hiç tanımamış olmaktan çok daha iyi olduğu şeklindeki eski atasözüne hiçbir zaman inanmamıştı. Çünkü gerçek şuydu ki, bilmediğin bir şeyi özleyemezdin. Ve hayatı sebepsiz yere bu kadar acımasızca parçalandıktan sonra, bilmemenin, birinin hayatıyla oynamaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan hayvanların kendi bencil nedenleriyle onu parçalamasını izlemekten çok çok daha iyi olduğunu söylemek için buradaydı.

"Eğer ben sana sahip olamazsam, kimse olamaz. ..."

Benjamin'in psikopatça sözleri onu hâlâ ürpertiyordu. Babası onu buna mahkûm etmişti. Kendi hırslarına ve gururlarına kapılmış iki adam onun hayatıyla oynuyordu.

Şimdi de dünyanın kaderiyle oynuyorsun.

Bu düşünce onu ayılttı ve bunu daha önce hiç düşünmediğini fark etti. Belki de bu onu o adamlardan bile daha kötü yapıyordu.

Dehşet içinde Kirke'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Bunun dayanacağından emin misin?" "Kesinlikle. Ama Malachai'yi geçersen, peşine düşecektir. ve o güçlü bir düşman."

Hayat bir riskti ve o bu riski almaya hazırdı. Ayrıca, bu şekilde zaten vücuduna sahipti. Diğer herkes tutabileceklerinden emin olmadığı sözler veriyordu. O da

Malachai başkalarıyla iyi geçinmesiyle tanınmazdı. O bir yalancı ve hırsızdı. En kötü türden bir alçaktı. Onun gibi birine nasıl güvenilebilirdi ki?

Ayrıca, Nibo'yu dolandırıcısından ayırabileceğinden de emin değildi.

Eldeki bir kuş, ağaçtaki iki kuşa bedeldir. ...

Diğerlerinin tek yaptığı ona yerine getirilemeyecek sözler vermektir. Valynda'ya bedenini gerçekten veren ve ona bunun mümkün olduğunu gösteren ilk kişi Kirke'ydi. Ona uygulanabilir bir sonuç verdi.

Bu yapılabilirdi!

"Pekala. Yapmam gerekeni yapacağım." Kirke ellerini çırpı.

O anda büyük bir rüzgâr fırtınası başladı. Sudan eserek güverteye doğru yay çizdi. Orada su, onu kaldırıp Kirke'nin gemisinden Deniz Cadısı Il'nin güvertesine taşıyan ve burada kaptanın önüne nazikçe bırakan eller oluşturdu.

Oradaki tepkiler çok daha hareketliydi.

Önce, aralarındaki bir düşman olduğunu düşündükleri için ona saldırmak için acele ettiler.

Valynda onların çılgınlığından kaçmak için arka tarafa doğru koştu. Nibo onunla diğerleri arasında tezahür etti ve eflatun bir duman duvarı oluşturdu. Onları geride tutmak için esasını kaldırdı. "Durun!"

Kısa süreligine geri çekildiler.

Nibo ancak o zaman dönüp ona hayretle baktı. "Vala?"

Başını salladı.

Nibo gördüklerine inanamıyordu. Bu Valynda'ydı. Bütün ve yenilenmiş. Onların yaptığı gibi bir canavar değil, aşık olduğu güzellikteydi. Gözlerinin yaşardığını hissetti, o kadar çok duygu aynı anda içine doldu ki, onları sıralamaya bile başlayamadı. Daha iyi düşünmeden onu kollarına çekti ve öptü.

Başını kaldırdığında, solgun yanaklarında çok özlediği o tanıdık allığı gördü. Hani şu

her zaman gözlerini parlatır ve ışıldatırdı. Tanrım, bunu nasıl da özlemişti.

"Nasıl?"

"Circe."

"Gemisi gitmiş."

Dürbününü geminin bulunduğu yere doğrultmuş olan Bart'a baktılar.

"Gemisi gitti de ne demek?" Kaptan Bane sordu. Bart dürbününü uzattı. "Kendiniz görün, Kaptan. Ortaya çıktıkları gibi ürkütücü bir şekilde kayboldular."

Kaptan Valynda'ya kaşlarını çatı. "Sana bir şey söyledi mi?"

"Malachai'ye güvenmemek."

"Öyle mi düşünüyorsun? Çünkü bu her zaman harika bir fikirdir, değil mi?" William'a yersiz alaycılığı için ters ters baktı, sonra dikkatini kaptana geri verdi. "Ve eğer insan olarak kalacaksam oğlunu geri istiyor."

Bu sözler üzerine Thorn'un gözleri büyüdü.

Sonra bir kahkaha patlattı. En azından onun şaka yapmadığını anlayana kadar. "Bir soru, kuzucuğum. Bir ihtimal sana onun hakkında bir şey söyledi mi?"

Valynda başını salladı.

Thorn tiksintiyle iç geçirdi. "Sanırım bu da bir şeydir."

"Nasıl yani?" Nibo onun merakını yansıttı, özellikle de Thorn'un sesindeki tuhaf nota göz önüne alındığında.

Thorn nihayet konuştuğunda anlamıştı. "Çok ciddi bir şey değildi. Sadece ordusunu tanrılara karşı yönetti. Tahmin edebileceğin gibi, tüm bu olanlardan dolayı biraz sinirlendiler diyebiliriz ve tanrılar dediğimiz şey onlar olduğu için" -kelimeyi fazla vurgulamıştı- "bariz ve yaygın aptallığı yüzünden sonsuza dek cezalandırılıyor. Çünkü sorarım size, evren tarihinde bu ne zaman birinin işine yaradı ki? Bu yüzden, burada bir teori öne süreceğim, çocuklar, bu kadar küstahlaştıktan sonra birini onlardan almak

yapmak pek de kolay bir şey değil." Gözlerini kırpıştırdı ve gülümsedi. "Sen ne düşünüyorsun? Ha?"

Nibo onun alaycılığını görmezden gelerek ona sert bir bakış attı. "Ama oğlunu bizim için geri almaya çalışacaksın, değil mi Thorn?"

"Ah cehennem n ..." Nibo'nun yanından Valynda'ya bakarken sesi kesildi. Sonra tekrar geri döndü. "şimdi aklıma bir fikir geldi, sonny-boy ölmüşken ve sen de bir psikopompken, neden bir kez olsun oraya gidip ağır işleri yapmıyorsun? şu ananaslara ne dersin? Ha?"

Thorn'a sinirli bir bakış fırlattı. "Yapabilseydim bunu gözümü kırpmadan yapardım. Ne yazık ki, bu seferki benim giremeyeceğim bir yerde olduğu için senin sorumluluğunda."

"Elbette  yle. Her zaman öyledir." Dişlerini gıcırdatarak dudağını büktü ve denize doğru baktı. "Senden nefret ediyorum baba. Taşaklarını açık ateşte kavurmanı umduğumu söyleyebilirim ama öyle olmadığını biliyorum, seni değersiz bok parçası." Boğazının arkasından hırlayarak sonunda durdu, sonra i  çekti. "Peki. Gideceğim ama bana borçlu olduğunu biliyorsun."

Nibo onun elini tuttu. "İyi bir iblis cackle-berry olduğunu biliyordum."

Thorn gözlerini devirdi. "Senden çok nefret ediyorum, Nibo." "Senden daha çok nefret ediyorum."

"Gerçekten, mümkün değil."

"Ve bu nota göre, yola çıkmamız gerekiyor." Kaptan Bane emir vermek için geri çekildi. "Barnet'in peşinde kalın, Leydi Dolorosa. Diğerlerinin saldırıp saldırmayacağını izlediğimizden emin olun."

Sancha d mene geçti. "Emredersiniz, Kaptan."

Onlar görevlerine dönmeye başlarken, Nibo Valynda'yı güvertenin altına inen merdivene doğru çekti. Valynda'nın kokusu varlığının her parçasına sızarken kalbi hızla çarpıyordu. Daha da kötüsü, kadının varlığı onu hiç olmadığı kadar sertleştirmişti. En son ne zaman bir kadını bu kadar çok istediğini hatırlayamıyordu. Ama onun üzerinde her zaman böyle bir etkisi olmuştu. Hiç kimse ona Vala'sının yaptığı gibi h kmedememişti.

Onu tehlikeli yapan da buydu.

Bu yüzden onun üzerinde ne kadar güç sahibi olduğunu b i l m e m e s i iyi bir şeydi.

Valynda Nibo'yu durdurdu. "Ne yapıyorsun?"

"Sadece seninle yalnız kalmak istiyorum."

"Neden?"

Kehribar rengi gözlerindeki hararetli bakış ona tam olarak aklında ne olduğunu söylüyordu ve bu düşünceye karşı çıkmasa da, bundan daha fazlası vardı. "Xuri... senin için sadece bu kadar mıyım?"

Sanki kız ona vurmuş gibi baktı. "Şimdiye kadar bundan daha iyisini biliyor olmalıydın."

Öyle mi yaptı?

"O zaman beni elinde tutma şansın varken neden beni bırakıp gittin?"

Kadının suçlaması karşısında ağzı açık kaldı. "Pardon?"

"Ne dedin sen? Ruhani bir evliliğimiz mi var? Bu, benden başka bir şeye ihtiyacın olmadığı anlamına geliyor. Serbest kalmak istediğinde senin için sadece bir oyuncağım. Kullanılacak ve işin biter bitmez bir kenara atılıp unutulacak bir şey. Daha fazlasına sahip olabileceğimizi düşündüğüm için aptal olduğumu söylemiştin."

İlk kez utanmış ve yaralanmış görünüyordu. "Vala, seni korumaya çalışıyordum."

"Neyden?"

Nibo elini kızın ipeksi saçlarında dolaştırırken ona başkalarına söylenen sözlerin her zaman kastedilen şey olmadığını anlatmaya çalışıyordu. Hissedilen şey olmadıklarından da emindi. Nanchon'u onun için ne olduğunu bilseydi, ona saldırır ve durduğu yerde öldürürlerdi. Bir insan olarak hiçbir koruması yoktu ve onu korumasının hiçbir yolu yoktu çünkü onu boyutundan serbest bırakmadan ona ulaşamazdı.

En acımasız şekilde kanıtladıkları gibi.

Onun iyi niyetiyle alay etmişlerdi. Tıpkı korktuğu gibi. Ama onu güvende tutmak için elinden geleni yaptı. Çünkü onun için çok önemliydi.

"Başına gelenlerden. Kaderinin seninle hiçbir ilgisi olmadığı ve her şeyin beni cezalandırmakla ilgili olduğu hiç aklına gelmedi mi?"

"Anlamıyorum."

Nibo onun yanağını avucunun içine aldı. "Seni seviyorum Vala. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın." Yanağını Vala'nın yanağına dayadı ve tenleri birbirine değdiği anda Vala'yı sevgili olarak ilk kez bir araya geldikleri ana götürdü.

Tanışmalarından kısa bir süre sonra sahilde serin bir gece geçirmişlerdi. Valynda onları gerçekten arkadaş olarak görüyordu ve her geçen gün Valynda'ya daha da yakınlaştı da mesafesini korumak için elinden geleni yapmıştı.

Ama Nibo bunu çok zorlaştırmıştı. Daha önce tanıştığı hiç kimseye benzemiyordu. Ay ışığında oynasırken, ona ada mağaralarının harikalarını gösterirken öyle kaygısız bir havası vardı ki. Gitarını çalarken yıldızların ne kadar parlak göründüğünü gösteriyor, aptalca şakalar ve kelime oyunları ile onu güldürüyordu.

Özellikle de o gece sahilde, onlar için yaktığı küçük ateşin önünde otururlarken açması için ona küçük bir kese uzattığı zaman. "Nedir bu?"

Gitarını bir kenara bırakmıştı. "Aç şunu," diye ısrar etti.

Kaşlarını çatarak çantanın iplerini gevşetmiş ve içinden minik, ışıltılı zümrütlerle kaplı altın bir yüzük çıkarmıştı. Küçük hazinesinden çok daha büyük olanına bakarken gözleri dolmuştu. "Bir yüzük mü?" Sesi gergin ve boğuk çıkmıştı.

Başını sallarken bakışları onu ateşten bile daha fazla ısıtmıştı. "Seni benim olarak görüyorum Vala. Bu sana verdiğim sözdür."

Orada, bir an için kendini inanılmaz derecede özel hissetmişti. Hayatı boyunca ilk kez kendini dünyada yalnız hissetmemişti. Başka birinin bir parçası olmuştu. Kalbi küt küt atarken titreyen dudaklarını birbirine bastırarak, yüzüğü avucunun içinde evirip çevirerek ne kadar mükemmel bir hediye olduğunu anlamaya çalışmıştı. Daha önce hiç kimse ona böyle bir şey vermemişti. Zümrütler ona göz kırpmıştı.

Sanki onun gözünden kaçan bir şaka biliyorlarmış gibi ateş ışığında onu izliyorlardı. Sanki kendileri de eski bir ruha sahiplermiş gibi.

Hiç kimseden böyle bir hediye beklememişti, özellikle de abartılı ya da pahalı hiçbir şeye değer vermeyen loa'sından. Daha ziyade babasına benziyordu, hatta Nibo'nun genellikle çıplak ayakla dolaştığı noktaya kadar.

Her ne kadar aptalca görünse de, onun hediyesi her şeye rağmen birlikte bir hayat sürmelerinin mümkün olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Hatta bunu ummaya cesaret edebilir miydi? Yine de neden ona bu kadar pahalı bir hediye versin ki, özellikle de böyle şeyler onun dünyasının bir parçası gibi görünmezken?

Nibo gözlerinde şeytani bir parıltıyla yüzüğü onun titreyen parmaklarından aldı, öptü ve eline yerleştirdi. Dudaklarında küçük, ürkek bir gülümsemeyle ona baktı. "Tıpkı hayatımdaki varlığınız gibi, ma petite, uyuyor."

Gözlerini kapadı ve daha önce hiç kimse ona değer vermediği için kalbine büyük bir neşe getiren sözlerinin tadını çıkardı. O bir hiçti ve bunu biliyordu. Tanrı, başkalarının bunu ona pek çok şekilde hatırlatmakta çok hızlı davrandıklarını biliyordu. Gerçekten de, ona ne kadar önemsiz olduğunu söylemekten zevk alıyorlardı. Bir an için, belki, sadece belki, eğer onu daha fazla bir şey olarak görürse, belki de ona hissettirdikleri kadar değersiz olmadığını düşündü. O ışıltılı kehribar gözleriyle ona her baktığında gördüğü güzel kadın olmak istiyordu. Diğerlerinin gün ışığında ona baktıklarında dudaklarını bükmelerine neden olan çirkin şey değil. Alçak doğumu hakkında alay etmelerine ve küçümseyici yorumlar yapmalarına neden olan ya da ailesi veya yoksulluğu nedeniyle ona acıyan kız.

Bu gece kendini güzel ve özel hissediyordu. Acınası değil.

Yine de Nibo'nun sadık olmasıyla tanınmayan bir loa olduğunu ve kendisinin de sadece bir insan olduğunu biliyordu.

Birlikte nasıl bir gelecekleri olabilir ki?

Valynda umutsuzca ona böyle bir hediye vererek ne demek istediğini sormak istedi ama ne kadar çabalarsa çabalasın

Bu soruyu dudaklarına götürmek istedi ama yapamadı. Sanki daha iyisini biliyormuş gibiydi.

Sanki kalbi gerçeklerden korkuyormuş gibi, parlak ay ışığı altında yakıcı bir öpücük için dudaklarına yapışırken onu sessiz kalmaya zorladı.

Valynda onu tamamen tadabilmek için kendisine doğru çekti. Onun zengin, erkeksi kokusu başını doldurdu ve onu titretti. Evet, istediği şey buydu.

Bir parçası pek çok açıdan dehşete düşmüş olsa da tek istediği buydu. Eğer biri bunu öğrenirse, bu onun sonu olurdu. Nedense bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Nasıl olsun ki? Hayatı tam bir sefaletti. Bunu hiç istememişti ve aslında her saniyesinden nefret ediyordu.

Sahip olduğu tek mutluluk Nibo ile geçirdiği bu küçük anlardı. Yalnızca o, onu yargılamıyor ya da ona bir şeyler eksikmiş gibi bakmıyordu. Onu ağlatmak yerine güldürüyordu. Ne zaman aklından geçenleri söylese, onu sansürlemiyordu. Sanki Nibo gelip onu gerçek bedeninde uyandırana ve gerçekten yaşamasını ve nefes almasını sağlayana kadar sözde bir varoluş içinde uçuşan bir hayalet gibiydi.

Vücudu onun dokunuşu için yanıyordu. Onun için yanıyordu.

Onun yemyeşil vücudunun her santimini hissetmek isteyen kadın, ellerini sırtında gezdirerek kaslarının kıvrımlarından zevk aldı. Adam elini saçlarına gömdü ve ensesini, kafa derisinin karıncalanmasına neden olacak şekilde kavradı. Dudaklarına karşı inleyerek, onun için zar zor anlayabildiği bir şekilde acı çekti.

Daha önce hiç kendi erkeği olmamış olsa da, kız arkadaşlarından ve adada kulak misafiri olduğu müstehcen konuşmalardan çiftleşmenin mekaniğini anlamıştı. Ama ne onu saran bu sıcaklık saldırısına ne de vücudunun ona yönelttiği talebe tam olarak hazır değildi. Bu sıcak kötülük de neydi? Buna karşı bu kadar şiddetle vaaz vermelerine şaşmamalı.

Kendini canlı ve yanıyor hissediyordu. Hatta erimiş.

Bildiği bir sonraki şey, Nibo'nun onu kollarına aldığı ve kimsenin onları göremeyeceği şekilde kumsalın تنها bir bölgesine götürdüğüdür. Onu kumun üzerindeki yumuşak yosun yatağına yatırdı.

Valynda kanındaki ateşi ve daha önce bildiği ya da deneyimlediği her şeye meydan okuyan o garip sızıyı anlamaya çalıştı. Her parçası sanki alevler tarafından yutulmuş gibi hissediyordu. Sanki açıklayamadığı ya da tarif edemediği bir şey için ağrıyormuş gibi.

Nibo ona açlıktan ölmek üzere olan bir adamın valinin ziyafetine baktığı gibi baktı. Gözlerindeki çığ açlık, kadının içine daha da fazla sıcaklık şeridi gönderdi.

Onun kendisini yutmasını istiyordu ve doyana kadar kaslarının zengin, tuzlu diplerini ve çıkıntılarını tatmayı arzuluyordu. Ama kalbinin bir parçası ona onunla asla doyamayacağını söylüyordu. Hayır, onu her zaman isteyecek ve dokunuşunu özleyecekti. Nasıl özlemesin ki? Çok davetkârdı. Çok eğlenceliydi.

Çok lezzetli.

Dudaklarını yalayarak ona tereddütlü bir gülümseme sundu. "Sizi memnun etmek için ne yapabilirim?"

Nibo onun sözleri karşısında gözlerini kapadı ve her bir hecenin tadını çıkardı. Daha önce hiçbir kadın ona böyle bir soru sormamıştı. Bu çok tatlı bir rüyaydı. Ama sonra, o da öyleydi.

Belki de her ikisini de sonsuza dek sürecektik dedikodulara ve düşmanlığa mahkûm ediyordu ama her açıdan kötü bir fikir olduğunu bilmesine rağmen bu anı, bu kadını yakalamaktan kendini alıkoyamıyordu. Ona ihtiyacı vardı ve gitmesine izin vermesinin tek yolu kendi kalbini göğsünden söküp atmak olurdu. Bu hiç mantıklı değildi. Bunu o da biliyordu.

Bu tam bir çılgınlıktı.

Ama gidemezdi. Ona yaptığı her eziyete, uyandırdığı her öfkeye değecekti ve bu bir anlık zaman dilimi için tüm bunları memnuniyetle yeniden yaşayacaktı. Ona göre, kız hepsine ve daha fazlasına değdi.

Çünkü onun için o kadar değerliydi. O kadar eşsizdi.

Valynda, onun egosunu tatmin etmedi. Kendini kötü hissettiğinde onu güldüren ve başkalarının gözden kaçırdığı şeyleri gören biriydi. Kısa sürede onun dünyasının hayati bir parçası haline gelmişti.

Kadın kollarını ona doladı ve adam ipeksi uzuvlarının etine sürtünmesinin verdiği şefkatle ürperdi. Kumlu yosunların üzerinde onun yanında uzanırken, tatlı dudaklarının ve lavanta gülü kokusunu içine çektiği boynunun tadına baktı. Dudakları onun teninin tuzluluğundan karıncalandı ve onu derin derin içti. İhtiyacı olan tek besin buydu, hayatı boyunca aç kaldığı besin. Onu çılgın arkadaşlarıyla sahilde bulunduğu geceye kadar içinde var olduğunu bilmediği bir boşluğu dolduruyordu.

Kalbindeki soğukluğun yerini hararetli bir ateş aldı. Her renk ve koku ona sanki gözlerini ilk kez açıyormuş gibi daha canlı ve güçlü geliyordu.

Sanki dünyaya yeniden gelmiş gibiydi.

Giysilerini çıkarırken ve vücudunun her bir santimini keşfederken tereddütlü dokunuşları ruhunda yankılandı ve bir uçurumun kenarındaki çıplak bir bebek gibi korkmuş ve titreyerek orada yatarken kendisini zarardan korumak için diktiği her bariyeri yıktı.

Hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti. Bu kadar savunmasız. Gerçekten de, o anda ondan gelecek tek bir ret sözcüğü onu yok edebilirdi. Çünkü o onundu.

Tuniğini üzerinden çekti, elleri hevesle etinin her bir kıvrımını keşfediyordu. Nibo gözlerini kapattı, vücudu yanıyordu.

"Bunlar acıtıyor mu?" diye sormuştu, kardeşiyle dövüştüğü ve insan diyarına ulaşmak için kapılardan geçerken ara sıra kendini sıyırdığı kaburgalarındaki hafif kesikleri görünce.

Nibo başını salladı, boğazı düğümlendi. Doğrusu, geçmişteki ve şimdiki tüm yaraları, o ne zaman yanında olsa iyileşmiş gibi görünüyordu. Ve hayatı boyunca onun verdiği huzuru kavrayamamıştı.

kalbine getirdi. "Tek hissettiğim sensin, ma petite, ve sen bana asla acı veremezsin."

Valynda'nın nefesi onun şefkatli sözleri karşısında kesildi. Gülümsedi, vücudu ona duyduğu ihtiyaçla alev alev yanıyordu. Hiçbir erkek ona bu kadar çok şey ifade edemezdi. Ne de onun böyle bir parçası olabilirdi.

Onun erkeksi sandal ağacı kokusuyla başı döndü. Güçlü ellerinin yumuşak baskısı teninin üzerinde geziniyordu. Dokunduğu her yerde sıcak ürpertiler ortaya çıkıyordu. Valynda dudaklarını adamın boynundaki sert kirli sakalın üzerinde gezdirerek teninin tuzlu tadından zevk aldı. Adamın gırtlaktan gelen iniltisi dudaklarının altında yankılandı ve onu heyecanlandırdı.

"Sana ihtiyacım var Vala," diye fısıldadı yanağına doğru, elbisesinin ve korsesinin bağlarını gevşetirken.

Valynda onu daha yakına çekti. "Her zaman senin için burada olacağım."

Adam elbisesini üzerinden çekerken ürperdi ve yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. Derin bir utanç kalbini doldurdu. Daha önce hiçbir erkek onu bu kadar çıplak görmemişti. Kendini inanılmaz derecede açıkta ve onun bakışlarına, dokunuşlarına karşı tamamen savunmasız hissediyordu.

Daha da kötüsü, babasının ne yaptığını öğrenirse onu öldüreceğini biliyordu.

Yine de durmak istemiyordu. Kendini Nibo ile paylaşmak istiyordu. Er ya da geç bir kocası olacaktı. İsteddiği biriyle birlikte olmak, istemediği biriyle birlikte olmaktan daha iyiydi.

Dürüst olmak gerekirse, bu adamı istediği gibi başka birini isteyebileceğini hayal bile edemiyordu. Hiçbir zaman kararsız bir kadın olmamıştı. Hiçbir zaman çok düşünmeden bir şey yapacak türden biri olmamıştı.

Şimdiye kadar.

Ama o özel biriydi ve bunu onunla yapmadığı için pişman olmak istemiyordu.

Dudaklarını almak için tekrar hareket ettiğinde, gözleri kadının nefesini kesen bir yoğunlukla yanıyordu.

Nibo Vala'sının zengin tadının tadını çıkardı. Boğazına giden yolu kemirerek, onun yumuşak etini ısırды. O daha

tatlıydı

herhangi bir romdan iki kat daha hızlı sarhoş edebilirdi. İçinde keskin, zonklayan ateşler yanıyordu. Sanki tüm hayatı boyunca bu anı beklemiş gibiydi, sanki onunla ilk kez birlikte olduğu anı tekrar yaşıyordu.

Herkesin sahip olabileceğinden çok daha deneyimli olmasına rağmen, yine de kendini beklentiden titrerken buldu. Neredeyse dayanamayacağı kadar gergindi. Diğer loalar onu böyle görseler güler ve alay ederlerdi. Bereket ruhu gibi değil, toy bir genç gibi davranıyordu.

Ama elinde değildi.

Dudakları kulağının hemen altındaki ete değdi ve içinde kaynayan arzudan titredi. "Her zaman senin olacağım, benim cesur Nibo'm," diye fısıldadı, boğuk sesi onu daha da teşvik ediyordu.

Bacaklarını ayırdı.

Valynda geleceğini bildiği acının beklentisiyle ürperdi. Yine de adamın vücudunun tamamına yaslanmasının verdiği hissin tadını çıkarıyordu. Ruhunun derin bir parçası bundan kesinlikle dehşete düşmüştü ve çok geç olmadan onu uzaklaştırması için yalvarıyordu.

Ama bunu yapamazdı. O çoktan gitmişti. Çünkü gerçek şuydu ki, Nibo onun hayatıydı, nefesiydi.

Her şeyi. Onun yanında olmadığını hayal bile edemiyordu.

Vücut ısısı ona ulaştı ve hazır olduğunu bildirmek için kalçalarını ona doğru kaldırdı. Bir iniltiyle yüzünü onun boynuna gömdü ve içine doğru kayd.

Birdenbire korkunç, bedenini parçalayan bir acı hissetti ve tırnaklarını adamın etine gömdü. Sanki ikiye bölünmüş gibiydi. Tüm bunların acısıyla nefesi kesilirken midesi gurulduyor ve yanıyordu.

"İyi misiniz, küçük hanım?"

Elini Nibo'nun saçlarına daldırarak başını salladı ama açıkçası pek de öyle hissetmiyordu.

Sanki bunu hissetmiş gibi ona gülümsedi ve yanağını parmakladı. Vücudunun derinliklerinde gömülü olduğunu hissederken onun kendisine bu şekilde bakması hayatının en samimi anıydı.

Ve adam yavaşça kalçalarını itmeye başladığında, acısı yerini sarmal zevk dalgalarına bırakırken alt dudağını ısırđı. Nibo'nun dudakları bilmiş bir sırıtışla onunla alay etti. "İşte bu, mon ange."

Nibo, Vala'nın gözlerindeki hararetili bakışı izlerken bir an dondu kaldı. Kızın masumiyetinde onu daha önce hiç olmadığı kadar büyüleyen bir şey vardı. Sanki uzanıp hayati bir parçasını bedeninden çekip çıkarmış gibiydi, ya da belki de ruhunun hayati bir parçasıydı.

Bunu gerçekten açıklayamıyordu. Sadece hissettiğı bir şeydi. O anda, bir daha asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu.

Ve ona kendini tamamen kaptırdığı anda anladı, çünkü sevgilileri söz konusu olduğunda kontrol her zaman ondaydı. Her zaman kendini dizginlerdi.

Onunla öyle değildi. Her zamankinden daha hızlı bir şekilde, göz kamaştırıcı beyaz bir coşku anında boşaldı ve bunu durdurmak ya da geciktirmek için yapabileceğı hiçbir şey yoktu.

Soluk soluğa ve halsizdi, onu doldurduğu anda sertleştiğini hissetti. Sanki tam bir ıstırap içindeydi.

Valynda az önce başına gelenleri anlamaya çalışırken çığlık atmanın eşiğine gelmişti.

"Vala?" Nibo ona bakabilmek için geri çekildi. Sesi o kadar uzaklardan geliyordu ki, nereye gittiğini sormak için can atıyordu.

Yine de kafası sanki bir deliğın içindeymiş gibi dönüyordu. Garip ışıklar ve görüntüler etrafında dönüyor, nefesini kesiyordu. Yüzlerce yabancı ses aynı anda konuşuyordu; kimi suçluyor, kimi acıyordu. Göğsü sıkıştı, düşüncelerine odaklanmaya çalıştı ama denizde boğulan biri gibi tutunacak sağlam bir şey bulamadı.

Sonra, zihninin öfkesi içinde, Nibo'yu tarlasında, kardeşinin onu öldürdüğü gün açıkça gördü.

Kardeşi onu tekrar tekrar, hiç acımadan döverken gözlerindeki kanı ve öfkeyi görmemek mümkün değildi.

Sonra Nibo'nun cesedini kimse bulamasın diye saklamaya çalışan Queenan'ın utancını gördü. Böylece hiç kimse

kendi ikizine ne yaptığını biliyordu.

Ve kafasındaki tek hayal bu değildi.

"Hayır!" Ondan uzaklaşmaya çalışırken, neredeyse histerik bir panik içinde ağlarken kendini örtmek için atılmış elbisesini kaptı. Devrilmiş bir ağacın yanına sinmiş, içindeki görüntü ve hislerden düşünemeyecek kadar dehşete düşmüştü. "Ben ne yaptım?"

Nibo ona sanki kendisine vurmuş gibi baktı ve yavaşça yanına gidip pantolonunu aldı. Gözlerindeki acı, onun kendisini reddettiğini düşündüğünü gösteriyordu.

Gözyaşlarını silen Valynda boğazındaki acı verici düğümü yuttu ve ona iletmesi gereken korkunç, inanılmaz gerçeğe karşı omurgasını sertleştirdi.

"Sorun sen değilsin Nibo," diye fısıldadı. Başını kaldırıp baktı ama adamın gözlerinde yanan acı reddedişle yüzleşmeye cesaret edemedi.

Neden? Çığlık atmak istedi. Az önce ne olmuştu?
Neden tüm o korkunç görüntüleri görmüştü?

Geçmişin. Ona hiçbir anlam ifade etmeyen bir gelecekten. Ama cevap gelmedi, sadece daha fazla acı, daha fazla pişmanlık... Daha fazla suçluluk.

Ve inkar edemediği bir şey vardı. "İkimizi de lanetledim."

Ona dokunmak için hareket ettiğinde kaşları çatılmıştı ve sakın görünmesine rağmen içinde kaynayan bir öfke hissedebiliyordu. "Nasıl yani?"

Valynda, adamın çıplak omzuna değen ve hak etmediğini düşündüğü elinin sıcaklığını uzaklaştırmak için gözlerini kapattı.

Ve Nibo'dan kaçmak yapmak isteyeceği son şeydi. Ama onu güvende tutmak zorundaydı. Ama eğer gördüğü şey gerçekse, ondan uzak durmak zorundaydı. İkisinin de iyiliği için.

Yine de bu adama ihtiyacı vardı ve bu ihtiyaç onun lanetlenmesine neden olacaktı! Sonunda kendi lanetine de sebep olacaktı.

Bunu ona nasıl söyleyebilirdi? Ona asla inanmazdı. Daha da kötüsü, onun deli olduğunu düşünebilir ve onu hapse attırabilirdi.

Dürüst olmak gerekirse, buna inanmayı imkânsız buluyordu ve imgelemleri gören de kendisiydi.

Belki de bunlar önsezi değildir.

Belki de rüyaydı. Bir çeşit halüsinasyon.

Evet, belki de sadece kötü istiridye yemişimdir.

O daha iyi biliyordu.

"Vala, seni bu kadar üzen nedir?"

Neden ona söyleyemiyordu? Kolay olmalıydı ama yine de hiçbir şey ortaya çıkmıyordu.

Ona, kendisiyle kalırsa ikisinin de o geleceğe lanetleneceğini nasıl söyleyebilirdi?

"Beni deli sanacaksın."

Saçlarını omzundan uzaklaştırdı. "Senin hakkında asla böyle düşünmeyeceğim."

Başını salladı ve onun güvence vermesini reddetti. Kabusundan kaçınmak için aralarındaki mesafeyi korumalıydı.

Nibo nazikçe çenesini tuttu. "Anlat bana, mon ange."

Valynda dudağını ısırdı. Histerileri için ona bir açıklama borçluydu. Gözlerinde onu reddettiği için duyduğu korkuyu gördü ve daha önceki öfkesi artık onun için önemli görünmüyordu. İçini bir acı kapladı ve onun, hayatı olduğu halde kendisini reddettiğine inanmasına izin veremeyeceğini biliyordu.

O daha düşünmeden gerçek dudaklarından dökülüverdi. "Senin öldüğün bir gelecek görüyorum."

Nibo güldü. "Ben ölemem Vala. Ben zaten ölüyüm."

İçini çekti ve ona doğru uzandı ama eli yanağına birkaç santim kala durdu. Kolunu yanına indirdi ve bakışlarını etraflarındaki sahile dikti. "Bana inanmadığını biliyorum ama yemin ederim ki gerçek bu. Sen cehenneme mahkûmsun."

Nibo onun sözlerini duyunca gözlerini kaçırdı, kalbi garip bir şekilde boştu. Sanki vücudu nasıl tepki vereceğini bilmiyordu ve bu yüzden hiçbir şey hissetmemeye karar verdi.

Kadın haklıydı. Onun deli olduğunu düşünüyordu. Bunun başka bir açıklaması yoktu.

Yaşayan onca kadın arasında nihayet hayatını ısıtan, kalbindeki boşluğu dolduran ve belli ki dengesiz olan birini bulmuştu.

"Ben deli değilim!" Kadın ona ters ters baktı. "Bana inanmadığını biliyorum ama inanmalısın! Onu gördüm, Nibo. Ben gördüm."

Sadece ona baktı. İçinden küfür etme isteği bile gelmedi. Bunun için mantıklı bir yanıtı yoktu, çünkü bu onun için tamamen yeni bir deneyimdi ve yüzyıllar boyunca başına gelen çok çeşitli şeyler göz önüne alındığında, bu çok şey ifade ediyordu.

"Her şey yoluna girecek Vala."

Ama öyle olmamıştı. Her şey gülünç olacak kadar yolunda gitmekten uzaktı.

Çoğu kişi doğduğunda öngörü yeteneğine sahipti ve bunu bekaretiyle birlikte kaybetti. Güçlerini tersine çevirmeyi ona bırakın. Her nasılsa, Nibo onunla ilk yattığında istemeden de olsa ona bu güçleri bahşetmişti.

Keşke onları nasıl yönlendireceğini bilseydi. Ya da bu güçler daha iyi ayarlanmış olsaydı, böylece neleri içerdiklerini daha net görebilseydi. Ama ne gördüğünü ve bu güçleri nasıl kullanacağını anladığında çok geç olmuştu.

Ölmüştü.

Ve lanetlendi, tam da tahmin ettiği gibi.

Çünkü kim ve ne olduğuna karşı savaşmış, bunu kabullenemeyecek kadar utanmış ve kendisinden utanmış, başkalarının adetlerinin onun hayatını belirlemesine izin vermişti. Başkaları gibi olmaya o kadar odaklanmıştı ki, bunun hayatını mahvetmesine izin verdi ve bu ona ne kazandırdı?

Arkadaşları onu hâlâ seçkin sosyal çevrelerine kabul etmemişti. Tam olarak değil. O sadece diğerleri etrafta olmadığında ya da müsait olduğunda onların arkadaşıydı. Onlar için uygun olduğunda ve onları utandırmadığında.

Hayatını memnun etmeye çalıştığı ailesi ona ihanet etmiş ve onu satmıştı. Ve sonunda, bu onlara ne kazandırmıştı? Annesi kendini öldürmüş, babası da mahvolmuştu.

Kendisinden nefret eden bencil bir piçin elinde yalnız başına ölmüştü. Tüm bunlar göz önüne alındığında, Valynda kendine karşı dürüst olmalı ve Nibo'yla kalmalıydı. Dünyanın canı cehenneme. Daha iyi durumda olurdu.

En azından daha kötü durumda olmazdı. Ölü ölmüştü.

Öte yandan, Xuri de en az onun kadar kötüydü. Kendi arkadaşlarına ve ailesine karşı gelmekten korktuğu için ilişkilerini en az onun kadar gizlemişti. Arkadaşları ve ailesi onun gerçek doğası hakkında Xuri'nin çevresindekilerin onunkini bildiğinden daha fazlasını bilmiyordu.

Kendini de bir o kadar gizli tutuyordu.

İkisi de etrafta dolaşan, zar zor görülen ve kendileriyle etkileşime giren insanlar tarafından belli belirsiz tanınan gölge insanlardı. Kimse onlar hakkında bir şey öğrenme zahmetine girmiyordu. Çünkü sonuçta kalp her şeyden daha aldatıcı ve umutsuzca kötüydü. Bunu kim bilebilirdi ki?

Seçilen yola ve uygulanan hile ağlarına dikkat edin, çünkü bu ağlar nereye götürürse götürsün, herkes kaderinin sonucundan sorumlu olacaktı.

İyi ya da kötü, kendi başına iyilik ya da yıkım getiren kişi dışında hiç kimse suçlanamazdı.

Hayat, her gün verilen irili ufaklı kararlarla örülen karmaşık bir dokuydu.

"Artık senin gölgen olmak istemiyorum Xuri." Ona kaşlarını çatmıştı. "Pardon?"

Valynda uzanıp onun yanağını okşarken içini çekti. Kalbi, ona asla veremediği şey için acıyordu. Sadık olmasına ve onu sevmesine rağmen, en önemli şekilde yanında olamamıştı.

Nanchon'unun önünde onu reddetmeye devam etti. Onun istediği bu değildi. Ne onun için ne de kendisi için.

İkisi de daha fazlasını hak

ediyordu. İkisi de daha

iyisini hak ediyordu. "Xuri-"

"Beni uzaklaştırma Vala. Lütfen."

Tanrım, ne kadar da istemişti. Ama bu basit rica onu mahvetti. Çünkü böyle bir şey söylemenin onun yapısında olmadığını biliyordu. Bu tür basmakalıp sözler ve kibarlıklar onun doğasının bir parçası değildi. Böyle bir şeye tenezzül etmek zorunda değildi ve bu zayıflığı yüzünden kendinden nefret ediyordu.

Ondan nefret ediyorsun! O sana ihanet etti!

Kelimeler çok kolay söyleniyordu ama duyguları manipüle etmek o kadar kolay değildi ve kafasının kalbiyle hiçbir ilgisi yoktu, çünkü o aptal organ kulakları olmadığı için mantığı dinlemiyordu.

Lanet olsun onlara! Neden hiç kimse duygularını mantıklı bir şekilde ifade edemiyor?

Korku, nefret, sevgi ve ihanet ikna edilebilseydi dünya daha iyi bir yer olmaz mıydı? Onlara söz dinletmek neden bu kadar zordu!

Yine de adamın dudakları onunkilere dokunduğu anda, kadın dudakların etkisinden kurtuldu.

Ve o daha ne olduğunu anlamadan, adam onu geminin ambarına ve karanlık bir köşeye çekiyordu; orada daha da kötü bir sonla biteceğini bildiği bir çılgınlığın gönüllü tutsağıydı.

Her öpücük ve okşayıştta kalbi hızlanıyordu. Biri ona dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Bir başkasına gerçekten dokunabildiğinden beri. Sinir uçlarının verdiği hisler onu şaşkına çevirmişti.

Ve Nibo ona girdiğinde, saf bir mutluluk içinde haykırdı, özellikle de vuruşlarıyla aynı zamanda göğüslerini yalayıp alay ederken. Bu kadar esnek ve yetenekli olduğu için adama lanet olsun. Ama sonra bu bölümdeki becerileriyle tanındı.

Onun bu yönünü inkâr etmenin hiçbir yolu yoktu. Bunu bilmeliydi.

O bir seks yaratıyordu. Diğerlerinden çok daha fazla. Güçlerini besliyor ve onu canlandırıyor.

"Seni çok özledim Vala!" Sesi o kadar derin ve gırtlaktan geliyordu ki Vala'nın tüyleri diken diken oldu.

"Ve ben de seni."

Kolları onun etrafında sıkılaştı. Ona böyle sarıldığında, bir loa değilmiş gibi davranmak kolaydı. Sadece onu seven bir adamdı ve belki de sorun buydu.

Kendine pek çok kez yalan söylemişti. Kafasını onun olmasını istediği şeyin hayalleriyle doldurmuş ve onu olmadığı biri haline getirmişti. Onun kim ve ne olduğuna izin vermek yerine, onu başka biri olarak hayal etmişti ve bu onun hatası değildi. Kim ve ne olduğu konusunda ona bir kez bile yalan söylememişti.

Suçlu benim.

"Üzgünüm, Xuri."

Kaşlarını çatarak geri çekildi. "Ne için?"

"Seni görmeyen kişi olduğum için."

Kaşlarını çatarak ona baktı.

"Anlamıyorum."

Valynda, daha önce fark etmesi gereken bir gerçek karşısında kalbinin kırıldığını hissederken onun dudaklarını öptü. "Bana verebileceğinden daha fazlasını istedim."

Nibo onun sesindeki acıyı duyunca dondu kaldı. Onunla sevişirken isteyeceği son şey buydu. "Hayır, Vala. Bunu hiç istemedin. Sana sahip olduğum her şeyi verdim."

Elini, adamın çıkarmaya zahmet etmediği gömleğindeki açıklığın üzerine koydu. "Hayır, aşkım, yapmadın."

Dudağını ısırarak, kalbinin üzerine dövme olarak yaptırdığı güller ve kafataslarından oluşan küçük kırmızı vèvè'yi ona göstermek için gömleğini başından aşağı sıyırdı. Tasarım olarak kendi kişisel vèvè'sine benzese de bu farklıydı. Kızın elini tutarak parmak uçlarını tasarımın üzerinde gezdirdi. "Bizi birleştirdim Vala. Anlamıyor musun?" Yaptığı şeyi görüp önemini anlayınca gözlerinden yaşlar süzüldü. "Ama beni sonuna kadar savunmadın.

diğerleri."

"Çünkü senin peşine düşeceklerdi. Ve yaptılar da." Sertçe yutkundu. "Sana yardım edemeyeyim diye beni dışarıda tuttular."

O anda, kendisi öldürülürken onun kapılarda çaresizce beklediğini gördü. Ona yardım edebilmek için geçmeye çalışırken attığı çığlıkları duydu.

Kederinden ve öfkesinden teselli bulamıyordu.

Ve sonra o gece kimsenin ona anlatmadığı şeyi gördü.

Thorn.

İkisi Azmodea'nın Nether Diyarındaki Thorn'un salonunda buluşmuşlardı. Nibo rahatsızdı ama kararlıydı. Yaptığı şey tüm kurallara aykırıydı. Eğer orada bulunursa, yok edilebilirdi.

Onun için birçok tanrının gazabını göze almıştı. Kendi varlığını tehlikeye atmıştı.

"Yapabileceğim bir şey olmadığını biliyorsun."

"Umurumda değil, Leucious. Ve ben daha iyi biliyorum."

Thorn nefret ettiği gerçek ismini duyunca yüzünü buruşturmuştu, çünkü bu isim Nibo'nun onun üzerinde tıpkı birisi Nibo için Xuri'yi kullandığında olduğu gibi kontrol sahibi olmasını sağlıyordu. "Şey, Xuri, pazarlık edecek hiçbir şeyim yok ve fiziksel kalıntıları olmayan birini nasıl geri getirebilirim? Tüm yaratıklar arasında, istediğin şeyin imkânsız olduğunu biliyorsun."

Thorn'un siyah şöminesinde parlak bir ateşin yandığı ofisinin karanlığında Nibo'nun gözleri kıpkırmızı olmuştu. "Annem bunu düzeltebilir."

"Brig?" Thorn tahtı andıran koltuğunda oturmuş, ocağının önünde Nibo'nun adımlarını izlerken kahkahalara boğulmuştu. "Onunla pazarlık etmemi mi istiyorsun?"

Kaşlarını çatmak için durakladı. "Bu senin için bir sorun mu?" "Birazcık, evet."

"Nasıl yani?"

Thorn, gözlerini boynuna taktığı tuhaf bir kolyeye dikmişti. Üç başlı bir ejderha. "Tartışmak istemediğim bir geçmişimiz var. Ona testislerimi teklif etmeyi düşünmüyorsanız, dost olmadığımızı söylemek yeterli. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, onlardan vazgeçmeye niyetim yok."

Nibo'nun gözleri büyüdü. "Bahsettiği koca sen misin?"

Acı acı gülererek başını salladı. "Hayır. Asla bahsetmediği kişi benim."

"Yine de bana bu iyiliği yapacaksın." Soru değildi. Nibo bunu talep etmişti.

Valynda bunu şimdi anlıyordu. Ne de olsa ona ihanet etmemiş ya da onu unutmamıştı. Onun için hepsine meydan okumuştı.

Ondan şüphe ettiği için kendini çok kötü hissediyordu. Başkalarının kalbine böyle bir ihanet yerleştirmesine izin verdiği için. Ama başkalarının bu şüphe tohumlarını ekmesine izin vermek kolaydı. Özellikle de kimsenin sevgisine ya da şefkatine layık olmadığının defalarca söylendiği geçmişini düşündüğünde. Kendi ailesi bile ona ne olduğunu umursamamışken. Nibo gibi harika birinin onu istemediğine ya da sevmediğine nasıl inanabilirdi ki?

Bu hâlâ mümkün görünmüyordu. Yine de eksiklikleri olduğu için onu yargılaması haksızlıktı.

"Senden şüphe ettiğim için özür dilerim. Başkalarının bizi bölmesine izin verdiğim için." Kendi gündemleri olduğu için bunu yapmak çok kolaydı. Valynda ve Nibo'nun çıkarlarına uygun olmayan gündemler.

Ama başkalarının dramına kapılmak ve onların kafasını ve kalbini yalanları ve yanlış anlamalarıyla doldurmalarına izin vermek kolaydı. Belle haklıydı.

Nibo'ya daha önce gitmeli ve kendi güvensizliğini doğrulamak için asla başkalarını aramamalıydı.

Nibo'ya güvenmeliydi.

"Sadakatimi kolay kolay göstermem Vala. Ama verdiğimde, bu gerçek ve inatçıdır. Bunu biliyorsun."

O yaptı. "Ama diğerleri..."

"Hâlâ bize karşılar."

İşi zorlaştıran da buydu.

"Sen her zaman mon ange olacaksın." Onu öperek vuruşlarını derinleştirdi ve bu kez onu ruhuna kadar hissedebildiğine yemin etti.

İç çekerek tırnaklarını adamın sırtına geçirdi ve onu eşit olarak karşıladı.

Ve bu kez bir araya geldiler.

Valynda, Nibo'nun kalbinin kendi kalbiyle aynı anda attığını ve kulağında nefes alış verişinin yavaşlamaya başladığını hissederken ona sarıldı.

"Seni seviyorum,

Xuri." "Et tu."

Onun sıcaklığından zevk alıyordu. Eğer yapabilseydi, sonsuza kadar böyle kalırdı. Ama ne yazık ki giyinmeleri ve gerçek dünyaya dönmeleri gerekiyordu. Bitmek bilmeyen sorunlarla uğraşmak için.

Ve kötülüğü Ölümün Kapısı'na kadar geri götürün.

Saçlarındaki tüylerle ve parmaklarına dolanan bukleleriyle oynarken hüzün kapladı içini. Onun güzel Xuri'si.

Pantolonunu bağladıktan sonra, elbisesini düzeltmesine yardım etti. Sonra omzunu öptü ve saçlarını düzeltti. "Hayatımda gördüğüm en muhteşem kadınsın."

Valynda gülümsedi. "Ve bana böyle yalan söylemeni seviyorum." Adam ona dudak büktü. "Neden böyle şeyler söylüyorsun?"

"Çünkü Erzuli'yi, Belle'i ve Marcelina'yı gördüm, bu yüzden çok daha güzel kadınlar gördüğünü biliyorum, ama bu iltifatı kabul edeceğim ve onunla koşacağım."

Nibo gülmeye başladı, ta ki yanlarında hareket eden bir şey fark edene kadar.

İçgüdüsel olarak Valynda'yı korumak için arkasına çekti ve ardından güçlerini kullanarak duvar boyunca ilerleyen bir lekeye benzeyen şeyi patlattı.

Çılgılık atarak bir iblise dönüştü ve sonra ortadan kayboldu.

Valynda'nın nefesi kesildi. "O da neydi öyle?"

"Emin değilim."

"Sence nereye gitti?"

Ona alaycı bir bakış attı. "Sizin sahip olduğunuz kadar bilgiye sahip olduğum için dürüstçe söyleyebilirim ki hiçbir fikrim yok."

"Bu iyi bir şey değil, değil mi?"

"Yine aynı bilgi, ancak geçmiş deneyimlere dayanarak, bunun iyi olmayacağını pratik olarak garanti edebilirim."

Çok güzel.

"Muhtemelen kaptana söylemeliyiz?"

Xuri kaşlarını çatı. "Seks yapmamız hakkında mı? Umursamayacağını düşünmüştüm."

Valynda onun sıra dışı mizah anlayışı karşısında homurdandı. Koluna vurarak ona hırladı. "Şu gölge lekesi dansı

teknesi hakkında, seni aptal deli."

"Ah, şu. Evet. Haklısın. Mürettebat arkadaşıyla el ele tutuşmamın aksine, büyük olasılıkla iblis hakkında bilgi edinmek isteyecektir." Nibo merdivene doğru ilerledi.

Adarian, iblisin odasında belirdiği anda geri çekilmeye başlayan kasıklarındaki fahişeye homurdandı. "Paranı almak istiyorsan işine devam et!"

Ve eğer yaşamak istiyorsa.

Saçlarından tutarak onu yerinde tuttu ve dudaklarını sikine döndürürken kalçalarını hafifçe kaydıldı.

Sonra bakışlarını iblisin üzerine kaydıldı. "Ne?" diye tersledi. "Korktuğunuz gibi lordum, o size ihanet etti."

Bunun üzerine kaşlarını kaldıldı. "Ne?"

İblisin parlayan gözleri koyu siyaha döndü. "Valynda. Nibo'ya geri döndü ve birisi onu tekrar insan yaptı."

Adarian iblisin ne söylediğini anladığında bu sözler karşısında hareketsiz kaldı.

Lanet olsun. O asaya ve sahip olduğu güce ihtiyacı vardı.

Öfkeyle fahişeyi itip kaktı, sonra da pantolonunu bağladı. "Diğerlerini çağır."

Eğer Valynda onlara sırtını dönmüş olsaydı, o zaman o gemiyi batırır ve Bane'i okyanusun dibinde ilk karısıyla yeniden bir araya getirirdi.

Ölü Adamlar için isimlerini hak etme ve Thorn'un bile onları yeniden canlandıramayacağı kadar ölü olma zamanı gelmişti.

11

"Ah, lanet olası cehennem ve tüm hizmetçileri ve saç fiyonkları!" Will derin bir nefes aldı, sonra daha yüksek sesle mürettebata bağırdı. "Avast! İblis iskele pruvaya!"

Bart, mürettebatın kendilerine doğru gelen büyük bir canavar grubunun kuşatması altında olduklarını anladıklarından emin olmak için abartılı bir "s" ile "Demonssss" diye düzeltti.

"Ve bizi gördüklerine sevinmiş görünmüyorlar."

Bart, Jake'in ek yorumuna homurdandı. "Aynı fikirde değilim, dostum. Bizi gördükleri için delicesine mutlu görünüyorlar."

"Ve açlar," diye ekledi Will. "Son derece aç görünüyorlar."

"O zaman bu bizi deniz ürünü yapar mı?"

Will, Bart'la alay etti. "Ciddi misin dostum? Oraya gitmek zorunda mıydın?"

"Ya bu ya da altıma işeyeceğim. Hangisini tercih edersin?"

Will ondan uzaklaştı ve Jake'i yanına oturttu. Mesanesiyle ilgili bir tahminde bulunma ihtimaline karşı. Sonra üç adım daha attı. "Bu iş görür. Sallie'yi gören oldu mu? Şişenin tıpasını aç dostum! İblislerin kıcını tekmelemek için senin iyi yarına ihtiyacımız var! Zırhını kuşan!"

Valynda neyin geldiğini gördüğünde onları görmezden geldi. "Xuri!" diye seslendi ve bir kılıç kaptı. Onun yardımını ve takviyesini kesinlikle kullanabilirlerdi.

Arkasındaki havanın kıpırdadığını hissetti. Ama ona doğru döndüğünde gülümsemesi soldu.

O Nibo değildi.

Görünüş olarak aynı olabilirdi ama kesinlikle onun sevgilisi değildi. Bu adamda pek de doğru olmayan uğursuz bir hava ve aura vardı ve bu sadece giydiği siyah palto ve pantolonla ilgili değildi. Ya da kırmızı ve altınla süslenmiş siyah üç boynuzlu şapkası da değildi.

Bu adam kendini aynı şekilde taşııyordu. Saf kötölük ve hoşnutsuzluk saçıyordu. Xuri onu fırtınadaki bir fener gibi kendine çekerken, bu adam onu Benjamin'den daha fazla itiyordu. Onun varlığında bedeni sürünüyordu.

"Kimsin sen?"

"Bilmiyor musun?"

"Qeenan," diye nefes aldı bariz cevabı. Baron Kriminal. Nibo'yu küçük bir kıskançlık yüzünden öldüren adam.

Kanı dondu.

"Burada ne yapıyorsun?" Daha önce onunla buluşmakla hiç ilgilenmemişti. Aslında, ondan tamamen uzak durmak için elinden geleni yapmıştı.

Ve şimdi onunla tanışıyor olması dışında ona hiç ilgi göstermediği için minnettardı.

Neden?

"Döndüğünüze dair bir söylenti duydum ve merak ettim. Kardeşimin senden uzak duramayacak kadar ilgi çekici bulduğu şey nedir? Ama onun aklını ya da zevkini hiçbir zaman anlayamadım." Onu saldırgan bir alaycılıkla süzdü.

Valynda deve kaşlarını çattı. Şimdi mi? Bunu şimdi mi sormak zorundaydı?

"Gördüğünüz gibi biraz meşgulüm." Gitmeye başladı.

Qeenan onun kolunu tuttu. "Sadece birkaç iblis. Eminim korkmuyorsundur."

Ondan uzaklaştı. "Korkmuyorum. Meşgul kelimesini ellerim dolu anlamında kullanıyorum." Konuyu açıklamak için kılıcı tutan sağ elini ve eteğini tutan sol elini uzattı. "Tam anlamıyla."

Valynda bir adım geri çekildi ve ona soğuk bir gülümseme verdi. "Şimdi eğer sakıncası yoksa, sanırım sana neden sırtımı dönmek istemediğimi anlayabilirsin. Yani... eğer gidersen?"

Nibo'ya yaptığı yersiz saldırıdan dolayı kızın kendisini suçlaması üzerine bakışları soğudu. "Kime hakaret ettiğine dikkat etmelisin, küçük kız."

"Bana küçük kız deme." Cık cık etti. "Xuri'nin bende ne bulduğunu sordunuz Bay Kriminal. İşte bu. Korkusuzluğum ve cüretkarlığım. Her şeyi gördüğüm gibi söylemeye istekli olmam."

"Ve beni bir katil olarak mı görüyorsun?"

"Kim ve ne olduğun bu, değil mi? Kardeşine arkası dönükken ve silahsızken vuran bir yaratık?"

Aslında buna gülümsedi. "Öyleyim. Öldürmek iyi olduğum tek şey."

"O zaman belki de yeni hobiler edinmelisiniz. Bunun pek övünülecek bir şey olduğundan emin değilim ama çok iyi. Kazanabildiğin yerde kazan."

"Ah, chère," dedi Nibo'nunkine o kadar yakın bir ses tonuyla ki ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Kafanı almadığım için memnun ol."

Ve böylece ortadan kayboldu, bir iblis ona o kadar hızlı saldırdı ki Valynda kendini savunacak zamanı bile bulamadı. Valynda iblisi kılıcıyla yakaladı. Onu geri çekilmeye zorlarken, insan olarak savaşmanın saman formunda savaşmaktan ne kadar daha zor olduğunu fark etti. Bir kere artık her darbenin vücudunda yarattığı sarsıntıyı hissedebiliyordu. Bir diğeri, duyuları gibi denge merkezi de bozulmuştu. Saçlarının sürekli gözlerine kaçmasından bahsetmiyorum bile.

Ugh! Bu imkansızdı. Şey, imkansız değil. Sadece daha zordu.

Valynda sonunda ayağa kalkıp dengesini sağladıktan sonra canavarı sol gözünden bıçakladı. Bir anlığına geminin etrafına baktı. İblisler her yerdeydi ve sadece bir tür değillerdi.

Bazıları uçabilirdi. Bazıları gölgelerde kaldı. Diğerleri yere kilitlenmişti. Dramonklar ve deniz cronkları. Sanki Malachai aklına gelebilecek her türü çağırmış gibiydi.

Bu da yaptığı şey yüzünden öfkeli olduğu anlamına geliyordu.

Bunun sebebi benim. ...

Üzerlerine salınanların neden bu kadar çok olduğunu anladığında midesi bulandı. Mürettebatlarının saldırıya uğraması alışılmadık bir durum olmasa da, bu bile aşırıydı.

O biliyor.

Bunun nasıl olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu, çünkü o bir Malachai'ydi ve bu canavarların diğerlerinden farklı güçleri vardı. Bunun için ona lanet olsun.

Ve lanet olsun ona. En azından şimdi duvardaki lekenin ne olduğunu anlamıştı. Bir Malachai casusu olmalıydı.

Yaptığı şeyden dolayı suçluluk duyan Valynda etrafına bakındı. Belle iki iblisle daha savaşıırken, Kaptan Bane üç iblisle mücadele ediyordu. Will çakmaklı tüfeğini kullanarak birini iki gözünün ortasından vurdu, sonra da kılıcıyla bir diğerinin peşine düştü. Diğerleri ellerine geçen her şeyle savaşıırken daha fazla silah sesi duyuldu. Arkadaşları, Adarian'ın gazabı yüzünden büyük bir tehlike altındaydı.

Hayır, hiç olmaması gereken aptallığı ve saflığı yüzünden.

Marcelina gemiyi dalgalara karşı mümkün olduğunca düz tutmaya çabalarken etraflarındaki deniz çalkalanıyordu. Kalder aşağıdaki denizde dev bir mürekkep balığına karşı savaşıyordu.

Bu umutsuz görünüyordu. Ve bunu kalbinin derinliklerinde hissetti.

Tek bir gemiyle kötülüğün tüm güçlerini nasıl alt edeceklerdi? Sadece bu yetersiz mürettebatla mı? Thorn ne düşünüyordu? Böylesine önemli bir göreve neden bu kadar az kişiyi göndersin ki?

Bu da kendi başına bir zulüm müydü?

Kesin şunu!

Xuri'den duyduğu şüpheden hiçbir şey öğrenmemiş miydi? Bu düşünceler zihnindeki derin, karanlık bir yerden geliyordu. Tedirgin bir yerden. Thorn, Xuri gibi, onun da kendisinden ya da güdülerinden şüphe etmesine neden olacak hiçbir şey yapmamıştı. Sözleri yakıcı olsa da, davranışları doğruyd.

Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur.

Bunu herkes gibi o da biliyordu. Ve ona şüphe etmesi için sebepler verene kadar, Thorn'a inancını verecekti. Gerçek ve inatçı.

Gördün mü, bana öğretilabilir!

Aniden, yeni bir gümbürtü başladı. Aşağıdan gelen bir ses. Gevrek ve takırdayan. Gürlüyor ve çalkalanıyordu. Belli belirsiz koşan atların sesine benziyordu ve denizde gemiyi döndürmeye başlayan acele bir huniye neden oldu. Tahtalar gıcırdıyor ve inleyerek protesto ediyordu.

"Bu da ne böyle?" Bart denize atılmadan önce bir halat yakaladı.

Kalder demir halatlarına uzandı ve zarar görmeden önce hızla güverteye tırmandı. Ve hala acele geliyordu. Yoğun ve sabit.

Acımasız.

Valynda karnı guruldarken ve sallanma hareketinden dolayı hasta olmaktan korkarken kendini armaya tuttu - bir insan bedenine sahip olmamanın özlemediği bir başka şey.

Denizden karanlık, devasa bir gölge yükseldi. Mavi ateş gökyüzünü aydınlattı. İblisler çığlık atmaya ve yok olmaya başlarken gök gürültülü alkışlar yankılandı.

Daha fazla iblis saklanmak için kaçtı, ancak buharlaştılar.

"Lanet olsun." Will'in ses tonu tiksintiyle doluydu. "En ürkütücü şeylerin bu görüntüyle birlikte saklanmaya yönelmesi ve sonra da yenmesi kötü bir alamettir. Şimdi lanetlendik, dostlar."

Ve bu yeni canavarların iki düzine ejderhaya dönüşmesi de böyle hissettirdi. Devasa yaratıklar

Mavi ateş, iblisleri yutarken havada güzel bir dansla dönüyordu.

Üzerlerine yağan kan ve bağırsaklar hariç. O olmadan da yapabiliirdi.

Özellikle de etrafına düşen bazı tüyler ürpertici parçalar. Ama en azından düşmanlarını onlardan uzaklaştırdı. İblislerin hiçbirini onları umursamıyordu. Ejderhalardan ve onların pençelerinden ya da ateşinden kaçmaya çalışmakla meşguldüler. Menülerinin bir parçası olmaktan kaçmaya çalışıyorlardı.

Onları suçladığından değil. Bu onun da isteyeceği bir şey değildi. Tüm iblisler gidene kadar bu onu ilgilendirmiyordu.

Sonra ejderhalar ılık çalmaya ve dikkatlerini onlara doğru çevirmeye başladılar.

Bart kaptana baktı. "Kaçalım mı?"

"Nereye, Bay Meers?" diye sordu basitçe. "Okyanus tamamen sizin." Açık denizi işaret etti.

Valynda gülerdi ama bu hiç komik değildi. Belirtildiği gibi, kaçacak hiçbir yerleri yoktu.

Ejderhalar üzerine çullandı ve midesi küçüldü. İşte bu kadar. ...

Ölü Adamlar oturuyordu.

Ejderhalar teker teker gökyüzünden inerek doğruca ana güverteye yöneldi. Hiç şüphesiz onlar için geldiklerini biliyordu. Gözleri odaklanmış ve tereddütsüzdü. Kanatlarını sonuna kadar açık tuttular.

Ama onları yemek ya da saldırmak yerine, zarif bir şekilde güverteye indiler, sonra da erkek ve kadınlara dönüştüler.

Ana direğin yakınında, sırtları birbirlerine dönük olacak şekilde küçük bir daire oluşturdular.

Yaptıkları karşısında kafası karışan Valynda, en az kendisi kadar şaşkın görünen Belle'e kaşlarını çatarak baktı. Bu ne kadar tuhaftı? Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Ölü Adamlar onlara bakarken onlar da Ölü Adamlara baktılar.

Birdenbire bir el Valynda'nın omzuna dokundu.

Saldırmak için döndü.

Nibo sevimli bir sırıtışla onun darbesini savuşturdu. "Sakin ol aşkım. Sadece ben varım. Çağrını duydum ve birkaç takviye getirdim." Kadının yanağına bir öpücük kondurdu, sonra da elini tutup öne doğru bir adım attı. "Bane, seni piç, gel ve arkadaşlarımla tanış. Onlar deniz ejderhaları ve seni bir süre daha su üstünde tutabilirler."

Nibo tanıştırma konuşmasını yaparken erkek ejderhaların en uzun kaptana doğru ilerledi.

"Nazar, Kaptan Devyl Bane ile tanış."

Nazar'da ruhani ve uhrevi bir şeyler vardı. Ejderhadan çok elf gibi görünüyordu. Gözleri Valynda'nın şimdiye kadar gördüğü en tuhaf yeşil tonundaydı. Bir elf gibi sivri kulakları ve yakışıklı, erkeksi bir yüzün etrafına dökülen omuz hizasında kahverengi saçları vardı.

"Sizi gemide görmek büyük bir zevk." Bane elini uzattı.

Nazar başını eğdi ve kaptanın kolunu sıktı. "Fazla konuşmazlarsa alınma. Bu da geminin bir parçası.

Doğaları gereği insanlara ya da eski insanlara pek güvenmezler. Onları denize sürükleyen şey de bu." Nibo, mürettebata ihtiyatla bakmaya devam eden küçük gruba çenesini salladı. "Neyse ki bana bir iyilik borçlular ve bu cehennemi girişimin bittiğini görene kadar sizinle kalacaklar."

Nazar, Nibo'nun kulağına fısıldamak için yanına yaklaştı.

"Hayır, gemide uyumak zorunda kalmayacaksınız. İstersen onları takip edebilirsin. Sadece Malachai ve casuslarını onlardan uzak tutun. Ne pahasına olursa olsun." Nibo tekrar Bane'e baktı. "Adarian oyunu kurallarına göre oynamıyor. O yüzden biz de oynamayacağız."

Nazar halkına işaret vermek için ellerini kullandı. İkisi hariç hepsi gemiden dalgalara atlayıp gözden kayboldular.

Nibo Valynda'ya gülümsedi. "İkisi mürettebat arasında kalacak ve dönüşümlü olarak ayrılacaklar. Geriye kalanlar ihtiyaç halinde yakınlarda olacaklar. Diğerlerini gördüğünüzde panik yapmamaya ya da saldırmamaya çalışın. Onların arkadaş olduğunu ve içlerinden birinin zıpkınla vurulması halinde bunu kişisel olarak algılayacaklarını unutmayın."

Bane ejderhalardan birinin yüzeyde süzölüşünü, kıvrılışını ve ardından kırmızı pulların ışıltılı gösterisiyle dalgaların altına geri dönüşünü izlerken kısık bir ısıklık çaldı. "Eskiden ordumuzda bunlardan birkaç tane olmasını çok isterdik."

"Evet, öyle." Nibo göz kırptı.

Thorn başıyla onayladı. "Ben de öyle. Kaç yaşındalar?"

"Senden daha yaşlıyız iblis," dedi Nazar o kadar derin bir sesle, gürlüyor gibiydi. "Ve biz senin türüne hizmet etmiyoruz."

Kaptanın yüz ifadesinden ejderhanın duygularını anladı. "Aramızda rahatça kalabilmeniz için ne yapabiliriz?"

"Hiçbir şey. Güvertede uyuyacağız ve yolunuzdan çekileceğiz." Nazar ikisinden daha genç olana gitmesini işaret etti ama genç ejderha çok hareketli bir şekilde karşılık verdi.

Valynda Nibo'ya gülümsedi. "Kardeş mi, oğul mu, yoksa daha samimi bir şey mi?"

"Söz dinlemeyen kardeş." Nibo, sabrı hızla tükenmekte olan Nazar'a güldü. "Flaxen'i geri göndersen iyi olur. Karawan bu konuda pes etmeyecek ve bunu sen de biliyorsun."

Nazar derin bir kızgınlık sesi çıkardı. "Peki." Kadına onları terk etmesini işaret etti. Ardından kardeşine doğru birkaç sert, düzensiz hareket yaptı.

Nazar'ın yüz ifadesindeki gerginliğe ve Nibo'nun artan kahkahasına bakılırsa, bu hareket küfürlü olmalıydı.

Ama Karawan tek kelime etmedi. Kardeşi uzun boylu ve zayıfken, o daha iri yapılıydı, koyu kıvrıkcık saçları ve kehribar rengi gözleri vardı. Onunla ilgili bir şey ona neredeyse Nibo'yu hatırlatıyordu.

Bu da içinde kötü bir his uyandırdı. "Onlara ne kadar yakınsın?"

"Aklını bundan uzak tut. Hiç de düşündüğün gibi değil, aşkım. Biz arkadaşız. Başka bir şey değil."

Nazar meraklı bakışlarını Vala'nın vücudunda gezdirirken kaşlarını çatı. "Bu senin Vala'n mı?"

Nibo başını salladı. "Ah."

Bundan ne anlam çıkaracağından emin değildi. "Ah?"

Karawan sanki hayatında gördüğü en meraklı numuneymiş gibi ona bakmak için yanına geldi. O kadar ki Nibo onu geri itti.

Karawan gülererek bunu anlayışla karşıladı. "İkimiz de Nibo'dan daha yaşlıyız leydim."

Bu onu daha iyi hissettirdi. Sayılır.

Nibo'nun onu terk etmemiş olması da öyle. "Teşekkür ederim, Xuri."

"Ne için?"

"Onları bize getirmek."

Yüz hatları yumuşadı. "Elbette. Sadece size ulaşmam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Elimizden geldiğince çabuk geldik. Ama ejderhalar genellikle kanatlarını sürüklerler." Bakışları onun yanından Thorn'a kaydı. "Yaklaşan bir fırtına var."

"Biliyoruz."

"Hayır, düşündüğün gibi değil, yaşlı adam. Bu çok daha karanlık ve derin. Petroler Malachai'ye iltica ediyor."

Thorn'un ifadesi taşa döndü. "Pardon?"

Nibo başını salladı. "Bu yüzden arkadaşlarımı çağırdım. Qeean ve diğerleri Yok Edici Apollymi'yi yetiştirmeyi planlıyorlar. Dünyanın peşindeler ve onu ele geçirmeyi planlıyorlar."

"Adarian'la mı? Akıllarını mı kaçırmışlar?"

Şimdi Nibo kaptanın ve mürettebatın geri kalanının dikkatini çekmişti.

"Adarian ile değil. Onun yerini almayı planlıyorlar."

Thorn başını salladı. "Bu plan gittikçe aptallaşıyor. Ne istedikleri hakkında bir fikirleri var mı?"

"Öyle sanıyorlar."

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorlar?" Bane sordu. "Apollymi insan ilişkilerindeki becerileri ya da işbirliği anlayışıyla tanınan biri değil."

"Kara Avcı liderini öldür, Acheron."

Thorn onun sözleri karşısında kaşlarını çatı. "Bunu nasıl yapacaklar? Kimse onun nerede olduğunu bilmiyor. Sürekli seyahat eder ve nadiren bir ya da iki günden fazla bir yerde kalır."

"Bu normalde doğru, ancak yeni bir Kara Avcı'yı eğittiği zamanlar hariç."

Thorn'un yanaklarının rengi soldu. "Tekrar gel."

Nibo Valynda'ya doğru bakarken içini çekti. "Queenan Acheron'un burada olduğunu ve Jean-Luc Tessier'i eğittiğini öğrendi. Kaptan St. Noir. Yani planı onu öldürmek ve Yok Edici'yi yetiştirmek."

Thorn oturdu ve sonra sırt üstü uzandı. "İşte bu kadar. Bırakıyorum. Al beni, Bane. Kalbimi del ve bu işi bitir."

"Kaldır kışını, Leucious, hiç havamda değilim. Aptallığınla beni bu işe bulaştıran sensin. Şimdi beni bırakacaksan lanet olsun."

Thorn başını kaldırıp ona baktı. "Sen aykırı bir piçsin. Yüzyıllar boyunca beni öldürmeye çalıştın. Sonunda bunu yapmana izin vermek için uzandım ama sen reddettin."

"Çünkü beni bir görev için geri getirdin. Ve ben seni bundan daha iyi tanıyorum." Thorn'un ayaklarını tekmeledi. "Hadi oradan. Beni utandırıyorsun."

"İyi, ama sadece bırakırsam babamı mutlu edeceğim için." Thorn ayağa kalktı ve içini çekti. "Pekâlâ. Yeni oyun planı. Ölümümüze kadar!"

Mürettebat protesto için homurdandı.

Nibo başını salladı. "Yeni oyun planı. Acheron'a ulaşmak. Kıyameti durdurun. Kardeşimin kafasına vur ve Adarian'ı kilitle."

"Bilgin olsun," dedi Will, "biz bunu daha çok seviyoruz." Thorn alay etti. "Bunu çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Baban onu etkisiz hale getirdi. Sanırım bu, senin de nasıl yapılacağını bildiğin anlamına geliyor."

"Belki."

"Belki bunu kesmeyecek, Leucious. Gidip bize belki'den daha iyi bir şey bulsan iyi edersin."

Thorn isteksiz bir "Pekâlâ" demeden önce nefesinin altından mırıldandı.

Ama bunu söylerken bile Valynda onun ses tonundaki şüpheyi duydu. Daha da ötesi, bunu kalbinde hissetti. Daha da kötüsü, bunu etrafındakilerin sevgili yüzlerinde gördü.

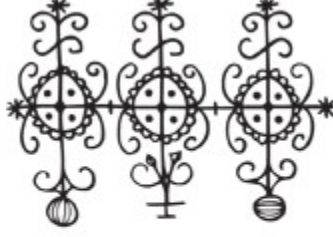
Lütfen, bunun bir hata olmasına izin vermeyin.

Çünkü artık yeniden insan olduğuna göre, kaybedecek daha çok şeyi vardı. Sadece hayatını değil, yeniden kırılacak bir kalbi vardı ve bu istediği son şeydi. Bu artık onunla ilgili değildi ve sadece Nibo'yla da ilgili değildi.

Bu, onun ailesi haline gelen mürettebatla ve tüm dünyanın hayatta kalmasıyla ilgiliydi.

"Başarısız olmayacağız."

Bunu göze alamazlardı.

12

Nibo'nun, yıkık dökük bir genelevin önünde oturup tek başına içen, kadınları ve hatta kendisini işletmeye ikna etmeye çalışan birkaç erkeği görmezden gelen Acheron'la pek çok ortak noktası vardı.

Onu öldürmek isteyen, katlanamadığı bir ikiz kardeşi. Düşünmemeye çalıştığı bir geçmiş. Onunla sürekli pazarlık yapmaya çalışan insanlar, üstelik sadece seks için değil, her ne kadar bu pazarlıklar gururunu okşamaktan çok bıktırarak kadar sıraya girmiş olsa da. Ve kabul ettiğinden çok daha fazla sorumluluk.

Dahası, Nibo Atlantisli tanrının yaklaştığını gördüğünde yüzüne kazınan o müthiş tiksinti ifadesini yakından tanıyordu, çünkü ikisinin de güvenebileceği o kadar az kişi vardı ki, her ikisi de içgüdüsel olarak yanlarına yaklaşmaya cüret eden herkesin üstünü arayıp onları öldürebilecek birkaç silahtan birini taşımadıklarından emin olma ihtiyacı duyuyordu. Ölüm, sözde varoluşları olarak hizmet eden sefaletten hoş bir soluklanma olacağından, pek de umurlarında değildi.

Bu o kadar yerleşmişti ki, Acheron'un eli aslında düz siyah giysisinin altına bağladığı kılıca yöneldi.

korsan ceketi. Gerçi Nibo bu kıyafetlerin kadim varlığa çok yakıştığını kabul etmek zorundaydı, beline kadar uzanan siyah saçlarının üzerindeki kırmızı eşarp ve kulağındaki altın halkaya kadar. Acheron'un her iki parmağında da kılıcını kavrarken kabzasına sürtünen gümüş birer yüzük vardı.

Nibo eğlenerek Acheron'un siyah üç köşeli şapkasını sandalyeden aldı ve cüretkâr bir şekilde oturmadan önce aralarındaki masaya koydu. "Biliyorum... Biliyorum. Ben ne istiyorum ve neden buradayım?"

Bu, Acheron'un yüzündeki acımasız ifadenin zengin bir kahkahaya dönüşmesini sağladı. Başını sallayarak kolunu Nibo'ya uzattı. "Özür dilerdim ama ..."

"Beni sadece bir şeye ihtiyacım olduğunda görüyorsun, bu yüzden sana karşı düşmanlık beslemiyorum. Bir gün kardeşim, geceyi kâbusları değiş tokuş etmekten ve surat asmaktan başka bir şey yapmadan geçirmeliyiz." Nibo romunu Acheron'a uzattı, o da aldı.

"Şimdi elimi sıkamak için çok mu iyisin?"

"Çok yorgunum." Nibo, Acheron'un şapkasının kenarlarını süsleyen beyaz tüylerle oynarken ona göz kırptı. "Ayrıca, rom daha iyi."

"İşte bu." Acheron geri uzatmadan önce derin bir yudum daha aldı. "Yapımcıya saygılarımla."

"Evet. Ne yazık ki asabi kardeşim onu öldürdü." Nibo bir içki aldı ve içini çekti. "Tessier nerede?"

Acheron gökyüzünü ve üzerlerinde parlayan parlak güneşi işaret etti. "Şu anda alevler içinde değil. Neden?"

Nibo, Acheron'un kupasında ne varsa döktü ve romu için el koydu, ardından şişeyi arkadaşına vermeden önce kendine de biraz doldurdu. "Bu tarafa doğru gelen ve onun intikamını almak isteyen bir ekip var. Ama daha da önemlisi, senin cesedini koruyacağız."

Acheron içkisini yudumlarken boğuldu.

"Pardon?" "Beni duydunuz."

"Beni kimden koruyacaksın?"

"Maalesef, benim aptal kardeşim."

Elinin tersiyle ağzını sildi ve insanlık dışı gümüş gözlerini ölümlülerden gizlemek için kullandığı koyu camlı küçük yuvarlak gözlüklerini çıkardı. "Qeenan aklını mı kaçırdı?"

"Her zaman, bu yüzden şiddetli beyin sarsıntısı geçiriyorum." "Orospu çocuğu."

Nibo küçük bir tıslama çıkardı. "Aynı fikirdeyim ama annemi seviyorum ve onu bu şekilde aşağılamak istemiyorum."

"Üzgünüm... pislik."

"Buna içerim." Nibo bardağı Acheron'un şişeye vurması için havaya kaldırdı. "Testisleri çürüsün."

Acheron yine boğuldu.

"Romumu boşa harcamayı bırakmalısın Atlantisli. Tükürmek için fazla iyi."

"O zaman beni hazırlıksız yakalamayı bırak." "Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim."

Acheron güldü. "Normalde öyle değil. Eşsiz yetenekleriniz var."

"Bana öyle söylediler."

Etraflarındaki rüzgâr kıpırdanmaya başladı ve onunla birlikte doğada bulunmayan bir ritim geldi. Nibo uzaklardan belli belirsiz bir davul sesi duyunca başını eğdi.

Acheron sanki o da duymuş gibi gerildi. "Heartmen?"

"O ya da dupey. Ama ikisi de günün bu saatinde aktif olmamalı."

Burnundan soluyarak şişeyi Nibo'ya geri uzattı. "Ucubeler istedikleri zaman ortaya çıkarlar. Bunca yüzyıldır hiçbir şey öğrenemediniz mi?"

"Oh, çok şey öğrendim. Çoğu gün, boğazımdan aşağıya şiddetle itildiği için istediğimden daha fazlasını." Nibo ayağa kalktı ve kendilerine eziyet eden şeyin kaynağını bulmak için ufku taramaya başladı. Sıcaklık düştü.

Omurgasına bir ürperti yayıldı. Alametlerden nasıl da nefret ederdi. Bunlar tanrıların hepsine müstehcen bir jest gönderme yoluydu.

Acheron'la aynı anda esasını ortaya çıkardı. Rüzgârlar, daha çok bir sürü gibi ses çıkaran bir ulumaya başladı.

banshee'lerin.

Bu durum yerlileri harekete geçirdi ve tropikal bir fırtına olduğunu düşünerek saklanmaya çalıştılar.

Keşke bilselerdi. ...

Nibo, Acheron ile yüzünü buruşturdu. "Sol taraftaki bok lekeleri bende."

"Sağdan ne gelirse fırlatacağım." Acheron omuzlarını yuvarladı. "Simi? İnsan formu."

Kalbinin üzerinde bir ejderha dövmesi şeklinde teninde var olan Charonte iblisi, onun yanında duran sevimli bir insan gencine dönüşene kadar rüzgarda kıvrılıp dönen bir gölge olarak kendini soydu. Mor bir eşarpla yüzünü kapatan rastalarıyla bir adalı gibi giyinmiş olan Simi, Nibo'yu gördüğü anda gülümsedi.

"Ooo! Baron Seksi! Sizi görmek çok güzel!" Dişlerinin bir kısmını gösteren sevimli bir ciyaklamayla ona doğru koşarak kocaman bir kucak açtı. "Nasılsın!" Adamın saçına ördüğü tüyleri şakacı bir şekilde çekti.

Sadece Simi'nin bunu yapmasına izin vardı. Ve Vala.

Başka biri olsa doğrudan yere gönderilir ve sonra da ölürdü.

"Seni görmek güzel Sim. Nasılsın?"

"Akri, Simi'nin düve tanrıçasını yemesine izin verse daha iyi, ama hayır diyor. Simi düveyi yemez." Başını üzüntüyle salladı.

"Evet, Sim, bunlardan herhangi birini yemekte özgürsün." Acheron asasıyla kendilerine doğru ilerleyen yaratık sürüsünü işaret etti.

Nefes nefese kalan Simi sevinçle ellerini birbirine vurdu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi, Akri?"

"Oh, evet."

Kulakları tırmalayan bir çığlık atarak, kanatlarını açıp onlara doğru uçmadan önce Nibo'nun sadece tahmin edebildiği bir çeşniden oluşan dev bir şişe ortaya çıkardı.

Nibo onun kesinlikle takdir ettiği coşkusuna güldü. "Ondan daha fazlasına ihtiyacımız var."

"Hayır, yok," dedi Acheron sert bir sesle. "Kızımı seviyor ve ona tapıyor olsam da, inan bana, bir tane yeter. Charonte'ler piranalar gibidir. Mecbur kalmadıkça onları öldürmek istemezsiniz."

Nibo kendilerine doğru gelen yaratık yığınının kaşlarını çatarak baktı. O kadar çoktular ki gün ışığını kapatıyorlardı. Acheron'a sırttı. "Gerçekten mi? şu anda bunun kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Acheron yorgun bir nefes verdi. "Evet, bu aptalca bir yorumdu, değil mi?"

"Sana aptal demek benden uzak olsun Atlantisli, ama... sen bir aptalsın."

Acheron onlara ilk ulaşanı yakaladı. Onu savurdu ve güçleriyle ikiye böldü. "Kesinlikle bu eleştiriye benziyor. Çürütmeye çalışmayacağım bile."

Nibo hırlayarak sevimli rakiplerine saldırdı. Bir kez olsun öldüğü için minnettardı. Isırıkları canını yaksa da, ona yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Onu kızdırmaktan başka. Ki bunu yapıyorlardı.

Acheron onları bir tanrı-cıvatası dalgasıyla patlattı... yıldırım benzeri şok dalgaları iblislerin içinden geçip onları dağıttı. Daha da iyisi, büyüyen karanlığı parlak renklerle aydınlattılar ve saldırganların Simi için mangalda pişirilirken havaya fırlayıp takla atmalarına neden oldular.

"Takviye için çağırabileceğin başka arkadaşın yok mu?" Acheron sinirli bir ses tonuyla sordu.

"Pek sayılmaz. Bu şeylerle savaşmak için ölümsüz bir ordunuz yok mu?"

"Geceleri. Karanlık-Avcıları'ndaki tüm karanlık da buradan geliyor. Artemis'in onlara Öğle-Avcıları ya da Sabah-Avcıları adını vermemesinin bir nedeni var."

"Mute-Hunter'lara ne dersin? Bu savaşta biraz sessizlik istiyorum Ash." Nibo homurdandı, çünkü piçlerden biri

omzundan bir ısıruk.

Hırlayarak onu ters çevirdi ve üzerinde tepindi. "Küçük bir konsantrasyon uzun bir yol kat eder."

"Senin için, belki. Benim için mi? Kötü bir fikir."

Nibo kafasına çok yaklaşan bir patlamayı savuşturdu. Dönerek bir tanesini yakındaki bir duvara doğru tekmeledi ve orada patladı. "Ooo! Parlak!"

Acheron bir tane daha kazık çakarken ona sinirli bir bakış attı. "Loa'lar ve parlak nesneler arasında ne var?"

"İblisinize sorun. Ayrıca, rom ve diğer yasadışı şeyler beni daha çok cezbediyor." Nibo iki tane daha yakaladı, asasıyla onları çevirdi ve tam bıçaklayacaktı ki sırtına sert bir şey çarptı.

Tökezledi.

Sonra sert bir şekilde yere düştü. Kendini toparlayamadan tekrar vuruldu ve bayıldı. Darbeden dolayı kulakları çınladı.

Ne oluyor be? Daha sert darbeler geldi. O kadar hızlı ve öfkeliydi ki ne kendini toparlayabildi ne de ayağa kalkabildi. Qeenan onu öldürdüğünden beri hiç böyle darbe almamıştı.

Bu hatıra ona yardımcı olmadı, çünkü tekrar tekrar vurulduğunda paniğe kapılmasına neden oldu.

Kötü bir şekilde. Bu dayanın yol açtığı duygu dalgalanmasına, özellikle de korkuya tamamen hazırlıksızdı. Nefes alamıyor ya da düşünemiyordu. Tüm akli kaçmıştı. Sahip olduğu tek akıl kırıntısı ona asasını korumasını söylemişti. Onu küçülterek sakladı, ama kardeşinin yaptığı gibi kafasını yarmasınlar diye başını örtmesine neden olan saldırıya karşı yapabildiği tek şey buydu.

Ateş ona yakın bir yerde patladı. Nibo ateşi saptırmak için ellerini havaya kaldırdı.

İşe yaramadı.

Bir an sonra tükendi.

13

Acheron kollarında Xuri ile yatağının yanında aniden belirdiğinde Valynda yaralı bir Nibo'nun görüntüsüne tamamen hazırlıksızdı. Şimdiye kadar onun zarar görebileceğini bile bilmiyordu.

Herhangi bir şekilde.

Onu çiğ ve kanlar içinde görünce önce kalbi sıkıştı, sonra da çarpmaya başladı. "Ne oldu?" Ranzasından kalktı ve örtüleri geri çekti.

Acheron onu hasır şiltesinin üzerine yatırdı. "Saldırıya uğradık. Onu buraya getirmemi istedi." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sana."

Bu sözler onun gözlerini yaşarttı. "Masaka'ya gitmeliydin. O gerçek bir şifacıdır." Tek yapabildiği onu sarmaktı.

Xuri onun elini kendi elinin içine aldı. "Empatiden yoksun." Sonra ona zayıf bir gülümseme verdi. "Ve sen de benim çibanlarımı öpeceksin."

Acheron homurdandı. "Seni iyileştirmemi istemediğini mi söylüyorsun?"

Nibo ciddileşti ve dikkatini tekrar Kara Avcı'ya çevirirken gözleri parladı. "Beni iyileştirsen iyi olur, göt herif. Bu bok acıtıyor."

Acheron bu hakareti sineye çekti. "Sadece kontrol ediyordum. Eğer gizli bir mazoşistsen seni üzmem istemedim. Biliyorsun, tanrılar buna karışmamı yasakladı." Acheron elleri parlamaya başlamadan önce paltosunun kollarını geriye doğru itti.

Acheron ellerini göğsünün ortasına koyarken Xuri Valynda'yı bıraktı. Parıltı tüm vücudunu sarana kadar üzerinden geçti. Acheron'un doğumunun meşruiyetini sorgulayan bir lanetle Kara Avcı liderinin paltosunu kaptı. "Son kez seninle rom paylaşıyorum, pislik!"

Acheron güldü. "Ben de tam senden hoşlanmaya başlamıştım."

Xuri onu geri itti. "Bir dahaki sefere, seni o zavallı kıcından bir parça isteyen şeye yedireceğim."

"Kulağa doğru geliyor. Tek şaşırdığım şey, üzerimize gelen her neyse, onun gıdılarına doğru itilmemem."

Valynda bu sözlerin ardındaki acıyı yakaladığında ve hem Kara Avcıları hem de Ölü Adamları birbirine bağlayan şeyin ne olduğunu anladığında konuşmadı. Onları aile yapan şey. Hiçbirinin insan yaşamları boyunca kimseye güvenememiş olması gerçeği.

Hiç.

Aileleri değil. En iyi arkadaşları. Onları koruması gereken, herkesin güvенеbileceklerini söylediği insanlar onları defalarca, en acımasız şekillerde yüzüstü bırakmıştı.

Bir kez olsun onlar için bir şey yapmadılar. En temel ihtiyaçlar için bile. Sonunda, hepsi kurumaya bırakılmış ve ihanetin en kötüsüyle tek başlarına ölüme terk edilmişlerdi.

Ölümde de birbirlerinin yanındaydılar. Cehennem ya da yüksek su. Kimsesi olmamanın ne demek olduğunu bildikleri için, kendi renklerini taşıyanlara bunu asla yaşatmamaya özen gösterdiler.

Xuri'yi sevmesini sağlayan şey buydu.

"Adımı söyle, aşkım, geleyim. Gece ya da gündüz."

Onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı, ta ki ona en çok ihtiyaç duyduğu o geceye kadar. Ruhunun bedeninden koparıldığı o geceye kadar. En yüksek sesle çığlık attığı zaman.

Onu affetmeyi bu kadar zorlaştıran da buydu. Çünkü o çığlıklar hâlâ boğazında çiğ çiğ yanıyordu. Kafasının içinde yankılanıyor ve kabuslarına musallat oluyordu. Hem uyanırken hem de uyurken.

Tıpkı kendi ikizinin, Nibo'nun yaptığı hiçbir şeyle ilgisi olmayan incinmiş duygular gibi önemsiz bir nedenle onu vahşice öldürdüğü gerçeğinin peşini bırakmadığı gibi. Kardeşini küçümsemek gibi bir niyeti yoktu. Bu konuda tamamen masumdu ve Qeenan'ı en çok kızdıran şey, yarışmada bu kadar lakayt davranması, Qeenan ona sormuş olsaydı kaybedeceği galibiyeti kardeşinin alıp almamasını umursamamasıydı. Bu arada Qeenan zafere o kadar odaklanmıştı ki Nibo'nun tavrı içinde öyle bir öfke yaratmıştı ki bu yüzden onu öldürmüştü. Ve bu en çok Qeenan'ı üzmüştü. Çünkü Qeenan kazanmaya çalışmış ve kaybetmişti, Nibo ise bunu hiç umursamamıştı. ...

Qeenan'ı çileden çıkaran ve Nibo'nun övgüyü hak etmediğini düşünmesine neden olan en kötü şey buydu. Yaşamayı hak etmiyordu.

Qeenan'a zarar verenlere ve kendisini kardeşinden daha aşağı hissetmesine neden olanlara saldırmak yerine, onu gerçekten seven ve onu koruyacak olan tek kişiye saldırmıştı. Ne olursa olsun onun için savaşmaya ve ölmeye hazır olan tek kişiye.

Qeenan, acısından sorumlu tuttuğu tek gerçek masum tarafı, Nibo'nun farkında bile olmadığı, kardeşiyle bitmek bilmeyen bir rekabet içinde olmasından başka bir sebep yokken öldürmüştü. Çünkü Nibo hiçbir zaman Qeenan'la rekabet halinde hissetmemişti. Ona göre onlar tek bir bütündü, dünyaya karşı birleşmiş kardeşlerdi ve biri başardığında, ikisi de başarmıştı. Ona göre, birbirlerine sorgusuz s u a l s i z yardım etmeleri gerekiyordu. Nibo hiçbir zaman krediyi ya da

Ne övgü arıyordu ne de kimin aldığı umurundaydı. Kendisi için olduğu kadar Qeenan için de mutluydu.

Nibo için önemli olan tek şey, işi mümkün olan en kısa sürede iyi ve doğru bir şekilde yapmaktır. Övgünün canı cehenneme.

Qeenan'ın tek umursadığı şey işi yaptırdığı için övgü almak ve tüm zaferi kazanmaktır; kimin yaptığı ya da ne kadar iyi yaptığı umurunda değildir. Kasıla kasıla yürüyebildiği ve odadaki büyük adammış gibi davranabildiği sürece, onun için önemli olan tek şey buydu.

İşte bu yüzden Nibo'nun hediyeleri, onları sundukları o kader gününde daha iyi karşılanmıştı. Çünkü yaptığı işten gurur duyuyor ve bunun için ne şöhret ne de servet arıyordu. Övgü onun için önemsizdi.

Övgü almak hiçbir zaman onun amacı olmamıştı. Tek önemsendiği insanlar ve elindeki meseleydi. Onunla ilgili en bencilce şey eğlenmeyi sevmesiydi. Çalışırken gülmek ve eğlenmek, çünkü işini seviyordu ve doğuştan mutluydu. Başkalarını da kendisi gibi mutlu ve kaygısız kılmaya çalışan özgür bir ruhtu.

Dünyanın geneli tarafından zulme uğradığını düşündüğü için aşırı depresyon nöbetlerine giren kindar kardeşinin aksine. Qeenan insanları güldürmek yerine, etrafındaki herkes tarafından nasıl yanlış yapıldığını anlatarak saatler geçirirdi.

Qeenan hep geçmişe baktı. Nibo ise geleceğe.

Nibo'yu ne kadar yanlış değerlendirdiğini anladığında yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. Öfkesinin ve incinmişliğinin, onun gerçek doğasını ve güzel ruhunu bilen sağduyusunu gölgelemesine izin vermişti. Ama ne yazık ki birini hafife almak çok kolaydı, özellikle de kaderlerinden yakınmadıkları ya da diğer insanlara onlara borçlu olduklarını söylemedikleri zaman.

Onun için savaşmış olması her şey demektir. Sadece bunu daha önce öğrenmiş olmayı diliyordu. İhanetin acısı çok derindi.

Çok kötü.

Cehennemnin en alt katının hainler ve hırsızlar için ayrılmış olmasına şaşmamalı. Onlar bunu ve daha fazlasını hak ediyordu. Her ne kadar adamın ona ulaşmak için elinden gelenin en iyisini yaptığını bilse de, işkenceye uğradığı anı hâlâ aklından çıkaramıyordu.

Yalnız olmanın ve ona ihtiyaç duymanın dehşeti. Bunu aşmak istedi. Atlattı da. Ama bu o kadar basit değildi. Kalbi kırılmış ve kanıyordu. Ruhunu paramparça etmişlerdi. Valynda başlangıçta güven konusunda hiç bu kadar istekli olmamıştı ve şimdi ona güvenini verdikten sonra kendi başına başa çıkmak zorunda kalmıştı ...

Bunu atlatabileceğinden emin değildi.

"Akri! Simi'nin menüsünde deniz insanları var mı?"

Acheron'un gözleri büyüdü. "Geri döneceğim." Nibo gülerken ortadan kayboldu.

"Bu da neydi şimdi?"

"Sanırım iblis kızı sizin Bay Dupree'ye saldırmak üzere."

Valynda kaşlarını çattı. "Pardon?"

Nibo yatakta doğrulup oturdu. "Simi deniz ürünlerini sever. Myrcian'ı bir lezzet olarak gördüğüne şüphe yok."

"Aman Tanrım," diye soludu Charonte'nin denizkızını gerçekten yemeye çalışabileceğini fark ettiğinde. "Bu kötü olabilir." Kocasını bir iblis tarafından yenmiş olsaydı Cameron kendini kaybederdi. Bunu kişisel olarak algılayacağına şüphe yoktu.

"Aynen öyle. Sadece loas'ın onun yemek arzusunun bir parçası olmamasına sevindim." Kadının ellerini avuçlarının içine aldı ve önce sol, sonra da sağ avucunu öptü. "Ama hâlâ menüde olmam için dua ediyorum."

Öyleydi. Tanrı ona yardım etsin, her şeye rağmen. Ve bu sözler onu anında ısıtırken içini sızlattı. Özellikle de onu daha yakına ittiğinde. Saçındaki eşarbı çekip gür, harika buklelerini serbest bıraktığında nefesi kesildi. Onlar için ona lanet olsun. Onu her zaman çok çocuksu ve çekici yapmışlardı. Karşı konulmaz.

Onu öldürmenin eşiğinde olabilirdi ve yakışıklı yüz hatlarının üzerinde gevşemiş buklelere bir bakış, onun söz konusu olduğu en şiddetli öfkesini geri alabilirdi. Bunu o da biliyordu.

Elini dudaklarına götürerek, ona en kötü şeyleri yapan o lezzetli gözlerle ona baktı. Bıyıkları avucunu gıdıklarken dili de etini okşuyordu.

"Sen tam bir sürtüksün."

Onun alaycı hakaretine sırttı ve başparmağını ısırıldı. "Ben buyum. Baştan aşağı iğrenç biriyim. Bende en çok sevdiğin şey bu."

"Hayır. Kesinlikle değil." Onun buklelerini şakacı bir şekilde çekiştirdi. "İyi olduğuna emin misin? Az önce yine ölmek üzereymiş gibi görünüyordun."

"Endişeli miydin?"

"Taş kesildim."

Onu öpebilmek için kucağına oturması için aşağı çekti. "Ve sen de beni azarlıyorsun?"

"Birinin yapması gerek."

Tartışmalarına devam etmek için ağzını açtı.

"Şşşt," dedi parmağını onun mükemmel dudaklarına koyarak. "Başka bir şey söyleme." Bakışları onun seksi vücudunu aç bir kaş çatmayla taradı. "Aksi takdirde sağduyum yine beni ele geçirebilir ve fikrimi değiştirebilirim."

Nibo bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. Ve elini uzatıp göğsünün üzerinde, kendi gergin meme ucunda gezdirirken, tırnaklarını tuniğinin üzerinde nazikçe sürüklerken nefes alış veriş yoğunlaştı. Kahretsin... çıplak bedenine dokunuyor olsaydı bundan daha erotik olamazdı ve bu onu o kadar sertleştirdi ki sikiyle çivi çakabileceğine yemin etti.

Vücudu içten dışa doğru yanarken içinden binlerce ürperti fıskırdı.

Elini onun dudaklarından çekerek gömleğinin yakasını gevşetti ve göğsünü sıcak ellerine açtı. Adam onun elini göğsüne daldırmasını izlerken nefesini sertçe içine çekti.

Böylece meme ucunu ağzına çekebilecek ve onu şefkatle emebilecekti.

Dudaklarının ve dilinin ona verdiği zevkten inledi. Tanrım, ona bu kadar özen ve şefkatle dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Ve özellikle de elini yavaşça, işkence edercesine vücutlarının arasından geçirip pantolonunun kemerinin altından geçirerek eliyle kavrayana kadar onu yatağa yasladığında, ona karşı zayıf düşmesine neden oluyordu.

Başı dönüyor ve ateşler içinde yanıyordu, her türlü mantıklı düşünceyi geride bırakmıştı. Onun için dünyadaki tek şey bu kadındı ve ilk tanıştıkları gece o karanlık sahilde ona meydan okuduğunu gördüğü andan beri içini durmaksızın kemiren derin açlığı doyurma ihtiyacıydı.

Ona kaç kez sahip olursa olsun, bu yeterli değildi. Romunu unuttun, Vala başını döndüren ve moralini en üst seviyeye çıkaran şeydi.

Kadının yüzünü elleriyle kavrayarak tüm tutkusuyla dudaklarına yapıştı. Eliyle onun şişmiş sikini okşamaya devam ederken ağzının içinde inledi.

Çaresizlikten doğan bir ihtiyaçla, güçlerini giysilerini üzerlerinden eritmek için kullandı. Aralarında hiçbir şey istemiyordu ve çok uzun zamandır mahrum bırakıldığı bedeninden kat kat ağırlaştırıcı kumaşları soymakla vakit kaybetmek için fazla sabırsızdı.

Soğuk hava aniden çıplak kalan bedenine çarptığında Valynda titredi. Başı onun tadından, kan hücumundan ve parmaklarının altındaki sertliğinin ipeksi hissinden dolayı dönerken bayılacağından korktu. Ona bu şekilde sahip olmaktan ve onun üzerinde ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu bilmekten daha çok sevdiği bir şey yoktu. Onun sadakatinden ya da kendisine olan sevgisinden şüphe etmediği tek an buydu. İsteddiği her şeyi yapacağını bildiği zaman.

Çok güçlü olan ve kimseye boyun eğmeyen, iradesi mutlak olan Nibo onu seviyordu. En azından bu seferlik.

bir an. Burada, bu şekilde, o sadece ve sadece onundu. Onu kimseyle paylaşmamıştı.

Kollarını onun boynuna doladı ve uzun, derin ve tatmin edici bir öpücük daha için dudaklarını kendine çekti.

Nibo bir korsan gibi ağzını yağmalarken onu hayal kırıklığına uğratmadı. Memnuniyetle içini çekti ve ellerini adamın zayıf, sert sırtında gezdirdi. Adam ne kadar inanılmaz hissettiriyordu.

Tadı daha da güzeldi.

Ağzını bırakarak, yakıcı bir öpücükle boynuna doğru ilerledi ve orada diliyle ve dişleriyle etini emip okşadı. Adamın elleri vücudunun üzerinde gezinirken Valynda zevkle kıvranarak sırtını dikleştirdi. Kollarından aşağıya, belinin üzerinden geçerek kalçalarını avuçlarının arasına aldı.

Adam göğüslerine doğru ilerlerken, kadın onu durdurdu. Adam kaşlarını çatarak başını kaldırdı.

"Bugün değil, benim tatlı, değerli loa'm. Sen benim cheval'imsin." Onu sırt üstü yatırdı ve beline sarıldı.

Nibo, kızın tüylerinin hafifçe karnını okşadığını hissederken hayranlıkla ona baktı.

Gülümsemesi daha da genişledi. Başını onunkine doğru eğdi ve beklediği öpücüğü vermek yerine ağzını onun boğazına doğru indirdi. Nibo, kızın ağzının sıcaklığı onu yakarken inledi. Dili Nibo'nun boynundaki bıyıkların üzerinde geziniyor, dalga dalga yayılan bir zevkle Nibo'yu kızdırıyor ve ona işkence ediyordu.

Göğüsleri adamın göğsüne yaslanacak şekilde öne doğru eğildi.

"Tatlı Vala," diye nefes aldı, ellerini sırtının pürüzsüz, solgun derisinde gezdirirken.

Ve sonra ağzını daha aşağıya kaydırды. Yavaşça, derinlemesine, göğsünü ve kollarını kavurucu öpücükleriyle kapladı. Elleri adamın teninin her santimini keşfederken, göğüsleri adama çarpıyor, göğsünü zevkle kabartıyordu.

Daha önce bir kadının bu kadar cesur olduğunu hatırlamıyordu. Kendi zevkini ona vermekten alıyor gibi görünen bir kadın. İnanılmazdı.

Valynda, Xuri'nin kulaklarını dolduran zevk seslerinin tadını çıkardı. Onun coşku içinde çığlık attığını duymak isteyerek ağzını kalça kemiğinin etine daldırdı.

Onun altında titrerken nefesini dişlerinin arasından sertçe çekti. Onu acımasızca keşfetmeye devam ederken derin bir kahkaha attı.

Nibo elini kızın kalın, siyah saçlarına gömdü ve onu çevirip kontrolü ele alma dürtüsüyle savaştı. Kısa süre içinde onu doldurma şansına sahip olacaktı. Şimdilik, onun istediğini yapmasına izin vermekle yetinecekti.

Ama zordu. Ve her geçen dakika daha da zorlaşıyordu. Pasif olmak onun doğasında yoktu.

Ancak, elini tekrar hareket ettirip onu okşadığında ve sonra onu tamamen ağzına almak için başını eğdiğinde, sabrı için inanılmayacak kadar minnettardı.

Nibo elini onun saçlarına gömerken yüksek sesle homurdandı ve her yerini istila eden zevkin ağırlığından titredi. Dahası, kızın dili vücuduyla oynarken her yeri titredi.

Nefes nefese kalan adam, daha fazla dayanamayana kadar kızın yalamasına ve alay etmesine izin verdi.

Nibo vücudunu kaydırırken Valynda başını kaldırıp baktı.

Başını onun ayaklarına doğru uzatarak yanına uzanırken yüzünde büyüleyici bir gülümseme belirdi. Sonra kalçalarını onun başıyla aynı hizaya getirdi.

"Durma," dedi, gözleri sıcak ve hınzırdı.

Kız cevap veremedi, adam onun kalçalarını ayırdı ve dudaklarını vücudunun orta kısmına gömdü.

Gözlerini kapadı ve adamın dilinin derinliklerine indiğini hissederek inledi.

İnanılmazdı. Onun bu konuda ne kadar yetenekli olduğunu unutmuştu. Ama nasıl... hayal bile edemiyordu. Ne de olsa bu konuda ünlüydü. Onun dokunuşunu daha fazla hissetme ihtiyacıyla bacaklarını daha da açtı.

Coşku içinde dudağını ısırdı, sonra ona vermekte olduğu şefkatli bakıma geri döndü.

Kadının ağızını ve dilini tekrar etrafında hissettiğinde Nibo'nun başı döndü. Dilini onun üzerinde gezdirirken kalçalarını kendine doğru çekti ve kollarında titrediğini hissetti.

Çok hoş biriydi. Ama o her zaman böyleydi. Daha ona dokunmadan önce bile ne kadar tutkulu olduğunu hissetmişti. Onunla ilgili her şeyde bu kendini gösteriyordu. Hiçbir kadın onda olmayan bir ruha sahip olamazdı.

Valynda onun kalça kemiğini şakacı bir şekilde ısırmak için hareket etti. Adam alay edip emerken ağzının sıcaklığı onu yakıyordu. Ve daha da inanılmaz olanı, parmaklarının onun içine dalma hissiydi. İçeri, dışarı ve etrafına. Başı bu hislerden dolayı dönerken vücudu titredi ve sarsıldı.

Gözlerini kapattı. Bu onun için çok fazlaydı. Ve tam bu yüzden öleceğinden emin olduğu anda vücudu patladı.

Minnettar olan Valynda başını arkaya attı ve dünya dönüp dururken çığlık atarak serbest kaldı.

Ve hâlâ dili ona eziyet ediyordu.

"Xuri," diye iç geçirdi.

Kızın kalçasını öperken neredeyse şeytanca güldü. "Seninle işim henüz bitmedi." Bu bir uyarı tonuydu ama yine de bir şekilde eğlenceli kalmıştı.

Bacaklarının arasından kalktı ve vücudunu onun üzerine yerleştirdi. Valynda uzanıp ellerini o dayanılmaz buklelere gömerken, adam dizlerini kullanarak bacaklarını daha da açtı.

Dudaklarını onunkilerin üzerine indirdi, sonra da kendini derinlere daldırdı.

Yüksek sesle inledi ve tırnaklarını adamın sırtına geçirdi.

Hafifçe arkasına yaslandı ve zevki daha da artırabilmek için elini vücutlarının arasından aşağıya, kızın memesini bulana kadar uzattı.

İçgüdüsel olarak kendini ona sürttü, kendini öncekinden daha da derine soktu.

"Aye, ma petite." Adam gözlerini kapatarak kadının vücudunun kendi vücudu etrafındaki sıcaklığının tadını çıkardı. "İşte bu kadar."

Nefes nefese kalan adam, vücudunu kendi vücuduyla sağarken anın kontrolünü onun ele geçirmesine izin verdi. Hiç böyle hissetmemişti.

gibi. Onun şovalyesi olmaktan ve istediği sürece ona binmesine izin vermekten çok mutluydu.

Gözlerini açtığında onun yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü. Evet, sorumlu olmayı severdi.

Her zaman onu memnun etmek isteyen adam, ondan uzaklaşmadan yuvarlandı.

Valynda kendini onun üstünde bulduğunda inledi. Ona ve vücudunun onunkinin içinde ve bacaklarının arasındaki hissine hayranlıkla baktı.

Gözleri karanlık ve nazikti, uzandı ve elleriyle onun göğüslerini kavradı. Ellerini kendi elleriyle kapattı, sonra vücudunu yukarı kaldırarak kendini onun sikine doğru çekti.

"Evet," diye nefes aldı. "İşte böyle. Daha hızlı."

Ve sonra eli, onu sert ve hızlı bir şekilde sürerken bacaklarının arasını kavramak için geri döndü.

Ve bu sefer kadın geldiğinde, o da ona katıldı.

Doymuş ve bitkin bir halde Valynda onun göğsüne uzandı ve nefesi saçlarını karıştırırken kollarının onu sardığını hissetmenin keyfini çıkardı.

Nibo başını arkaya yasladı, aralarında geçenlerden dolayı sarsılmıştı. Evet, o gerçekten de onun değerli ateş parçasıydı ve onun tutkusundan asla bıkmayacaktı.

Asla doymayacaktı.

Hatta onu daha önce hiç olmadığı kadar çok istiyordu.

Vala'sının gerçekten eşi benzeri yoktu.

Ve bu her zaman onların sorunu olmuştur.

Valynda başını kaldırıp ona baktı. "Bir sorun mu var?" Kaşlarını derin bir V şeklinde birleştirdi.

"Hayır." Ellerini onun sırtında gezdirdi ve lanetliyen çok özlediği o güzel tenin yumuşaklığının tadını çıkardı. Aslında bu bir yalan değildi.

Gerçekte, işler hiç bu kadar doğru olmamıştı.

Ve aynı şekilde, hiç bu kadar yanlış olmamıştı.

Çünkü artık yeniden sağlam olduğuna göre, her ikisi de diğerlerini hafif çürükler gibi gösterecek şekilde cezalandırılabilirdi.

Onu nasıl kurtarabilirdi? İlişkiler neden bu kadar karmaşık olmak zorundaydı?

Vala kaşlarını çatarak onun kıvrımlarına hafifçe dokundu. Hayatında ilk kez ürkmedi ya da tepki vermedi. Aslında onu eline almasına ve boğazının çukurunda küçük bir kolye şeklinde dururken onunla oynamasına izin verdi. Verdiği tek tepki, parmaklarını saçlarına dolamış, kapüşonlu, huzurlu bir gülümsemeyle onu izlemek oldu. "Bu neden bu kadar önemli?"

"Nasıl yani?"

"Malachai onu senden çalmamı istedi."

Adam bu sözler karşısında buz kesti ve kadın adamın gözlerindeki sıcaklığı gördü. Yine de geri çekilmedi ama şimdi gergindi ve tetikteydi. Kuşkusunu ikisinin de etrafındaki havaya nüfuz etmişti. "Pardon?"

"Beni duydun. Bunun onun için neden bu kadar önemli olduğunu bilmek istiyorum."

"Ve hâlâ onu çalmayı planlayıp planlamadığını bilmek istiyorum."

Burnunu onunkine bastırmak için eğildi. "Yapmalıyım."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı.

Valynda elini onun boynuna bastırdı, beşik gibi salladı ve gülümseyerek onu öptü. "Sakin ol, kıymetlim. Onu almayı planlamış olsaydım, öyle yapardım ve bu konuda hiçbir şey söylemezdim."

Nibo rahatladı ve homurdandı. En üzücü kısmı? Evrende bunu yapabilecek ve yanına kâr kalabilecek tek kişi oydu.

"Neden yapmadın?"

Valynda onun dudaklarını dişleriyle ısırırken içini çekti. "Dürüst olmak gerekirse mi? Bunu planlamıştım. Onu gördüğümde aklıma gelmişti." Asanın dış hatlarını çizdi. "Ama her ne kadar aksini düşünmek istesem de, o kadar büyük bir otuzbirci değilim. Sana asla acı çektiremem Xuri. Malachai ya da bir başkası bana ne söz vermiş olursa olsun. Sen benim için bundan daha değerlisin." Gözleri yaşlarla doldu. "Sen benim için kendi bedenimden daha önemlisin ve en çok da bunun için senden nefret ediyorum."

Elini avucunun içine alarak dudaklarına götürdü, böylece parmaklarını öpebilecek, sonra da parmak eklemlerini ısırabilecekti. "Bunun nedeni

"Neden herkes benim peşimde, aşkım, bu ölüyü geri getirebilir."

Oturduğu için memnundu. "Ne yapıyor?" "Ölüleri geri getiriyor."

Ona ters ters bakarken bu söz buz gibi bir dalga gibi üzerinden geçti. "Beni geri getirebilir miydin?"

Kız uzaklaşırken onu takip etti. "Hayır Vala, düşündüğün gibi değil. Bana kızma." Nibo onu yanında tutmak için yavaşça kollarından tuttu. "Bedenin gitmişti, mon ange. Güçleri senin durumunda işe yaramazdı. İnanın bana. Elimde olsaydı onu senin için kullanmaktan çekinmezdim. Bu yüzden bedeninin kalmadığından emin oldular."

Onunla oynadıkları şeytani oyunu tam olarak anladığında bu kelimeler kafasının içinde dönüp durdu. Piçler ikisini de acımasızca işaretlemişti. "Özür dilerim."

Acı dolu bir ifadeyle saçlarını alnından geriye doğru taradı. "Her fırsatta ihanetimi aramaktan vazgeçmelisin. İnan bana, zor olduğunu biliyorum. O beceriksiz piç kurusuna sırtımı döndüğüm anda öz kardeşim tarafından ısırılan benim. Ama hepimiz seni incitmek için burada değiliz ve Tanrı biliyor ki ben asla incitmem. Böylesine yersiz bir zulmü tattıktan sonra, bunu herhangi birine, özellikle de sana yapacak en son kişi benim."

Ona yaslandı ve başını salladı.

Nibo onun kollarında titrediğini hissedince gözlerini kapattı. Onun bildiği ihanete uğramanın ne kadar kötü bir his olduğunu biliyordu. Kalbinin o parçası asla tam olarak iyileşmemişti çünkü ruhunun bir daha bu kadar kötü incinmesini engellemek istiyordu. Başka birini hayatına almaktan ve ihanet etmelerine neden olacak hiçbir şey yapmadığın halde peşinden gelecek kadar soğuk ve duygusuz olduklarını bilmekten daha kötü bir şey olamazdı. Siz onları sevmiş ve el üstünde tutmuşken, onlar sevginize bencilce bir acımasızlık ve felaketle karşılık vermişlerdi.

Özellikle de aileniz olduklarında. Bunu Qeenan ile yaşamıştı ve Qeenan ailesi tarafından ihanete uğramıştı. Çünkü

Arkadaşlarınızın size sırt çevirmesi ne kadar kötüyse, kan bağı bundan daha kalın olmalı. Aile bağları daha anlamlı olmalı.

Asla kırılmamalıdır.

Bir kez koptuğunda, bir daha herhangi bir şeye ya da birine güvenmek çok daha zordu. Bunu herkesten daha iyi biliyordu. Çünkü boğazınıza sarılanlar bunlar olduğunda, bir daha hiç kimseye inancınız kalmazdı. Nasıl inanabilirdiniz ki?

Güvenmek zordu. İhanet çoğu kişi için çok kolay görünüyordu. Onun farklı olduğunu anlamasını nasıl sağlayabilirdi?

"Seni asla incitmeyeceğim Vala." Sadece Vala'nın buna inanmasını diledi. Ama kelimelerle konuşmak çok kolaydı.

Ve çok az insan bu tür vaatleri yerine getirdi.

Bunu o da biliyordu. Bir psikopomp olarak işinin yarısı, onları sonsuza dek sevmesi ve koruması gereken kişiler tarafından öldürülenlere eşlik etmektir.

Ve aklının bir köşesinde kendi şüphesini taşıyordu. Özellikle de az önce ona karşı haince düşünceler beslediğini itiraf ettiğı düşünöldüğünde. Şimdi ona inanmak çok daha zordu. Qeenan gibi davranıp o arkasını döndüğünde onu sopalar mıydı?

Lanet olsun. Şimdi korkularını harekete geçirdiğine göre, onları bir daha bir kenara bırakıp bırakamayacağından ya da ne zaman bırakabileceğinden emin değildi. Kendi geçmişinde çok fazla ihanet yatıyordu. Çok fazla acı.

Çok fazla nefret.

Bu yüzden böyle yaşıyordu. Yüzeysel olarak. Kimseyi içeri almadı. Her şeye mesafeli dururdu. Umurunda olmadığına umursamamak kolaydı.

Lanet olsun ona ve lanet olsun, şu anda onun hoşuna gitmeyecek kadar onunla iç içe geçmiş olan kalbine.

Başını kaldırıp adamın bakışlarıyla buluştuğunda gözleri karanlık ve parlaktı. "Thorn'u ne kadar iyi tanıyorsun?"

Bu, midesine inen bir yumruk gibi ona çarptı. Bunu neden soruyordu? O da mı ihanet planlıyordu? Yoksa daha da kötü bir şey mi?

Daha da kötü bir düşünceyle midesine kramplar girdi. "Pardon?"

"Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmem gerek."

Hâlâ sakinleşmemiş olan adam kaşlarını çatı. "Vala... sana bir tavsiye, kollarında çıplakken asla bir erkekle bir başkası hakkında konuşma. Bundan hoşlanmayız."

Onun buklelerini şakacı bir şekilde çekti. "Dur! Onunla ilgilenmiyorum ve bunu sen de biliyorsun. Sadece söylediği şeyi yapıp yapmayacağını bilmek istiyorum."

Sırtarak onu öptü, gerçekten bilmek istediği şey olduğu için rahatlamıştı. "Evet, sözünün eri biri." Kaşlarını çatarak ona baktı. "Seni bu kadar üzen şey ne?"

Alaycı tavrı bir anda bir telaş dalgasının altında kayboldu. Elini göğsüne götürdü ve kolyeleriyle oynamaya başladı. Özellikle de uzun zaman önce ona verdiği haçı aldı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında okşadı. "Sence Kirke'nin oğlunu serbest bırakabilir mi?"

"Bilmiyorum. Agrios'un kibri aşırıydı. Ama istersen yardım edebiliriz."

Gözleri parladı. "Ne?"

"Hiçbir söz vermiyorum. Burası benim bölgem değil ve gerçek bir pazarlık gücüm yok ama deneyebiliriz. Ben olduğum için ona ulaşabilir ve en azından yapabileceğimiz bir şey olup olmadığına bakabilirim."

"Bunu yapar mısın?"

"Vala... senin için her şeyi yaparım."

"O zaman neden daha önce teklif etmedin?"

"Saldırıya uğradık ve sonra çıplak kaldık."

"Nibo!"

"Ne?" diye sordu masumca. "Sana söyleyecektim. Dediğim gibi, hiçbir söz veremem. Burası benden çok Thorn'un bölgesi. Ruhları böyle yerlere bırakıyorum. Onları dışarı çıkarmak hiç yapmayı düşündüğüm bir şey değil. Hiç böyle bir girişimde bulunmadım ve bunu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Ama senin için, mon ange, evrenin büyük güçlerini kızdırmayı göze alacağım."

Bu sözler yüreğini hoplattı.

Ve giyinir giyinmez onları kanıtladı. Adamın güçlerini kullanarak yüzünü loa tarzında boyamasını, böylece yüz hatlarının üzerinde bir kafatası taşımasını ve bol kesim ada kıyafetlerinin, mor bir kuşak ve gömlekle süslü siyah bir paltodan oluşan alametifarikası olan züppe modasına dönüşmesini izledi. Gümüş sikkelerle süslenmiş uzun mor bir başörtüsünün üzerine taktığı siyah-gümüş tricorne'unu kurukafalar ve çapraz kemikler süslüyordu.

Çok şık görünüyordu.

Tehlikeli. Gizemli ve ürkütücü. Bir bakışta onun uhrevi şeylerden doğmuş bir yaratık olduğu anlaşıyordu. Âlemler arasında yürüyen, hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmayan bir adam. Onun iyiliğini bilse de, birinin haksız olduğunu hissettiğinde ortaya çıkabilen acımasız ölümcüllüğüyle ünlüydü. Adaletsizlikten nefret ederdi ve koruması altına girenlere karşı son derece korumacıydı. Öfkesi dillere destandı ve zaman zaman kendi yoldaşlarına saldırdığını görmüştü. Özellikle de kadehinin içindeyse. İşin tuhafı, onun yanında nadiren içki içerdi. Belki birkaç yudum alırdı ama asla aşırıya kaçmazdı. Şimdiye kadar bu konuda pek düşünmemiştir.

Ve bu onu gülümsetti, çünkü Xuri kendini tutmasıyla tanınmıyordu. "Neden benim yanımda hiç içmiyorsun?"

Ceplerini kontrol etmeye ara verip ona baktı. Yüzüne yavaş, çekici bir sırıtış yayıldı. "Bilmiyor musun?"

Başını iki yana salladı.

Burnunu kırıştırarak kollarına girdi ve onu öptü. "Sen zaten başımı döndürüyorken romu kim ne yapsın, tatlım?"

Evet, o seksi, inanılmaz bir canavardı. Özellikle de onu bu şekilde tuttuğunda ve vücudunun her bir santimini kendi vücuduna bastırdığını hissedebildiğinde.

"Çok çekicisin." Onun tüylerini çekiştirirdi. Adam şeytani bir gülümsemeyle parladı. "Öyleyim."

Sonra ona koyu bordo bir elbise giydirdi ve ortasında dönen bir fırtınada yelken açıyormuş gibi görünen bir gemi tutan çirkin tüylü bir başlık taktı.

inci desenli gümüş ve siyah tüyler. Güçlerini kullanarak kızın yüzünü boyadı ve saçlarını kalın bukleler halinde beline kadar inen cesur bir kirpi stiline soktu.

Kadın ona gülümsedi. "Sen her zaman çirkin bir züppesin."

"Hayat uysallar için değildir, aşkım. Ve ne de Moda. Her ikisi de her zaman cesur olanı tercih eder. Bir odaya girdiğinizde başları döndürmelisiniz, mideleri değil."

"Bilemiyorum. Bazen itidal, cesaretin en iyi şeklidir."

"Savaşa giderken değil. Çatışmak ve gürültü yapmak için daha iyi bir yer var mı?"

Haklıydı. Kesinlikle gürültücülerdi. Bunu inkar etmek mümkün değildi.

Hoşuna gitmişti. "Peki nereye gidiyoruz?"

İskelet bastonunu kolunun altına sıkıştırıp bir çift siyah eldiven giyerken sırtışı çapkınlığa dönüştü. "Seni en iyi yerlere götürmeye çalıştığımı biliyorsun, tatlım. Bir el sepeti olmadan cehenneme gidiyoruz."

Ve böylece onu sadece söz verdiği cehenneme değil, aynı zamanda sadece en çok işkence gören ruhların gönderildiği en alçak, en karanlık çukura götürdü.

14

Karanlıktan oldukça hoş bir alana çıktıklarında Valynda etrafına bakındı. "Burası o kadar da kötü görünmüyor." Özellikle de işkence gördüğü ve Thorn'un onu kurtardığı cehennem diyarıyla kıyaslandığında. Aslında burası aydınlık ve neşeliydi. Çocuklar koşuşturuyor, şarkı söyleyip dans ediyor, birbirlerini kovalıyorlardı. Gerçi biraz tınısızdı ama yine de güzel ve keyifli bir gündü.

Bu nasıl birinin cehennemi olabilir?

Nibo homurdandı. "Birinin çöpü diğerinin gülüdür."

Daha konuşur konuşmaz, mutlak sefaletin pençesinde kıvranan birinin acı dolu çığlığını duydu.

Ses omurgasından aşağıya bir ürperti gönderdi ve onu kısa sürede kendine getirdi. "Bu da ne böyle?"

"Ne şeytan ama." Arkasını dönüp kollarını iki yana açarken ona sırtıttı. Gerçek bir psikopomp parıltısıyla geriye, gürültüye doğru yürüdü.

İtiraf etmek istediğinden daha meraklı bir şekilde onun peşinden gitti. Birinin bu cennet gibi yere bu şekilde ağıt yakmasına neden olacak ne olabilirdi? Belli ki

Çığlık atan kişi acı içindeydi. Ama nedenini tahmin edemiyordu.

Ta ki onu görene kadar.

Sonra hiçbir anlam ifade etmeyen bir görüntüyle daha da şaşkına döndü. Önlerinde neredeyse iki metre boyunda bir adam duruyordu. Sarı bukleleri ve mükemmel bir şekilde oyulmuş yüzüyle, bir Yunan tanrısının antik savaş zırhını giyyordu ve ...

Bebek kusmuğu.

Ve çocuklar. Ona sarılan, üzerine tırmanan ve dikkatini çekmek için ellerinden gelen her şeyi yapan bir sürü çocuk.

Bir kez daha düşününce, bunun ne kadar korkunç olabileceğini anlayabiliyordu. Düşünecek olursak, muhtemelen o da çığlık atmaya başlardı.

Çok fazla iğrenç çocuk vardı. Ve tam olarak bozulmamış, temiz bir durumda değillerdi. Gerçekten de, aşırı mukuslu görünüyorlardı. Küçük çocuklar için bile.

"Bana şarkı söyle!"

"Yemeğe ihtiyacım var!"

"Yardım edin! Yardım edin! Tuvalete gitmem lazım!"

Etrafında düzinelerce çocuk vardı ve hepsi de onu çekiştirerek dikkatini çekmek için yarışyordu. Birkaçı küçük yumruklarıyla onu yumrukladı ve biri ...

Biri bacağını ısırđı.

"Lanet olsun sana! Bırakın beni!" Onlardan kaçmaya çalıştı ama korkunç olduğu kadar etkileyici bir azimle peşindeydiler.

Küçük melek gibi bir kız ona çelme taktı ve yere düştüğü anda çocuklar tatlıya üşüşen karıncalar gibi üzerine üşüştüler.

"Bana bir hikaye ver! Ver bana! Ver bana!"

Bir diğeri karnının üzerinde zıplamaya ve ellerini çırpmaya başladı. "Daha fazla zıpla! Daha fazla zıpla!"

"Hera'nın kıllı koltuk altları adına, bırakın beni, sizi küçük iblis dölleri!" Bir çocuk ısırđığında daha da yüksek sesle bağırdı.

ve bir kız onun bileğini sıkıca kavradı. "Oh," dedi Valynda yavaşça. "Anlıyorum."

Nibo kıkırdadı. "Vilokan'da cehennem olmadığı için neden bu kadar memnun olduğumu şimdi anlıyorsun." Yüzünün üzerinden bir gölge geçti. "Yine de ölümlü bir hayat yaşamak başlı başına bir işkence. Ölümlülüğe geri dönmek, herhangi bir tanrı tarafından tasarlanan herhangi bir cehennem kadar kötü bir cezadır."

Haklı olduğu bir nokta vardı. Düşünmek istemediği bir nokta. Elini ağzına götüren Nibo bir çığlık attı.

"Agrios!"

Dondu kaldı, sonra onlara doğru döndü. "Yardım edin! Zeus aşkına, bana yardım edin!"

"Zeus aşkına değil, ama ..." Xuri asasını çıkardı ve büyüttü. "İblisler, iblisler her yerde. Kimin neşesini boğmaya geldiğine dikkat et. Gün geçtikçe ve gün geçtikçe, saldırmamayı öğreneceksin." Ve bununla birlikte yere vurdu.

Üzerlerinden bir şok dalgası geçti ve "çocukları" her yöne uçurdu. Vahşi kediler gibi döndüler ve tısladılar. Bazıları sırtlarını bile kamburlaştırdı.

"Nibo!" İri çocuklardan biri jilet gibi keskin, tırtıklı dişlerle dolu ağzını açtı.

"Buraya ait değilsin!"

"Burada ne yapıyorsun?"

"Şirket için değildi, orası kesin." Değneğin ucunu Agrios'a doğru uzattı, Agrios minnetle aldı ve Nibo'nun ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi.

"Düşmandan çok dost olduğunuzu umuyorum."

"Sana. Şimdilik." Nibo bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdirdi, onlar Agrios'u ısırp tırmalıyor, Agrios da onları tekmeliyordu. "Gerçekten mi? Kişisel cehennemin çocuklar mı? Dünyada seçebileceğin onca korkunç şey varken küçük çocuklardan mı korkuyorsun?"

Agrios ona sadece ailesini değil, akıl sağlığını da sorgulayan bir bakış fırlattı. "Hiç etrafta bulundun mu? Sadece kokmakla kalmazlar, salyaları da akar. Bir yerlerinden sürekli iğrenç jelatinimsi bir yapışkan sızar. Kendilerini ilgilendirmeyen çok fazla soru sorarlar.

Hiç incelik yok. Sizi ürperten şeyler yiyin. Sınır duygusu yok. Ve bencil küçük piçler sizi hafife alır ve hiç beklemediğiniz bir anda sizi kalbinizden bıçaklar."

Nibo onun hırçınlığı karşısında tek kaşını kaldırdı. "Bu, tanıştığım her yetişkini ve ailemin çoğunu da özetliyor. Onlarla olan ilişkiyi de. Ve o kadar da sevimli değiller."

Valynda savaşçının yüzündeki ifadeden bunu hiç düşünmediğini anlayabiliyordu. Ve Nibo haklıydı. Bu onun durumunda da doğruluğunu kanıtlamıştı.

Özellikle de Deniz Cadısı'nın bazı üyeleri bu kategoriye giriyor. Kalbinden bıçaklamaktan ziyade, ağzından salyalar akıtarak ...

Bunu düşünmek bile istemiyordu, çünkü kendisi de dahil olmak üzere çoğu, ne zaman bir erkek gelse bunu yapıyordu. Özellikle de gömleklerini çıkardıklarında.

Xuri'ye mahcup bir bakış attı ve yanaklarının kızardığını hissetti. Bu düşünceleri Nibo'nun çok yakınında düşünmemek muhtemelen en iyisiydi, eğer öğrenirse kesinlikle gücenirdi.

İçinden gelen masumca ıslık çalma isteğini bastırarak bakışlarını başka yöne çevirdi.

Başka bir iblis koşarak onlara doğru geldi. Nibo onu elindeki sopayla yakaladı ve uzaklaştırdı.

Valynda etkilenmişti. "Peki, onu buradan nasıl çıkaracağız?"

Nibo iç çekti. "Şey, bir psikopomp onu içeri soktu ..." "Onu dışarı çıkarabilmelisin."

"Bu da bir teori."

Bu işin gidişatından hoşlanmamıştı ve içinden kötü bir his geçti. "Bunu hiç düşünmedin, değil mi?"

İşte oradaydı... kötü, iç burkan bir zamanlamayla gelen o sevimli sırıtış. "Her zaman bunun benim zayıflığım olduğunu söyledin."

Evet, öyle. Valynda dişlerini sıktı. "Yemin ederim Xuri..." Önüne bakmadığı için kendini daha büyük felaketlere sürükledi. "Peki, planın neydi?"

"Yalvar. Yalvar." Ona göz kırptı. "Karşımıza ne çıkarsa çıksın canına oku."

"Senin bir savaşçı olmadığını sanıyordum," diye takıldı. Çünkü o daha iyi biliyordu.

"Hepimizin içimizdekilerle kendimizi şaşırttığımız zamanlar vardır. Bugün ben daha çok Sallie'ye benziyorum, savaşçı ruhum bir şişenin içinde ve tıpası açılmış durumda." Agrios'un omzuna bir tokat attı. "Gel bakalım iyi Yunanlı, seni eve götürmeye çalışalım, olur mu?"

Bu onu duraklattı. Sanki inanılmayacak kadar iyi bir söz duymuş gibi afallamış görünüyordu. "Eve mi?"

Nibo başıyla onayladı. "Annen seni ona götürmemizi istedi." "Annem mi? Circe mi?" Yere tükürdü ve küfretti şiddetle. "Beni burada lanetleten o. Neden ona herhangi bir yerde yeniden katılmak isteyeyim ki?"

İkisinin de öngöremediği bir şey vardı. "Anlayamadım?" Valynda Agrios'tan Nibo'ya baktı ve tekrar geri döndü.

"İstediğin kadar yalvar. Bu hiçbir şeyi değiştirmmez. Annemin yakınında olmak istemiyorum. Asla. İsterse Tartarus'ta çürüsün, umurumda değil."

"Yeterince adil." Nibo iblisler için ıslık çaldı. "Buyurun çocuklar. Afiyet olsun."

Panikleyen Agrios etrafına bakındı ve sanki birinin bacağına tırmanmak üzereymiş gibi göründü. "Ne yapıyorsun sen?"

"Ya biz ya onlar, dostum. Cehennemini seç."

Valynda sonunda Nibo'nun şeytani suretini gördüğünde nefesi kesildi. Lanetlilerin dehşet içinde çığlık atmasına şaşmamalıydı. Derisi, altındaki kas ve sinirleri görmesini sağlayan yarı saydam bir niteliğe sahipti. Ürkütücü ama yine de garip bir şekilde güzeldi. Korkunç derecede ilgi çekiciydi.

Ölümcül bir güç aurası etrafındaki havaya nüfuz etti.

İblisler yükselirken Agrios sendeleyerek geri çekildi.

"Oyun zamanı!"

"Tuvalete
gitmem lazım!"

"Beni besle!"

"Onları geri çağırın!" Agrios bağırdı. "Tanrılar aşkına! Gideceğim! Yemin ederim. Sadece lütfen, onları her nereye gönderirsen gönder!"

Valynda bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldı. Dürüst olmak gerekirse, karşılaştıkları korkunç şeyler düşünülduğünde, bunları daha çok sevmiştı. Çok daha sevimli ve şirin görünüyorlardı.

Hiç düşünmeden bir tanesine doğru uzandı. Açgözlü ağzını açıp ona doğru hamle yapmadan önce gözleri irileşti.

Nefes nefese kalan Valynda iblisin burnuna bir tokat attı. İblis onun ön kolunu ısırıldı.

"Seni küçük piç! Bu ne cüret! Ben de seni sevimli sanıyordum!"

"Öleceksiniz! Hepiniz öleceksiniz!"

"Ben zaten ölüyüm." Hayal kırıklığına uğramış bir halde, içinde tuhaf bir dalgalanma hissetti. Açıklayamadığı bir şey. Bildiği bir sonraki şey, ellerinden bir şimşek çakması ve iblisi geri püskürtmesiydi.

Hem Nibo hem de Agrios dönüp ona baktılar. "Ne yaptın sen?"

Nibo'ya omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Bunu daha önce hiç yapmadım." Şaşkınlıkla, sanki bir yabancıya aitmiş gibi ellerine baktı.

Nibo da öyle. Onları inceleyebilmek için her birini kendi avucunun içine aldı. Sonra onun avucunu öptü. "Buna daha sonra hayret edeceğiz. Şimdilik..."

"Yenilmeden önce gitmeliyiz." Ona göz kırptı.

Bu sefer Agrios itiraz etmedi. Lanetlilerin ruhlarının yankılandığı cehennem diyarının karanlık ve bulanık derinliklerinde ilerlerken, sadık bir köpek yavrusu gibi onları takip etti.

Valynda kaşlarını çattı. "Neredeyiz biz?" "Tartarus'tayız."

Ateşten yapılmış bir nehre yaklaştılar. Sürünen dev yılanlarla dolu bir nehir. "İşte korkman gereken şey buydu." Valynda onu görünce ürperdi.

"Ve örümcekler," diye ekledi Nibo.

Köşeyi döndüklerinde dev bir örümcek ağıyla karşılaşan Valynda kısa bir süre durdu. "Hayır..." diye nefes aldı, kalbi onu boğmak üzere boğazına yerleşmişti. Her gün göremeyeceğiniz bir şey vardı.

Nibo küfretti. "Nerede olduğumu unuttum." "Nasıl yani?"

Agrios içini çekti. "Korktuğunu söylüyorsun..." Eliyle ağı işaret etti. "Onu sen ortaya çıkar."

Çok güzel. Böylesine güzel bir dehşeti seçmek Nibo'ya kalmıştı. "Örümcekler mi?" diye sordu. Evrendeki onca şey arasında

Korku, bunu onun listesine asla koymazdı.

Nibo ona utangaç bir sırıtışla karşılık verdi.

Etraflarındaki ağ sallanmaya başladı.

Bacakları da öyle. Özellikle de karanlığın içinde, görüş alanının dışında bir yerden hareket eden örümceğin korkunç sesini duyabildiğinde ve yankılanan takırtı ve şamataya bakılırsa, bu sadece büyük bir örümcek değildi.

Arkadaşlarla birlikte
geldi. Ve
komşularla.

Muhtemelen birkaç arkadaşları ve aileleri. Ve bazı uzak akrabaları.

"Lanet olsun sana, Nibo!" Valynda kılıcını çekti. "Neden daha iyi bir korku seçemedin? Kelebekler gibi mi?"

Agrios da kılıcını kaptı.

Nibo yüzünü sertçe buruşturarak fırlattığı hançerlerini seçti. "Onlardan birine zarar verirsen buradan asla çıkamazsın. Ve

Üçünüzün de öldüğünü düşünürsek, zaten ölmeyebilirsiniz. Ancak buradaki yasaları ihlal ederseniz, neşeli evimizin daimi sakini olacağınız kesindir."

Birlikte döndüklerinde bir gölgenin onlarla konuştuğunu gördüler. Valynda'nın daha önce gördüğü ama tanımadığı biriydi. Ondandır çok da uzun olmayan bu adamın gözleri grimsi mavinin tuhaf bir tonundaydı ve saçları düzgün bir

kuyruk şeklinde geriye doğru toplanmıştı.

ne karanlık ne de aydınlıktı. Aksine, bu ikisinin bir karışımıydı, tıpkı iki çeşit samanın bir araya gelerek eşsiz bir renk oluşturmaması gibi.

İyi yapılı ve en az Nibo kadar yakışıklı olan bu adamda doğuştan gelen bir güç vardı. Doğuştan cinsel ve soğuk. Ona bir iblis diyebilirdi ama yine de onda zalimliklerinden daha fazlası var gibiydi. En az diğerleri kadar ölümcül olabileceğinden ve ne gerekiyorsa yapabileceğinden hiç şüphesi olmasa da, ondaki bir şey bu iğrenç eylemden zevk almayacağını söylüyordu.

Hayır, bu yaratığın bir vicdanı vardı.

Ve bu, o eşsiz gözlerde yanan yakıcı zekâ kadar derindi.

En tuhafı ise tamamen deriden yapılmış, yüksek piring düğmeli ve yüksek yakalı paltosuydu. Kabarık dantelleri tercih eden züppelerin aksine, dar siyah pantolon ve çizmelerle birlikte, boyundan açık sade siyah bir tunik giyyordu.

Evet, tehlikeliydi. İnsanın ensesindeki tüyleri diken diken eden ve omurgasından aşağı bir ürperti gönderen türden. Arkasında bir sürü ceset bıraktığından hiç şüphesi yoktu.

Bunu kendilerininmiş gibi sahiplenemeyen sayısız kadının kırık kalbiyle birlikte.

"Burada ne yapıyorsun Gölge? Burası senin diyarın değil." Yüz hatları yumuşayarak alaycı, çapkın bir sırıtışa dönüştü.

"Tam tersine, kardeşim. Benim alanım gün ışığının olduğu her yerdir ve ay ışığıYapma. ulaş. Bu nebulous

hiçbir şey Arada." Valynda'nın yanında durmak için hareket etti, bu da örümceklerin ondan korkmuş gibi geri çekilmelerine neden oldu. "Sen

buraya ait olmayanlar. Ben değilim."

Nibo bakışlarını yaratıkların üzerine dikti. "Neden senden korkuyorlar?"

"Korkmuyorum. Saygılı."

Nibo homurdandı. "Ne? Akşam yemeğinde onların liderini mi yedin?"

"Kahvaltıda." Kibar ve çekici bir sırıtışla

Valynda. "Şimdi tatlı olarak lezzetli bir lokma arıyorum."

Shadow'un boğazında beliren bir kılıç ucu, Nibo'nun tüm neşesi kaçarken onu geri çekilmeye zorladı. "Pekala, bunların hiçbirine sahip olmayacaksın dostum."

Gölge, çelik gibi gözlerinde eğlenen bir parıltıyla Nibo'nun ani huysuzluğuna dudak büktü ve bıçağı çıplak eliyle savurdu. "Not aldım, sen de rahatlayabilirsin ihtiyar. Sadece takılıyordum." Çenesini omuzlarının ötesindeki bir şeye doğru salladı. "Buraya almaya geldiğim lokma buydu. Ben de tatlıdan bahsediyordum zaten."

Valynda döndüğünde inanılmaz derecede çekici bir tanrıçanın onlara yaklaştığını gördü.

"Geç kaldın," diye azarladı Gölge'yi. Simsiyah sarmal bukleleri ve yatak odasında uzun saatler geçirmek için yaratılmış vücuduyla, heykelsi güzelliği dikkat çekiyordu. Ve istemeden de olsa, kutsanmış ölüm tanrıçası Valynda'ya kendini bir Kewpie bebeği gibi hissettirdi. Tanrıça bunu yapmaya çalıştığı için değil, sadece o kadar çarpıcı ve fiziksel olarak mükemmel olduğu için.

Aslında Valynda saklanma isteğiyle savaşmak zorunda kaldı.

"Üzgünüm aşkım. Durup arkadaşlarıma yardım etmem gerekiyordu. Ayrıca, dakikliğe hiçbir zaman çok dikkat etmediğimi biliyorsun."

Kılıcını kınına sokan Nibo başını salladı. "Kahretsin evlat, gerçekten de kocaman öküzlerin var. Makaria mı? Cidden mi? Aklını mı kaçırdın sen?"

Shadow pişmanlık duymadan omuz silkerek yanlarından geçip yürümeyen, zarafet ve güzellikle süzülen tanrıçaya yaklaştı. Uzun, nazik hayatlar yaşamış ve uykularında huzur içinde ölmüş olanların bakımından sorumlu psikopomp olduğu düşünülürse bu çok anlamlıydı.

Gölge tanrıçanın serçe parmağını kaldırdı. "Hades bana daha önce yapılmamış ne yapacak ki? Ayrıca Maka onu en güzel küçük parmağına dolamış durumda." Gölge önce Maka'nın elini öptü, sonra da Maka'nın yanağını.

"Şimdi öyle mi?" Nibo meydan okudu.

Valynda en sevdiği psikopompun dikkatini çok daha güzel olan bu kadından kibarca çekmek için boğazını temizledi. "Onu nasıl tanıyor gibi görüldüğünüzü sorabilir miyim?" diye sordu Nibo'ya oldukça sivri bir şekilde.

Güldü. "Kıskançlığınızı dinlendirin, mon ange. O bir psikopomp. Ben de bir psikopompum. Yüzyıllar boyunca ruhlarımızı orada burada toplarken yollarımız birkaç kez kesişti."

Bunun mantıklı olduğunu düşündü.

Makaria başını Valynda'ya doğru eğdi. "Gerçekten de, birkaçı için kavga bile ettik."

Daha önce hiç düşünmediği bir şey vardı. "Nasıl yani?"

"Bölge. Kim kime sahip. Nereye gitmeleri gerektiği." Bu kez Nibo'nun ses tonunda hiç dostluk yoktu. "Makaria barışçıl bir şekilde ölen Yunanlılardan sorumludur."

Bu kadarını biliyordu, bu yüzden ikisinin ölümler konusunda nasıl bir çatışma içinde olabilecekleri ona hiç mantıklı gelmiyordu. "Yine de şiddetle ölenlerden sen sorumlusun. Bu ikisinin kafanızı karıştırmayacağını düşünmeliydim."

"Evet, ama zehirle ya da başka yollarla öldürülenler var, uykularında huzur içinde ölmüş gibi görünseler de ölmediler. Bu durumda bazen hakimiyet konusunda tartışıyoruz. Özellikle de kişi inkar ediyorsa ve kendisini öldüren den intikam almak istemiyorsa."

Bu mantıklıydı. Ama Valynda'nın aklında tek bir soru vardı. "Bu olduğunda kim kazanır?"

Makaria öne çıktı ve hem tatlı hem de tüyler ürpertici bir gülümseme takındı. "En kararlı olan."

Tanrıçanın konuşma şekli karşısında tüyleri diken diken oldu, çünkü artık sadece ruhlardan bahsetmediğini hissediyordu.

Teni ruhani bir ışıkla parlayan Makaria, Nibo'dan Gölge'ye ve Agrios'a baktı. "Burada olduğunuza göre bu ruhu babamın topraklarından almak istediğinizi varsayıyorum?"

Nibo'nun gülümsemesi büyüleyici bir hal aldı. "Haklısınız ve ben de anlayışlı olacağınızı umuyordum. Hatta işbirlikçi."

Örümcekler sanki böyle bir şeyden bahsetmek bile onları korkutuyormuş gibi sıçrayarak uzaklaştılar.

Valynda nefesinin altından, "Bu iyi bir şey olamaz," dedi.

Gölge alçak, şeytani bir kahkaha attı. "Korkma. Makaria Nibo'ya bir şey olmasına izin vermez... en azından."

Sanki bunda kötü bir şey yokmuş gibi. Aslında bu sözler midesinin düğümlenmesine ve güneşe, ayaklarına doğru batmasına neden oldu.

Ancak Xuri hiç de korkmuş gibi görünmüyordu. "Ya da Nibo'nun değer verdiği şeylere," diyerek Valynda'nın elini tuttu ve onu kendi tarafına çekti. Valynda minnettarlıkla kollarını adamın kaslı pazularına doladı ve sıcaklığının kendisini rahatlatmasına izin verdi. "Bu da uçümüzün de buradan sağ salim ayrılmamız gerektiği anlamına geliyor. Hile yok."

Makaria bunu düşündü. "Peki böyle bir hizmet karşılığında babama ne teklif edeceksiniz?"

Nibo bakışlarını dikitlerin üzerinde gezdirdi ve omuz silkti. "Ona karamsarlık ve kasvet önerirdim ama görünüşe bakılırsa onda bunlardan bolca var."

Makaria sert bir bakışla Valynda'dan çok daha az eğlenmişti. "Babamın böyle bir şey için normal fiyatı bir ruha karşılık bir ruhtur."

Valynda, Circe'in oyununu anladığında nefesi kesildi. Bu yüzden onu insan yapmıştı. Böylece burada oğlunun yerini alabilecekti.

İşbirlikçi kaltak!

"Hayır," dedi Makaria sanki Valynda'nın düşüncelerini duymuş gibi. "Sen değil, küçüğüm. Senin ruhun için zaten başkaları konuşuyor." Valynda'nın bileğini kaldırarak onu Kaptan Bane'in mürettebatının bir üyesi yapan Ölü Adam işaretini gösterdi. "Babamın sana ihtiyacı yok."

"Bana bakma. Benim hiç ruhum yok."

Makaria Gölge'ye güldü. "Bu da doğru değil, benim değerli iblis yavrum. Ama seninki o kadar karanlık ki, babam onun topraklarını ele geçirmeye çalışmana izin vermez."

Gölge alay etti. "Korkacak bir şey yok. Yeterince ölü pislikle uğraştım. Daha fazlasına ihtiyacım yok."

Nibo onun yorumunu duymazdan gelerek tanrıçayı yerinde tuttu. "O zaman bu bizi nereye götürüyor?"

Makaria omuz silkti. "Görünüşe göre burada kapana kısılmışlar."

"Kurallar böyle değil, Makie." Nibo bir hareketle asasına yaslandı. Valynda'ya baktı ve tekrar konuşmadan önce gözlerine garip bir ışık geldi. "Bana dolunaya kadar zaman verin, ona bir ruh göndereyim."

Bir şüphe ışığı koyu renk gözlerini daha da kararttı. "Hile yok mu?"

"Yok."

"Pekâlâ. Al o zaman. Ama sakın unutma, yoksa gerçekten korkunç sonuçları olur." Ortadan kayboldu.

Kollarını göğsünde kavuşturan Gölge içini çekti. "Seni buradan çıkman konusunda uyarmayı unuttu."

"Arkana bakma mı?" Nibo kayıtsızca sordu.

Başını saygıyla Nibo'ya doğru eğdi. "Güzel, biliyorsun." Sol tarafını işaret etti. "Kapı şu tarafta."

Nibo kolunu ona doğru uzattı. "Teşekkür ederim."

"Bunun bir zevk olduğunu söyleyebilirim, ama şimdi bunu yapmaya gidiyorum."

Güvende kalın."

Valynda onun aceleyle ayrılışı karşısında başını salladı. "O çok tuhaf bir yaratık."

"Evet öyle. Eğer onun tuhaf olduğunu düşünüyorsanız, bir de kardeşiyle tanışın."

Agrios sanki örümceklerden birinin gelip onu almasını bekliyormuş gibi örümcek ağlarına bakmaya devam etti.

"Gerçekten gidebilir miyim?"

"Ö ğ r e n m e k üzereyiz." Nibo, Gölge'nin onlara gösterdiği yönü işaret etti.

Valynda yolu gösterdi. "Gölge'yi uzun zamandır mı tanıyorsun?" "Yeterince uzun zamandır."

"Ne için?"

"Ona asla tam olarak güvenmemeyi bilmek."

Onlara sorgusuz sualsiz yardım ettiği düşünüldüğünde bu garip görünüyordu. "Nasıl yani?"

"O Azura'nın oğlu."

Onun söylemesini beklediği son şey karşısında tökezledi. Yüce Tanrım! Gerçekten de tüm kötülüklerin yumurtasına bu kadar yakın mıydı? Tüm Gölgelelerin Kraliçesi'nin gerçekten bir çocuğu olabilir miydi? "Ne?"

"Evet. Bir zamanlar onun baş generali ve Noir'in sağ koluydu. Bu yüzden ona Gölgeleler Prensi diyorlar."

Çenesi düştü. "Ama artık onların tarafında değil mi?"

"Asıl soru bu, değil mi? Gölge belirsiz bir piç kurusu, bu da ona güvenmeyi zorlaştırıyor. Özellikle de geçmişte öldürmekte bu kadar acele etmesinin nedenlerinden biri, masumları katletmenin doğru olduğuna dair sarsılmaz inancıyken, çünkü iyiliği savunan pek çok kişi onun adına kötülük yapıyor."

"Haksız değil," diye homurdandı Agrios.

"Hayır, ama bu kaygan bir zemin. Bir şeyi meşrulaştırmaya başladığınızda, bunun sonu yoktur. Ve kötü davranışları masum kurbanlarımızın hak etmediklerini bildiğimiz halde hak ettikleri bir şeymiş gibi gösterdiğimizde... işte o zaman gerçekten lanetlenmiş oluruz." Valynda'ya bakmak için durakladı. "İnsanların birbirlerini tekmelemek yerine birbirlerine yardım etmeye çalıştıkları bir dünya hayal edebiliyor musunuz?"

Hayır, yapamazdı. Çünkü o da sebepsiz yere defalarca tekmelenen masumlardan biriydi. Çok fazla kişi tarafından.

Nibo başını salladı. "Bana ne kadar acı verse de, o küçük hıyarın ne kadar bilge olduğunu kabul etmek zorundayım."

"Nasıl yani?"

"Ayrıca işlediğimiz günahlar yüzünden asla cezalandırılmayacağımızı, aksine onlar tarafından cezalandırılacağımızı söyleyen de odur."

Valynda bu ifadenin doğruluğu karşısında irkildi. "Ah!"

"Gerçekten de öyle."

Bu da Gölge'nin geçmişinde ona bu kadar sert dersler verdiren şeyin ne olduğunu merak etmesine neden oldu. Bu tür bir bilgeliğin bir bedeli vardı. Asla ödemek zorunda kalmamayı dilediği bir bedel.

Ama sonra Azura'nın oğlu oldu.

Sadece onun geçmişinin ne kadar kötü olduğunu hayal edebiliyordu. Ne yazık ki hayat bu kadar acımasızdı. Bu yolda yürüyen herkes için. Tek umudu Gölge'nin bir çeşit teselli bulmasıydı.

Tıpkı Nibo ve Kirke'nin ona ihanet etmemesi için dua ettiği gibi. Ama inançlı olmak zordu. Bu kadar çok kişi öfke saarken başkalarına inanmak zordu.

Bu da onu başka bir konuda meraklandırıdı.

"Geri göndermeyi planladığınız bu ruh ne olacak?" Nibo tereddüt etti. "Pardon?"

"Agrios'un yerine buraya kimin ruhunu göndereceksiniz?"

Yrrlerken utangaç bir ifadeye büründü. "Sormayacağını umuyordum."

Korku onu boğarken midesi daraldı. "Ne demek istiyorsun?" "O tonda konuşma. Senden vazgeçmeyeceğim. Sen ne dediğini duydum."

Belki değil, ama bazıları ondan daha kötü olabilir.

"Arkadaşlarımdan biri mi?"

"Hiç sanmıyorum."

"Sanmıyor musun?"

Ona bakmak için durakladı. "Henüz tam olarak anlayamadım."

İleriye dşnememek... "Xuri!"

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Benden ne istiyorsun Vala? Bir yalan mı?"

şu anda mı? Sayılır. Dürüst olmak gerekirse, emin değildi ama bunun nereye gittiğinden gerçekten hoşlanmıyordu, çünkü midesini biraz bulandırırıyordu. "Ne yani? Rastgele bir ruh seçip onu buraya mı atıyorsun?"

"Sayılır."

"Sayılır mı?"

"Peki, göndermek için kötü birini seçeceğim. Bu seni mutlu eder mi?"

Öyle sanıyordu. "Bunu yapabilir misin?" "Sanırım yapabilirim."

"yle mi düşünüyorsun?"

"Oldukça
eminim."

"Xuri!"

Yine biraz çaresiz görünüyordu. "Size daha önce de söyledim, mon ange, keşfedilmemiş topraklardayım. Ben Thorn değilim. Bu benim işim değil. Ruhları getirmek kolay olmalı, çünkü genelde yaptığım şey bu, ama bu benim normal rotam değil. O yüzden deneyeceğim, n'est-ce pas?"

Ellerini kalçalarına koyarak başını salladı. "Senden pek hoşlanmamaya başlıyorum."

"Sana bir sır vereceğim Vala. Bazı günler ben de bilmiyorum." Ona göz kırptı.

Boğazından kısık bir sesle hırlayarak adamların peşinden gitti ve kapıya yaklaştıklarında çıkışın bir grup kanatlı yaratık tarafından kesildiğini gördüler. Çatallı, yılan gibi dilleriyle onlara doğru tısıyor ve uzun, örgülü kuyruklarını sallıyorlardı.

Nibo onu geri çekti. "Dikkatli ol. Seni buraya bağlayabilecek bir zehir tükürüyorlar. Ruhunu öldürür."

Canavarlardan biri onlara doğru uçarken burun delikleri alevlendi. "Hades!" Bu bölgeyi yöneten kadim varlığa seslendi.

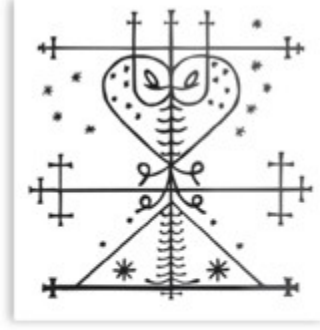
Yunan tanrısı yerine Qeenan karşılarında belirdi. "Merhaba, kardeşim."

"Burada ne yapıyorsun?"

Qeenan omuz silkti. "Benim günümü nasıl mahvetmeye çalıştıysan senin gününü de öyle mahvediyorum. Arkanı dön ve hepsi bu."

Nibo dehşete kapılmıştı. "Ne oluyor be adam?"

"Sen benim işime karışmadın, ben de senin işine karışmayı reddediyorum." Qeenan ellerini çırparak güldü. "Yakalayın onları!"

15

"Hiç tek çocuk olmayı diledin mi?"

Nibo Valynda'ya alaycı bir bakış attı. "Sadece kardeşime her yaklaştığımda. O küçük piçi çocukken banyoda boğmalıydım."

Agrios arkalarından bir şeyler homurdandı.

Nibo kemerinden bir şişe çıkardı ve onu yere çarparak paramparça etti. Koyu mor bir bulut onları yuttu.

"Bunun için giyinip kuşandık." Dumandan boğuldu.

Onu görmezden gelerek dirseğinden tuttu ve geldikleri yoldan geri götürdü. Agrios'un onu takip ettiğinden emin olmak için eliyle onu kavradı.

"Ne yapacağız?"

Nibo onun sorusuna yanıt vermedi. Dönerek peşlerindeki uçan farelere bir patlama gönderdi. Sonra bir şişe daha çekti ve onu da uçurdu.

Valynda görmek için mücadele ederken kalbi hızla çarpıyordu. Bundan nefret ediyordu. Takipçilerini duymak ve hiçbir şey görememek dehşet vericiydi. Dışarıda onları öldürmek isteyen bir düşmanları olduğunu bilmek.

Kırmızı sis yuvarlanır yuvarlanmaz öfkeli bir tanrının yankılanan sesini duydu. Etraflarındaki duvarları salladı ve peşlerindeki canavarların sinmesine neden oldu.

Qeenan bile ortadan kayboldu.

Ancak etraflarındaki duvarlar onları çevreleyen ve hapseden dev taş yaratıklara dönüşmeden önce değil. Kıvrandılar ve yükseldiler, sanki onları ezip yok etmeye niyetliymiş gibi aşağıya baktılar.

"Bu hiç iyi değil." Gözlerini Nibo'ya dikti. "Kim benim alanıma girmeye cüret eder!"

Nibo'nun sisleri arasından şimşekler çakarken ve daha fazla gök gürültüsü odayı sarsarken Valynda donakaldı. Lanetlilerin çığlıkları sanki kadim tanrının dikkatini çekemeyecek kadar korkmuşlar gibi sessizleşti.

Karanlık, girdaplı sisin içinden, akıcı siyah cüppeler giyen ve bu toprakların tek efendisi olduğunu ve burada kimsenin ona meydan okumaması gerektiğini söyleyen bir çalımla yürüyen bir adam çıktı. Dürüst olmak gerekirse, eski Yunan ölüm tanrısının daha fazla ...

Canavarca

. İğrenç.

Çatal toynaklar bekliyordu. Bazı boynuzlar.

Dürüst olmak gerekirse, Hades göze oldukça hoş geliyordu. Onlara öfkeli olduğu gerçeği dışında.

"Biriniz daha olmasın. Haşere kontrolü için göndermem gerekiyor mu? Yoksa kapıyı kimin açık bıraktığını bulup bağırsaklarını mı deşeyim?"

Nibo tsked. "Hades... nasılsın?" "Yaz sonu geldi. Daha fazlasını söylememe gerek var mı?"

Valynda, tanrının aylardır seks yapmadığı ve karısından uzak kaldığı anlamına gelen bu sözler karşısında yüzünü buruşturdu. Bu da onu bariz bir şekilde kötü bir ruh haline ve onları da büyük bir dezavantaja sokuyordu.

Nibo ona çekici bir sırıtış fırlattı. "Pek benim tipim değilsin."

Hades kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Gerçekten mi? Beni daha fazla mı kızdıracaksın? Sence bu akıllıca bir hareket mi?"

"Kendime engel olamıyorum."

"Denemelisin."

"Neden, bu kadar eğlenceliyken?"

Hades ona patladı. "Evet, öyle."

Nibo onları tutsak eden taş yaratığa doğru savrulurken Valynda'nın nefesi kesildi. Levhaya o kadar sert çarpmıştı ki, kemiklerini kırmamış olması bir mucizeydi. Burnundan kan akıyordu.

Tanrı'nın çocukça davranışına öfkelenerek ona ters ters baktı. "Buna hiç gerek yoktu!"

"Onun için kanını akıtmaya

hazır mısın?" "Gerekirse.

Evet. Var mısın?"

Hades'in gözleri büyüdü. Sonra bir kahkaha patlattı. "Sana neler yapabileceğim hakkında bir fikrin var mı?"

Ne yazık ki öyle. Ve bu büyük ihtimalle canını yakacaktı. Ancak, geri adım atmak ya da gözünü korkutmak onun doğasında yoktu.

Aptalca olsa bile. "Ama yapmayacaksın. İhtiyacın olan son şey benim burada kendi küçük cehennemimde, her gün sana karşı bir isyana liderlik etmem. Yıllar sonra."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Valynda gerçekten hissetmediği bir soğukkanlılıkla omuz silkti. "Sadece sonuçları açıklıyorum."

Öksüren Nibo gergin bir kahkaha attı. "Şaka yapmıyor. İşte benim kızım, Hades. İnan bana, cehennemde bir isyana önderlik edebilecek biri varsa, o da odur. Korkman akıllıca olur. Bondye biliyor, ben korkuyorum."

Bunu düşünmek için durakladı. "İkinize de yalancı derdim ama Persephone bir kadının kafasına bir şeyi koyduğunda neler yapabileceği konusunda beni iyi eğitti. Gerçekten, dehşet verici. Yani haklısın. Korkmam gerektiğini biliyorum. Bazen en küçük fare en büyük kükremeyi yapar."

Nibo kendini ayağa kaldırdı. "Ve ben sizin alanınızı ihlal etmiyordum. Pazarlık yapmaya geldim. Agrios'la birlikte buradan ayrılabilceğimi söyleyen kızınızdı."

"Mel?" diye hırladı. "Sana inanmıyorum. Ve Fury'lerimden hiçbiri asla böyle bir şey yapmaz."

"Makaria."

Hades gözlerini devirdi. "Ah, lanet olsun. Lanet olsun onun kalbine. Buradaki ruhların yarısını şu ya da bu nedenle serbest bırakmadığına şaşıyorum." Boğazından alçak sesle homurdandı. "Onunla bu konuyu daha sonra konuşacağım." Bakışlarını Agrios'a diken Agrios'un kızının sözünü yerine getirmek istemediği belliydi ve Valynda bir an için buradan çıkmak için savaşmak zorunda kalacaklarından emin oldu.

Sonunda Hades başını salladı. "Peki. Değersiz canavarı al ve git."

Nibo başını ona doğru eğdi. "Teşekkür ederim lordum. Bir şey daha sorabilir miyim?"

Hades kara, sinirli bir kaşını kaldırdı.

"Makaria bir ay içinde size bir ruh getirmem gerektiğini söyledi. Her zamanki ulaklarınızdan biri olmadığımı göre, kotanızı doldurmak için özellikle aramam gereken biri var mı?"

Hades etkilenmiş görünüyordu. "En azından bu kadarını hatırladı. Aklında kalmasına şaşırdım." Önce Agrios'a, sonra da Nibo'ya spekülatif bir bakış attı. "Ama bu seferlik, bir iyilik karşılığında bunun geçmesine izin vereceğim."

Nibo bu sözler karşısında içinin korkuyla büzüştüğünü hissetti. Hiç kimse bir tanrıya borçlu olmak istemezdi. Bu hiç kimse için iyi sonuçlanmazdı. "Ne tür bir iyilik?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama bunun için sana geldiğimde hatırlayacaksın ve beni reddetmeyeceksin."

Çok güzeldi. Bunun üzerinde her türlü felaket vardı. Yine de Nibo, Valynda'ya şefkatli bir bakış attığında yüreğindeki düğüm çözüldü. Tanrının talep ettiği bedel ne olursa olsun, buna değecekti ve yüzünde bir gülümsemeyle ödeyecekti. "Hatırlayacağım."

"O zaman değersiz savaşçını da al ve git."

Hades onlarla taş kapı arasındaki tüm engelleri ortadan kaldırdı.

Nibo onun elini tutup ileri doğru çekti, sonra da Agrios'u hauberk'inden yakaladı. "Unutma, sakın arkana bakma."

Dışarı çıktılar.

Yolun yarısına geldiklerinde Valynda tüm uyarıları anlamaya başladı. Etraflarındaki her yerde

Geçmişlerinin sesleri. Sevdikleri, onlara katılmaları için sesleniyor. Onları aşağılayan.

Daha da kötüsü, af dilemek.

Annesinin ölümünden sonra ilk kez onun sesini duyduğunda acı onu parçalara ayırdı.

"Valynda! Seni seviyorum. Neredesin kızım?"

Gözleri yaşlarla dolarken boğuldu. Açıklamaya bile başlayamayacağı bir şekilde annesine gitmek istedi. Ama o daha iyi biliyordu. Annesini ne kadar sevse de, her zaman annesinin onu sevmesini ve onaylamasını, onu övmesini istemiş olsa da, hiçbir zaman böyle bir ilişkileri olmamıştı.

Annesi onu sonsuza dek hayal kırıklığına uğratmıştı. Ve bu onun ruhunun en derin yerinde yanmaya devam etti. Valynda'yı hiçbir zaman ilk sıraya koymamıştı ve bu onu en çok inciten şeydi. Valynda tüm hayatını bu annelik içgüdüsünün özlemiyle geçirmişti. Annesinin ona elini uzatıp dünyaya karşı güvende olduğundan emin olmasını sağlayacak bir insanlık kırıntısı bulmasını istemiş, bunun için dua etmişti.

Hiç gelmeyecekti.

Sertleş.

Ama bu çok zordu. Çünkü derinlerde bir yerde hâlâ annesinin sevgisini ve onayını arzulayan o küçük kızdı. Annesinin kollarını ona doladığında ve onun için ne kadar önemli olduğunu söylediğinde yüzünde bir gülümseme görmek istiyordu.

"Valynda! Bana gel, çocuğum!"

Bu gerçek değil.

Ne yazık ki, bu asla gerçek olamazdı ve hiç olmamıştı. Bu sadece gençken kendine işkence ettiği hastalıklı bir fanteziydi. Başkalarından gördüğü bir görüntü.

Senin gibiler için değil.

Belki de hiç kimse gerçekten sahip olmamıştı.

Nibo'ya daha çok bağlanmasına neden olan da buydu. Kimse yanında değilken o yanında olmuştu. Ağladığında ona sarılmıştı. Ailesi onu görmezden geldiğinde, göz yaşlarını silmek için orada olmuştu. Bir şeye ihtiyacı olduğunda, nedenini sormamıştı. Sadece verdi. Şimdi olduğu gibi.

Onun vücudunu korumasını sağlamak için buradaydı.
Ne olursa olsun ve karşılığında hiçbir şey istemedi.

Bunu asla unutmuyacaktı. Herkes onu terk ettiğinde, hatta kendi ailesi bile onu terk ettiğinde, o onun yanında durmuş ve onu korumuştı.

Yine de onu Malachai'ye sattın.

Suçluluk duygusu kalbini bıçakladı. Onunla yaşadıklarını nasıl gözden kaçırabilmişti? Onun için yaptıklarını?

Bunun gibi mi? Ona yardım etmek için cehenneme girmekte tereddüt etmemiştir.

Ne kadar az insan böyle bir şey yapar?

Ne kadar aptalmışım.

O onun gücüydü. Onun dünyasının en iyi parçasıydı. Ve bunu bir daha asla unutmuyacağım.

Bir daha asla kimsenin aklına girerek düşüncelerini ondan uzaklaştırmasına ya da onun niyetlerinden şüphe etmesine izin vermeyecekti. Eylemleri bu kadar yüksek sesle konuşurken değil.

İnsanlar zehir gibiydi. Kışkırdıkları şeyleri yok etmeye çalışırlardı. Sahip olmak istediklerini, özellikle de sahip olmadıklarında. Onu bu duruma getiren de buydu.

Kız arkadaşlarının onunla Nibo'nun arasına girmeye çalışmasına neden olan şey.

Seni sevmiyor, Valynda. Nasıl sevebilir ki? Sana doğru davranmıyor.

Kalbini onunkinden ayırmaya çalışırken söyledikleri yalanların haddi hesabı yoktu.

Ama o bundan daha güçlüydü. Tıpkı cehennemde onlarla birlikte kalması için onu uyutmaya çalışan lanetlenmişlerin seslerini dinlemekten daha iyi bildiği gibi.

Sefalet arkadaşlığı severdi.

"Kendi başına yuvarlanabilirsin!" diye seslendi. "Ruhumun bir parçasına sahip olmana izin vermektense yapacak daha iyi işlerim var." Ya da zamanına veya düşüncelerine. "Geleceğim bana ait."

Ve hiçbirini kabul etmediler.

Bu sözlerin haykırılmasıyla kendilerini bir anda Hades'in kapılarından geçmiş ve ölümlüler diyarına geri dönmüş buldular.

Agrios yüzünde şaşkın bir ifadeyle yanlarında durdu.

"Geri döndüğüme inanamıyorum!"

"İşe yaradığına inanamıyorum." Nibo onun elini bıraktı.

Ama o uzaklaşırken, kadın onu yakaladı ve kendisine doğru çekerek dudaklarından öptü, riske attığı şey için inanılmayacak kadar minnettardı.

Onun için.

Uzaklaştığında kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu ne içindi?"

"Sen olduğun için, aşkım. Harika olduğun için."

"Sen benim Vala'msın, değil mi? Benim kızım kılığına girmiş bir şekil değiştirici değilsin?"

Onun buklelerini ve tüylerini çekiştirdi. "Seni incitmek zorunda bırakma beni Xuri."

"Şimdi de ben tehdit ediyorum chère." Onu alnından öptü.

Okşayışının sıcaklığının tadını çıkararak kollarına girdi ve ona sarıldı. "Yaptıkların için sana asla yeterince teşekkür edemedim."

"Evet, öyle. Bana şu anda baktığın gibi her baktığında... ya da beni deşmek ister gibi. Üzülerek söylüyorum ki, ikisinden de zevk alıyorum."

"Millet, hassas anınızı bölmek istemem ama bunu sormalı mıyım?"

Valynda Agrios'un neden bahsettiğini anlamak için geri çekildi. Ama Agrios'un dikkatinin nerede olduğunu gördüğü anda, zahmet ettiğine pişman oldu.

Çok uzaklarda, güneşi bütünüyle yutuyor gibi görünen kara bir bulut vardı.

"Aman Tanrım, bu da ne? O senin de kardeşin mi?"

Nibo yorgun bir nefes verdi. "Hayır. Bu Malachai'nin yükselişi. Bu onun iblisleri."

Agrios az önce geçtikleri kapıya doğru koştu. Ancak şimdi sağlam bir kaya duvardı. Yumruğuyla vurmaya başladı. "Hades! Beni tekrar içeri al! Çocukları seviyorum! Çok severim! Onlar harika! Sevimli yaratıklar!"

Nibo onu itti. "Kapa eneni, seni koca bebek. Yoksa seni bir tanesine yediririm."

Bulut hala büyüyordu. Daha karanlık. Daha uğursuz.

Valynda kendi paniğinin yükseldiğini hissedince yutkundu. "Ne yapmamız gerekiyor?"

Nibo, onu dövmek istediği bir umursamazlıkla omuz silkti. "Bunun büyüklüğüne bakılırsa, kanayacağımızı söyleyebilirim. Hem de çok."

16

Jaden kötülüğün gürültüsü arttıkça onu dinledi. Daha güçlü. Gayretli çığlığı kesinlikle sağır ediciydi. Yakında onu zapt edecek hiçbir şey kalmayacaktı. Bunu herkesten daha iyi biliyordu. Oğlu Xev az önce eyleme çağrılmıştı. Bunu derinden hissedebiliyordu.

Malachai'nin en eski ve en güçlü generallerinden biri olan Xevikan, ebedi uykusundan her uyandığında gözden kaçması imkansız olan eşsiz bir öze sahipti. Lanetli bir yarı-tanrı olarak Xevikan'ın her zaman diğerlerinden daha sinirli uyandığından ve bunun hepsinde yankılandığından bahsetmiyorum bile. Oğlu hâlâ karısına yapılanlar yüzünden tüm tanrıların kalplerinin bayram etmesini istiyordu.

Özellikle de Jaden'ın.

Onun için ayağa kalkmalıydım. Yapması gereken pek çok şey vardı. Ama o bile geçmişi değiştiremezdi.

Artık yapabileceği tek şey geleceği kurtarmaya çalışmaktı. Tüm çocukları için. Köleliğe mahkum edilen Caleb de dahil.

Adarian'ın tarafı.

Onları kurtarmaya ve daha fazla zarar görmelerini engellemeye çalışarak, hepsini fena halde hayal kırıklığına uğratmıştı.

Savitar'ın adasında inzivaya çekilmesine şaşmamalı. Sevdiklerine yardım etmeye çalıştıkları her seferde onları tokatlamak için elinden geleni yapmak kaderin bir hainliği gibi görünüyordu.

"Beni affet," diye fısıldadı, onun için böyle bir şeyin asla olmayacağını biliyordu. Nasıl olabilirdi ki?

Onun bütün işi insanları satmaktı.

Özellikle de sevdiklerini.

"Ve bir gün, kardeşim," diye Noir'ın yatak odasının kapısında alay etti, "seni de o listeye ekleyeceğim."

Ve Kadar Noir bunu yapmaktan zevk alacağı tek kişi olacaktı.

Şimdilik Cam'in planına sadık kalacak ve Malachai'yi yıpratacaklardı. Onu zayıflatacaklardı. Hâlâ ellerindeki en iyi ve tek plan buydu. Adarian'ı etkisiz hale getirirlerse dünya bundan kurtulabilirdi.

İşe yaraması gerekiyordu.

Aksi takdirde... Hepsi mahvolurdu.

Nibo gökyüzünün gece kadar karanlığa bürünmesini ve iblislerin okyanustan taşmasını izledi. Muhtemelen onlarla savaşmalıydı, ama gerçekten ...

Bu kadar büyük bir rakamla nereden başlanır ki? Gerçekten. O kadar bunaltıcıydı ki, tek yapabildiği burada durup ağzı açık bakmaktı.

"Biraz afallamış görünüyorsun."

Bakışlarını Agrios'a çevirdi. "Onları alt etmek için oraya atladığınızı göremiyorum, ihtiyar. O yüzden beni azarlamadan önce, buna ne dersin?"

Agrios homurdandı. "Ne tür bir aptal gibi görünüyorum?"

"Sizi Tartarus'tan çıkaran loa'yı sorgulayan türden."

Valynda boğazını temizledi. "Beyler, dünyanın sonunu getirecek olan bu felakete biraz daha odaklanmamız gerekmez mi?"

üzerimize mi inecek?"

"İsterdim ama zırhıma sıçmakla çok meşgulüm."

Nibo, Yunanlı'nın son derece kuru ses tonuna güldü. En azından Agrios dürüsttü. Onu suçladığından da değil. O da kendi çekincelerini yaşıyordu. En yakın çatlağa sürünerek girme ve burada oturma fikri ona da cazip gelmeye başlamıştı.

Ama korkaklık onun uzmanlık alanı değildi. Aptallık daha da azdı.

Bu kadar büyük bir kalabalıkla karşılaşınca geriye ne kalıyordu? Taktiksel geri çekilme mi? Thorn'un cevabı bu olurdu. Aniden yüksek sesli bir ıslık duydu.

Valynda onun yanından geçerek kumsala doğru koştu.

"Rosie!" diye bağırarak kollarını başının üzerinde salladı.

"Oh, Tanrıya şükür!"

Nibo bakışlarını dönen iblislerden çekip kıyıya doğru ilerleyen küçük kayığı gördü.

Yan tarafta, kıyı şeridinin çok ötesinde, Deniz Cadısı Il demirlenmiş ve onları bekliyordu. Döner iblis yığınının Ölümün Kapısı'na kadar takip edip onları Hades'in kapılarında bulmayı Bane'e bırakın.

Barnet'ın gemisi de çok geride değildi.

"Sanırım bizim tarafımızdalar?"

Agrios'un sorusu üzerine başını salladı. "Leydim çok ihtiyatlı olmasa da, normalde düşmanlarını kollarını açarak karşılamak için acele etmez."

Ayaklarının etrafındaki dalgaları test etmek için elindeki değneği kullanan Nibo, arkadaşlarına doğru ilerleyen Valynda'yı takip etti. Neyse ki iblislerin dikkati gemi tarafından dağıtılmıştı ve mürettebata saldırmaya başladılar. Gök gürültüsünü andıran top ateşi, iblislerin vurulup gökten düşerken attıkları çığlıklar ve küfürlerle noktalanıyordu.

Bu da kardeşinin nereye gittiğini merak etmesine neden oldu.

Nibo etraflarındaki gökyüzünü incelemek için durakladı. Agrios tekneye tırmanmak için onun yanından hızla geçti.

"N e r e d e s i n , sen

değersiz bir şey mi?" Piç kurusu uzakta olamazdı. Kavgadan kaçmak onun yapacağı bir şey değildi.

Uzun

sürmeyecek

. "Nibo?"

Valynda'nın çağrısını duyunca derin bir nefes aldı. Bu konuda bir şeyler doğru gelmiyordu ve bu sadece gemilere yapılan iblis saldırısı değildi. Havada uğursuz bir his vardı. Derisinin üzerinde ölü bir el gibi gezinen bir şey.

"O iyi mi?"

Valynda Rosie'nin sorusu üzerine durakladı ve Nibo'nun suyun içinde durduğunu gördü. Nibo'nun üç köşeli ayakkabısı içinde, bukleleri ve tüyleriyle, su kalçalarına vururken öyle asil bir şekilde durduğu inanılmaz seksi görüntüsü karşısında nefesi kesildi. Emredici ve vahşiydi. Yüzü boyalıydı ama aynı zamanda inanılmaz güzelliğinden hiçbir şey eksiltmiyordu.

Eteklerini indirdi ve başını salladı. "Dinliyor." "Neyi dinliyor?" Hinder sordu.

"Duyamadıklarımız." Onu bunu yaparken sayısız kez görmüştü. Ölülerin ve lanetlenmişlerin ona bir şeyler anlatan sesleri. Yaşayanların etrafında havada süzülen, duyulmayan ve sırlar taşıyan eterin gizemli dili.

Birkaç saniye daha geçtikten sonra Nibo gözlerini kırıştırdı ve aralarındaki mesafeyi kapattı.

Rosie tekneye binmesine yardım etmesi için kolunu ona uzattı. Nibo zarif bir sıçrayışla gemiye çıktı ve toplar ateşlenirken Rosie'nin yanına yerleşti.

"Teşekkür ederim," dedi Nibo mürettebat arkadaşlarına. "Kusursuz zamanlama, beyler."

"Kaptana teşekkür etmelisin." Rosie küreklerini yeniden almak için oturdu.

Valynda savaşı izledi. Ejderhalar bile onları uzaklaştıramamıştı. "İblisler ne zamandır etrafta dolanıyor?"

Hinder iç çekti. "Çok uzun. Bizden hoşlanmış gibi görünüyorlar. Keşke parçalayacak başka bir hayvan bulsalar."

"Arkadaşlarından hoşlanmıyorum." Agrios onlara ihtiyatla baktı.

"Biz de öyle." Rosie burnunu kırıştırdı. "Ama tüm bu kıyamet ve kasvet atmosferine çok yaklaşıyorlar, öyle değil mi?"

Nibo homurdandı.

Daha fazla top gürledi.

"Bu da ne?"

Nibo, Agrios'un savaşa katılmakta olan başka bir gemiyi işaret ettiği yere baktı. "Pek emin değilim. Rosie?"

Omuz silkti.

Valynda da bir şey söyleyemedi.

Sea Witch II'ye geri dönene kadar

Sonunda yeni geminin Circe'e ait olduğunu anlayabildi.

Mürettebatının da yardımıyla, üç gemi ve ejderhalar Malachai'nin iblislerini uzaklaştırmayı başardı.

Ama hâlâ Qeenan'dan bir iz yoktu. Bunun Nibo'yu endişelendirdiğini, ufku izleyişinden ve elindeki değneği tutuşundan anlayabiliyordu.

"Kardeşinin neyin peşinde olduğunu düşünüyorsun?"

Yorgun bir iç geçirdi. "Keşke bilseydim. Hiç bir şeyin çok yanlış olduğunu ve hiçbir şeyin bunu düzeltmeyeceğini hissettin mi?"

"Her gün saman bir poppet'in bedenindeydim."

Onu daha yakına çekti. "Anlaşıldı."

Kirke'nin gemisi Deniz Cadısı'nın yanına yanaşırken ikisi de sessizliğe gömüldü. Barnet ve adamları geride kaldı. Onları dikkatle izleyen mürettebatın üzerine gergin bir sessizlik çöktü.

Agrios pek mutlu görünmüyordu.

Tüm mürettebat ve ejderhaların üzerindeki karabulut elle tutulur bir hal almıştı ve neredeyse Malachai'nin iblisleriyle savaştıkları zamanki kadar yoğundu.

Kirke, Deniz Cadısı'nın güvertesine çıktı ama oğluna doğru koşmak yerine yavaşça, neredeyse temkinli bir şekilde ona yaklaştı.

Nibo, Agrios'un annesiyle temkinli bir şekilde tanışmasını izledi. Kuduz kirpiler arasında daha sıcak karşılamalar görmüştü.

Daha fazla şefkat de.

İyi ki kuduz bir kirpi değilim.

Ya da Kirke'nin oğlu.

Circe, Nibo'ya soğuk bir bakış attı. "Onu geri getirdiğiniz için teşekkür ederim." Sözleri minnettarlığını ifade etmekten yoksundu.

Buna nasıl cevap vereceğini bilemeyen Nibo, Valynda'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Bizim için zevkti." Sonra kulağına fısıldamak için eğildi. "Ama çocuk için üzülüyorum."

Valynda başını salladı. Bu sönük buluşma karşısında o da başını salladı. Çok daha fazlasını beklemişti. Annesi ondan tek istediği buysa neden onu geri getirmeye bu kadar kararlıydı?

İçinden kötü bir his geçti. Bütün bunların arkasında başka bir şey mi vardı? Kirke neyin peşinde olabilirdi?

Belki de sadece oğluyla arasını düzeltmek için bir şans istiyordu? Bozuk ilişkilerini düzeltmek için?

Onun için artık çok geçti. Annesi ölmüştü ve parçalanmış kalplerini onarmakla hiç ilgilenmemişti. Bir çocuğun ebeveynlerinden kopması çok üzücü bir şeydi. Gerçekten trajikti ve ailesinden bu şekilde kopmuş olması hâlâ içini yakıyordu. Ama bu onların suçuydu. Onların nefretini hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Ve ona nasıl böyle düşman olabildiklerini asla anlayamayacaktı.

Belki de içindeki hayalperest, belki, sadece belki, bunu birlikte atlatabileceklerini umuyordu.

Ona bile özlü gelmişti ama onları dualarında tutacaktı çünkü onlar için her şeyin yoluna girmesini istiyordu. Birilerinin mutlu sona ulaşmasını istiyordu. Çünkü bu ona belki de böyle şeylerin ölmediğine dair umut veriyordu.

Ve umut şu anda umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir şeydi.

Circe onların önünde durmak için hareket etti ve elini Nibo'ya uzattı. "Nezaketinizi unutmayacağım."

"Valynda'nın cesedi ne olacak?"

"Artık onun. Ama ruhun bağlanması yine de zaman alacak. O zamana kadar, onu tekrar kaybetmeye karşı savunmasız. Şişeyi koru." Ve sonra o ve oğlu gittiler.

Valynda bu sestten nefret ediyordu.

Şişeyi koru. Harika. Sallie'ye ve onun kendisine sırttan sert, yıpranmış yüzüne baktı. Ruhunu bu kadar kolay kaybedebileceği düşüncesi dehşet vericiydi.

Ama en azından tekrar bir bütündü. Xuri sayesinde.

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Son zamanlarda sana ne kadar harika olduğunu söylemiş miydin?"

"Son yarım saat içinde değil."

Gülümsedi. "O zaman ihmalkâr davranmışım."

Gözlerine aç, karanlık bir bakış girdi. Aynı anda hem tanıdık hem de yabancı olan bir bakış. Başlığındaki tüylerle oynadı. "Renklerim ve tarzım sana çok yakışıyor."

"Böyle düşünmene sevindim."

Bane, demir alıp yola çıkma emrini verirken onlara başını salladı.

"Nibo!"

Masaka arkasından telaşla seslenirken homurdandı. Ailesi araya girmeden beş dakikası olamaz mıydı?

En azından Qeenan değil. ...

Yine de bu onu rahatsız etti. Ona sırttı. "Şu anda biraz meşgulüm."

Hiç oralı olmadı. "Legba'nın sana ihtiyacı var."

Nibo uygunsuz zamanlama karşısında ona alaycı bir bakış attı. "Şimdi mi?"

Masaka ikisine de sinirli sinirli baktı. "Beklemenizi söylemedi ve babamın nasıl olduğunu bilirsiniz."

Nibo onun sesindeki notayı yakalayınca kaskatı kesildi. Evet, hepsinin nasıl olduğunu biliyordu. Kindar. Hoşgörüsüz. Bencil.

Ve parmaklarını şıklatmalarından ve sorgusuz sualsiz koşarak gelmesini beklemelerinden bıkmıştı. O onların fino köpeği değildi ve öldüğü günden beri bunu yapıyordu ve onu, onun gibi diğerlerinin karşıya geçip son dinlenme yerlerine ulaşmalarına ya da yeniden doğmalarına yardım etmek için yanlarına almışlardı.

İlk başlarda bunu sevmiştir. Özellikle de kendisi gibi vahşice ölenlere rehberlik etmeyi. Böylesine korkunç bir ölümle birlikte gelen sayısız duyguyu anlamalarına yardımcı olmak için. İhanet ve öfke gibi.

Ama ondan sonra acı ve boşluk geldi. Dünya ve sizi öldüren kişi için ne kadar az şey ifade ettiğinizi bilmenin o karanlık yeri. Başkalarının umursamadığı gerçeğini ve ne kadar az önemsendiğinizi kabullenmek.

Onlara yardım etmekten hoşlandığı şey buydu. Her şey bittikten sonra öz değerlerini yeniden bulmalarına izin vermek. O kadar uzun süre devam eden ihaneti atlatmak, kendi başına bir musallat ve işkence haline gelmişti.

Bu yüzden diğerlerini görmezden gelmeyi ve onlarla birlikte oynamayı öğrenmişti. Yapılması gerekene odaklanmayı ve olumsuzlukları görmezden gelmeyi. Kendini onların dünyasında kaybedene kadar iyinin kötünden ağır basmasına izin vermeyi. Kendini romun içinde kaybetti.

Bu kolay olmuştur, çünkü umurunda değildi. Bir ikiz olarak zaten hiçbir zaman kendi kimliğine sahip olmamıştır. Tam olarak değil. Diğer insanların sahip olduğu şekilde değil. Onu sadece başka bir şeyin parçası olarak görüyorlardı. Eşleşen bir setin parçası.

Hiçbir zaman kendi kimliğini geliştirmekle ya da kendi ihtiyaçlarını başkalarınınkinden üstün tutmakla ilgilenmemiştir.

İyi bir evlat ol. İyi bir ikiz.

Karşılık verme.

Ve işe yaramıştır, ta ki kafasının arkasına bir sopa yiyene kadar.

Onu bayıltmak yerine, aklını başına getirmiştir.

Geçinip gitmek için o kadar çok zaman harcamıştır ki, başka hiçbir şey hakkında fazla düşünmemiştir.

Valynda'yla tanışana kadar her şey yolundaydı. Onun asi ruhu ve yaşam sevgisi bulaşıcıydı. Onun sayesinde, itaatkâr olmaktan daha fazlasını istemiştir.

Onun gördüğü gibi bir adam olmak istemiştir. Olmasını istediği kahraman.

Ve bugün, öne çıkmaya niyetliydi.

Nibo elini ona doğru uzattı. "Gelmek ister misin?"

Valynda'nın gözleri bu beklenmedik davet karşısında irileşti. "Ciddi misin?"

Etraflarını saran mürettebatın şaşkın soluklarını ve bakışlarını, özellikle de Bane'in yüzündeki çatık kaşları görmezden geldi. Ve Bane'in kız kardeşinin yüzündeki şaşkınlığı. "Onlarla tanışma vaktin geldi."

Masaka öfkeyle alay etti. "Ne düşünüyorsun dostum? Rom seven aklını mı kaçırdın? Onu bizimle götüremezsın!"

"Neden olmasın?"

"O Vilokan'a ait değil. Kimse onu hoş karşılamaz. Onu oraya götürürsen ortalığı ayağa kaldırır!"

Nibo onun öfkesini görmezden geldi. Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı. "Vala nerede olursam olayım hoş karşılanır. Ve o benim yanıma ait."

"O bir insan!" Masaka bu kelimeyi sanki en kötü hakaretmiş gibi alayla söyledi. Çünkü onlar için öyleydi.

Kısa bir süre önce olsa kabul ederdi.

Ama şimdi değil. Nibo Valynda'yı yanına çekti. "O benim karım."

Valynda'nın
nefesi kesildi.
Mürettebat da
öyle.

Masaka küfrederek bunu duymayı reddetti. "Ruhsal olarak. Ve o senin tek sevgilin değil."

Bu sözlerin Valynda'nın yüzünde yarattığı acı içini parçaladı ve Masaka'yı zalimliği yüzünden dövmek istemesine neden oldu.

"Senden saygısızlık görmeyeceğim." Nibo Valynda'ya döndü ve uzun zaman önce ona verdiği yüzüğü parmağından çıkararak o gece sahilde başlattığı töreni tamamlamaya hazırlandı. "Bunu uzun zaman önce yapmalıydım."

Sıcak parmaklarıyla çenesini kavradı ve ona gülümsedi. "Bana sahip olacak mısın, Vala? Hatalarım ve her şeyimle? Ne kadar huysuz, bencil bir piç olduğumu bile bile kendine saklamak için mi?"

Valynda beklediği son şey karşısında tamamen şaşkına döndü. "Japing yapmıyor musun?"

"Bu konuda değil." Bane'e baktı. "Bizimle evlenir misin, Kaptan?"

"Evet, yapacağım."

Masaka'nın gözleri kan çanağına döndü. "O yüzüğü yeniden kabul edersen, insan, hangi kapıların açılacağı hakkında hiçbir fikrin olmaz."

Circe ona hayatında bir seçim yapması gerektiğini söylemişti. Malachai'ye hizmet etmek ve onun generali olmak istemiyordu. Dünya onun için hiçbir zaman çok şey yapmamış olsa da, basit bir inat yüzünden onu sona erdirmek istemiyordu. İçinde hâlâ bir sürü iyilik vardı.

Yine de...

Kaptana ve mürettebatın diğer üyelerine, sonra da kolundaki ize baktı. "Ben özgür bir kadın değilim Xuri." Thorn'a olan bağlılığını geri kazanmayı bitirene kadar onlara hizmet etmeyi borçluydu. Mavromino güçlerine karşı bu savaşı sürdürmek zorundaydı. Sadece işareti yüzünden değil.

Çünkü yapılacak doğru şey buydu.

Çünkü Ölü Adamlar onun ailesiydi ve onları terk edemezdi.

Başını ona doğru eğdi. "Bunu sonra düşünürüz." Bu onun her zamanki lakayt doğasıydı. Dünyaya ayak uydururdu.

Hiç onun olmamıştı.

Ama ...

Bugün, önüne bakmayı reddedecekti. "O zaman, evet. İzin verilen her gün için sana sahip olacağım."

Onu öptü, sonra kendi bileğini ısırarak biraz kan akmasını sağladı, böylece gümüş bandı kana bulayabilecekti. Kızın tam olarak anlayamadığı sözler fısıldayarak bandı parmağına geçirdi ve kanı yalayarak temizledi. "Birbirimize bağlıyız, Vala'm. Sonsuza kadar. Bununla artık sadece beni çağırarak kalmayacak, aynı zamanda bu dünya ile Vilokan arasındaki kapılardan da geçebileceksin."

"Ah, lanet olsun!" Masaka ikisine de toprak fırlattı, bu da Hinder'in alçak sesle ısıık çalmasına ve Sancha'nın

nefesini sertçe içine çekti. "Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

İnatçı ve özür dilemez bir tavırla, ona meydan okumaya cüret eden alaycı bir bakış attı. "Biliyorum."

"Sen bir aptalsın!"

"Hayır. İlk defa açıkça görüyorum."

"Hiçbir şey görmüyorsun." Masaka başını salladı. "İnsanın için hepimizi sattın. Umarım mutlusundur!"

"Delirmiş."

Küfrederek ortadan kayboldu.

Bu nefret dolu sözler Valynda'nın boğazının kurummasına neden oldu. "Endişelenmeli miyim?"

"Hayır, Vala. Unutma, o tiyatroyla yaşıyor. Eğer küçük çocukları ve yetişkin erkekleri korkutmuyorsa, mutlu değildir."

Ve böylece onu kapıdan geçirip Vilokan'ın bilinmeyen sualtı diyarına taşıdı.

Valynda hayret ve şaşkınlık içinde, dalgalı turkuaz dalgaların üzerinde bir mücevher gibi parıldayan mükemmel ada şehrine bakakaldı.

Ne beklediğinden emin değildi ama kesinlikle bu hazine değildi. İnsanlar cennetlerden bahsederdi. Böyle zengin, muhteşem yerlerin hayalini kurarlardı. Burası gerçekten de böyle bir diyar gibi görünüyordu. Hava mükemmeldi. Kumsal, en dingin deniz manzarasına karşı hoş bir karamel. Kalder'in evi ne kadar inanılmaz olsa da, bunun yanında hiçbir şeydi.

Nibo'ya bakakaldı. Onu hiç anlamıyordu. "Neden burayı terk edesin ki?"

"Çünkü sen burada değildin." Ona kuru bir bakış attı. "Ayrıca, her yerde olduğu gibi, buradaki arkadaşlık da biraz bayatlayabilir."

Bu üzücüydü. Doğrusu, o mükemmel dalgaları seyrederek sonsuza dek yaşayabilirdi. Hatta Deniz Cadısı'nın mürettebatını limanda şakalar yaparken ve dans ederken hayal edebiliyordu. Kalder suda, Cameron ona acele etmesi için bağırıyor.

Bu mükemmel hayatla ilgili bir hata bulmayı hayal bile edemiyordu.

"Nerede yaşıyorsun?"

Beyaz bir kulübenin ufka karşı dimdik durduğu küçük bir tepeyi işaret etti. "İşte orada."

"Bu çok güzel."

"Evet, ama bir şey eksikti." "O da ne?"

Ona sivri bir gülümseme verdi. "Sen, mon ange."

Bu sözler içini ısıttı ama bir an bile inanmadı. "Sen her zaman destansı bir büyücüsün."

"Nibo!" Bu bağırış havayı kirletti.

Uzun bir iç çekiş daha yaptı. "Bana neden Xuri demeni söylediğimi şimdi anladın mı? Bu Allah'ın belasası yerde dikkatimi çekmenin tek yolu bu, çünkü diğer ismi eskitiyorlar."

Onun kibirli ses tonuna bir kahkaha attı.

Elini bıraktı ve Masaka'nın tam olarak tahmin ettiği şeyi söyleyen bir yürüyüşle onlara doğru ilerleyen Baba Legba ve tanımadığı diğer iki kişiye doğru döndü - Valynda burada hoş karşılanmıyordu.

Mor giysiler içinde ve bakışlarıyla onu delip geçen Papa Legba normalden daha da sert görünüyordu. "Bunun anlamı nedir?"

Nibo bunu anlayışla karşıladı. "Beni çağırmışsınız. Ben de bunun oyalanma anlamına geldiğini düşündüm."

"Benimle dalga geçme, evlat. Onun burada ne işi var?"

Nibo, muzip bir sırıtışla onun vücudunu tararken umursamazca omuz silkti. "Ayakta."

Legba'nın yüzündeki ifade, Nibo'nun yok olmaktan bir cevap uzakta olduğunu söylüyordu.

Nibo'nun ifadesi ise hiç umurunda olmadığını gösteriyordu. Aslında, onu ortadan kaldıracak bir şey yapmaları için onlara meydan okuyordu. Ona karşı bir şey söyle.

Valynda nefesini tuttu. Daha önce hiç bu kadar etkileyici bir çekişme görmemişti. Kalder ve Cameron ya da kaptan ve karısı arasında bile... Bu çiftler arasında da son derece etkileyici olanlar vardı.

Efsanevi olması gereken türden.

Bu konuda, kaptan ve kız kardeşi. Cameron ve kardeşi de öyle.

Ama onlar bile bu sefer bir şey yapamadı.

"Onun buraya gelmesine izin vermeyiz, bunu sen de biliyorsun."

Nibo omuz silkti. "O halde beni karınız olarak kabul edemiyorsanız bana ihtiyacınız yok." Bakışlarını gösteriye tanıklık etmek için yaklaşmakta olan diğer loaların üzerinde gezdirdi. "Başkaları için bir sürü yer ayarladın. Brigitte ve Petro da dahil. Vala benim. Eğer o senin kaldırabileceğinden fazlaysa, o zaman belki de görevlerimi bir başkasına devretmenin zamanı gelmiştir ve ben de zevklerime daha uygun yeni bir panteon bulurum. Bu kadar dar görüşlü olmayan birini."

Legba bu tehdit karşısında kaşlarını çatı. "Bunun ne yapacağını biliyorsun. Sana neye mal olacağını."

"Evet. Bu benim ödemeye hazır olduğum bir bedel.

Ama ya sen?" Valynda onun ne yaptığına inanamıyordu. Onun için!

Birdenbire şüphelendiğinden çok daha fazla şey olduğunu fark edince ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bu da neydi böyle?

Tanrıların panteonlar aracılığıyla gelip gidebildiğini bilse de, bunun bir sonucu olduğunu hiç duymamıştı.

Ancak, etrafındaki korkunç ifadeler göz önüne alındığında aşırı olmalı.

"Beni tehdit mi ediyorsun, Nibo?"

"Ben bir soru sordum, baba. Artık burada olmamı istemiyorsan, giderim."

Sarı saçlı, yeşil gözlü, zarif ve güzel bir kadın Valynda'ya yaklaştı ve ona sarıldı. "Hoş geldin Vala. Ben Maman Brigitte. Yeni bir aile üyesine sahip olmak çok güzel." Ona koyu renkli bir şişe uzattı.

"Brigitte!" O derin, yankılanan ses tonu etraflarında gök gürültüsü gibi yankılandı.

Yine de bu, soluk teni yanardöner inci gibi parlayan güzel Loa'yı korkutmadı. Sadece bir el hareketiyle geçiştirdi. "Dur Samedi. Nibo'yu kaybetmek istemeyiz.

Böyle önemsiz bir şey. Eğer onu mutlu edecekse, ne zararı var?"

"Onun güçleri yok! O buraya ait değil!" Brigitte gözlerini devirdi. "Sizi ilgilendiren tek şey bu mu?"

Loa'lardan birkaçı homurdanarak cevap verdi.

Nibo'ya doğru baktı. "Demek onu seviyorsun?"

"Evet, anne."

Valynda'nın bakışlarıyla karşılaştı.

"Peki ya sen?" "Evet. O benim her şeyim."

"Şunu unutmayın. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin sizi bölmesine izin vermeyin." Sesinde deneyimlerine dayanarak konuştuğunu gösteren bir not vardı. Ama ayrıntıya girmede. Onun yerine kemerinden küçük bir zincir çıkardı. Zincirin ucunda çeyrek fincandan daha büyük olmayan bir kâse vardı. Loa kaseyi yarısına kadar romla, sonra da kanıyla doldurdu.

Valynda'ya uzattı. "İç."

Ew! Valynda bunu düşününce midesinin bulandığını hissetti. Dürüst olmak gerekirse, gözlerinin oyulmasını tercih ederdi. "Um

... hayır, teşekkür ederim."

"İç." Loa son derece ısrarcıydı. Valynda burnunu kırıştırdı. "Gerçekten, içmemeyi tercih ederim."

"Eğer burada kalmak ve güç sahibi olmak istiyorsan, iç."

Yapmak zorunda mıyım? Gezegendeki en iğrenç hareketin ne olduğunu düşünüp ürperirken bu sözleri zorlukla geri aldı. Bunu kim düşünmüştü? İğrenç!

Nibo ona göz kırptı. "Tadı tavuk gibi."

Cehennem dedi. "Hiç komik değilsin."

"Ama ben sevimliyim."

Şu anda değil. Tiksinerek ve iğrenerek, tüm vücudundaki öğürme reflekslerini harekete geçireceğinden emin olduğu karışıma uzandı. Aşağı inip kalmasına imkân yoktu. Bu, şimdiye kadar icat edilmiş tüm akşamdan kalma tedavilerinden daha kötü olacaktı.

Üç derin nefes alarak gözlerini kapattı, kendini destekledi ve onu geri püskürttü.

Ve evet, öğürdü. Yine de bir şekilde tutmayı başardı. Ama

Nibo'nun kolunu tutup

elini içine soktu.

"İyi misin?"

Kesinlikle hayır! Şaka mı yapıyordu? Düşündüğünden daha da iğrençti.

Yine de başını salladı, sonra da adamın koluna vurdu. "Senden çok nefret ediyorum!" Dilini dışarı çıkarıp tattan kurtulmaya çalışırken gözlerinin kenarlarından yaşlar süzüldü.

Nibo ona kimenini uzattı, Legba da hemen açıp umursamadan yuttu. Legba'ya sıırttı. "Ve sen de onun bizden biri olmadığını düşünüyordun. Bah!"

Legba gözlerini devirdi. "Bir sorunumuz var." "Görünüşe göre son zamanlarda bunlardan çok yaşıyoruz."

Legba onun alaycılığıyla eğlenmedi. Aksine, Nibo'nun kolunu tuttu. "Odaklanmaya devam et. Kardeşini bulman gerekiyor."

"Neden?"

"Neyin eksik olduğunu fark ettin mi?"

Valynda akla gelebilecek her şeye sahipmiş gibi görünen zarif kasabaya baktı. Yıldızlı binalar. Yüzen kuğular. Şarkı söyleyen martılar. Rengârenk binalar. Hiçbir ayrıntı eksik görünmüyordu.

Yine de Nibo'nun kehribar rengi gözlerindeki mizah biraz solgunlaştı. "Petro."

Legba yavaşça başını salladı. "Saatlerdir yoklar ve kimse nerede olduklarını bilmiyor."

Nibo, Valynda'nın yüzünün kızarmasına neden olan bir küfür savurdu.

Valynda bunun neden bu kadar düşmanca bir tepkiye yol açtığını sormak istedi ama muhtemelen bu konuya girmek için uygun bir zaman olmadığını düşündü. Özellikle de diğer herkes kaçıp saklanma isteği uyandıran bir merakla onlara bakarken.

Nibo dişlerini sıktı ve içini çekti. "Onları ve Queenan'ı bulacağım."

"Güzel. O zaman kardeşini buraya getir, ben de hepsinin icabına bakayım."

Başını eğerek uzaklaştı ve onun elini tuttu.

Diğerleri dağılır dağılmaz, kulağına fısıldamak için eğildi.

"Neler oluyor?"

Cevap vermedi.

Bunun yerine Valynda kendini çok tuhaf hissetti. Tuhaf ve garip. Sanki etrafındaki dünya eğiliyordu...

Yönünü bulmaya çalıştı ama kendini daha çok ana güvertede fırtınada denizdeymiş gibi hissetti. Dalgalar ona çarptıkça çalkalanıyor ve onu sersemletiyordu.

Bu hiç mantıklı değildi.

"Xuri?"

Düşmeden önce onu yakaladı.

Etrafındaki her şey kaybolmuş gibiydi. Onların seslerini duysa da, çok uzaktaydılar. Bir rüya ya da kâbus gibi. Nibo'nun onu tuttuğunu hissetti. Onun tuzlu deniz suyuna karışan zengin rom kokusunu aldı ama bu koku bile giderek azaldı.

Duyduğu son sözler de ona aitti ve gözyaşlarıyla doluydu.

"O öldü."

Valynda'nın cansız bedenini tutarken öfke Nibo'nun görüşünü kararttı. Kendisine yapılan tüm alçakça ve kirli oyunlar arasında bu en kötüsüydü.

Vala'sını zehirlemek için ...

Brigitte'in boğazına saldırma dürtüsü içinden geçerken ona ters ters baktı.

"Sakin ol, Nibo. Düşündüğün gibi değil."

Nasıl olmasın ki? Hain ve soğuktular. Onlara güvenmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Valynda'yı buraya asla getirmemeliydi. Onu daha önce bir kez öldürmüşlerdi.

Onlara tekrar nasıl güvenebilirdim?

Hepsi onun suçuydu!

Brigitte bir adım öne çıkarak elini Valynda'nın alnına koydu. Onu durduramadan Valynda'nın çenesini kavradı ve her iki yanağına birer öpücük kondurmadan önce başını tuttu.

Nibo onun acımasızlığı karşısında dudaklarını büktü. Onu uzaklaştırmaya çalıştı.

Ta ki Valynda bir kâbustan uyanır gibi nefesini kesene kadar.

Sersemlemişti, gördüklerine inanamıyordu. Kız yaşıyordu!

"Vala?"

Gözlerini açarak Nibo'nun bakışlarıyla karşılaştı. "Xuri?"

Gözyaşları onu boğdu, özellikle de yanaklarındaki nemi silmek için uzandığında. "Hey, mon ange." Onu kendine çekti ve içinden akan tüm rahatlama ile onu öptü. "Bir daha asla benim için ölme."

"Um, yapmamaya çalışacağım."

Rahatlamaktan titreyen adam, kadının şaşkınlığına güldü ve alnından öptü. Hıçkırıklar boğazında düğümlendi. Brigitte'in onun hayatını kurtardığına hâlâ inanamıyordu.

Ta ki o geri çekilene kadar. "Kendimi iyi hissetmiyorum." "Neyin var?"

Titremeye başladı.

Daha da endişelenerek kollarını ona sımsıkı doladı. "Vala?"

"O iyi." Brigitte yanlarında diz çöktü. "Nefes al. Rahatlayın. Hissettiklerinizle savaşmayın."

Valynda elini onun saçlarının arasına soktu. "Neden bahsediyor bu?"

Hiçbir fikri yoktu.

"Ona güçlerimden bazılarını verdim ve insan bedeni bunlara uyum sağlamaya çalışıyor. Eğer aramızda yaşayacaksa, onlara ihtiyacı olacak."

Şaşırmış bir halde Brigitte'e baktı. "Ne?"

Onun yanağını öptü, sonra Valynda'ninkini avuçladı. "Mutlu sonlara bayılırım." Önce Legba Baba'ya sonra da kocasına baktı. "Hayatım her zaman kolay olmadı ve sevdiğim birçok erkek oldu. Kaybettiğim çocuklarım oldu. Eğer sizi bu acıdan kurtarabilseydim, kurtarırdım. Ne yazık ki, hayatın hiç beklemediğimiz bir anda bizi boğazımızdan vurma gibi bir huyu var. İşte bu yüzden benim güçlerime ihtiyacınız var."

"Anne-"

"Şşş." Sözlerini susturmak için parmağını onun dudaklarının üzerine koydu. "Seni oğlum gibi gördüğümü biliyorsun. Ona daha önce olanlar yanlış. O zaman durduramadım ama şimdi durdurabilirim. Bu benim telafi etme yolum."

Onu bu yüzden çok seviyordu. "Teşekkür ederim." "Benim için zevkti. Şimdi git. Malachai'nin kışını tekmele."

Gülümseyerek Valynda'ya baktı. "Yapabilecek misin?"

"Um... pek emin değilim. Ayaklarımın üzerinde biraz sallanıyorum, aşkım." Ona titrek bir gülümseme verdi. "Yeni güçlerimin kuma olmadığından emin miyiz?"

Gülerek onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Bunun güç listemizde olmadığına eminim."

"Yakında ekleneceğinden oldukça eminim. Bütün bir şehir bloğunu ortadan kaldıracığımı düşünüyorum."

İtiraf etmek istediğinden daha fazla eğlenerek başını salladı. "Peki, bunu düzeltmeye çalışalım." Ve böylece onu ölümlüler diyarına açılan kapıya götürdü. Qeenan kaçsa iyi olur. O geliyordu ve bu işi bitirmenin zamanı gelmişti.

Nibo'nun artık kaybedecek çok şeyi vardı ve bir daha hiçbir şey kaybetmeye niyeti yoktu.

Deniz Cadısı'nda, Kara Avcı lideri Acheron, Kaptan Bane'in koltuğunda oturmuş, boş gözlerle Thorn'a bakıyordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Thorn başını salladı. "Neden yapayım ki?" "Çünkü sen bir pisliksin."

Ona alaycı bir bakış attıktan sonra gözlerini devirdi ve dikkatini odadaki diğer ölümsüze çevirmeden önce içini çekti.

Savitar.

Beyaz bir tunik ve bol keten bir pantolon giymiş olan Savitar, gözden kaçırılması zor bir ölümsüz yaratıktı. Bunun en büyük nedeni açıkta kalan bedeninin dövmelerle kaplı olması ve gözlerinin her zaman mor olmayan ürkütücü bir menekşe renginde olmasıydı. Koyu karamel teni, siyah saçları ve keçi sakalı gözlerini daha da canlı kılıyordu.

Bu yeterince uğursuz olurdu, ama ölümcül gülümsemesi ve durduğu yerde bağırsaklarını deşeceğim havasıyla birleştiğinde, herhangi bir Yunan trajedisinde kötü adam rolünü rahatlıkla oynayabilirdi.

Bekle, bunu zaten yapmıştı.
Birkaç kez, ve bundan zevk almıştı.

Acheron kendi saçma sapan düşünceleriyle eğlenmemeye çalıştı. "Peki, sen ne düşünüyorsun Savvy?"

"Sanırım seni tokatlamadan önce bana yeni bir lakap bulmalısın, Ack-Ack."

İşte bu yüzden Acheron Nekrodemyalı Paden Jack'i odadan kovmuştu. Tek ihtiyaçları olan bir tane daha alaycı pislikti ve Acheron birinin boğazını yumruklamak zorunda kalacaktı. Bu nedenle birkaç kişiyi daha yasaklamıştı. Hiçbiri dillerinin üzerinde sürüye binmeyeceği için bu ayartıcıları eklemeye gerek yoktu ve Acheron'un havasında değildi. Kendi Karanlık Avcıları'ndan yeterince çekmişti. Migrenine Thorn'un küçük grubunu eklemesine gerek yoktu.

Tüm ekip içinde sadece Bane'e ve Nibo, Valynda, Cameron, Mara, Kalder, Rosie, Will, Bart ve Belle'nin onlara katılmasına tahammül etmişti. Onlar tek başlarına sinirlerini test etmemişlerdi.

"Peki, plan hakkında." Acheron, Savitar'ın onu takip edebilmesi için her kelimeyi yavaşça telaffuz etti.

"Planı kastettiğini biliyorum, Mighty Pain. Sadece ismini sevmedim."

"Soruma cevap verir misiniz?"

Savitar Thorn'a bir sırtıma geçti. "Sonuncusu kadar aptalca değil. Bu kez kimsenin orada kalmak üzere benim adımıza götürülmeyecek olması bir artı. Sadece bu gerçeğe dayanarak oy veriyorum."

Acheron inlerken, Bane mürettebatın oraya sığınma anısına güldü.

Will, "Bizi daha fazla iblislerden uzak tutacak her şeye oy veririm," dedi. "Bir süredir o iblislerden yeterince çektim."

Bart ona dirsek attı.

Nibo gülerek ağırlığını diğer bacağına verdi ve köşede durdu. "O zaman sorun yok, öyle mi?"

Acheron sözünü sakındı. "Hem evet hem hayır. Madoc'u razı etmek... bu biraz zor olacak."

Nibo kaşlarını çatı. "Nasıl yani? Onun duyguları yok, değil mi?"

Acheron çok açık olması gereken bu cevap karşısında homurdandı. "Çünkü duyguları yok, umurunda değil. Dünyayı havaya uçur. Ya da yerle bir. Öyle ya da böyle bir çıkarı yok."

Nibo, Acheron'un ne demek istediğini anlayınca hırladı. Bu kesinlikle bir sorundu. Biri böyle bir götü nasıl motive edebilirdi?

"Ama onu Adarian'a karşı kullanırsak..." Valynda düşüncelere daldı.

"Kesinlikle buna değecek." Nibo, duyguları ve arzuları olmayan bir tanrıyı kendilerine iyilik yapmaya zorlamanın bir yolunu düşünmeye çalışırken bıyıklarını okşadı.

"Evet," diye homurdandı Will, "bu zor bir durum. Elimde hiçbir şey yok."

Bart da aynı fikirdeydi. "Son iki beyin hücremi de boşa harcadım. Tek söyledikleri, yapabiliyorken gemiden atlamamız."

"Bunu bir kez yapmıştım." Kalder sırttı. "Benim işime yaradı ama suyun altında nefes alabiliyorum. Siz zavallı piçler mahvoldunuz."

Acheron onun yorumunu görmezden geldi. "Bunun onu zayıflatacağından emin misin?"

Nibo soruyu tüm ciddiyetiyle düşünürken tereddüt etti. Şimdiye kadar Acheron, Madoc'un Adarian'ın oğlu olduğunu bilmiyor gibiydi, bu da onu teknik olarak Acheron'un kardeşi yapıyordu. Bu şekilde kalması gerekiyordu, çünkü Acheron'un kanın sudan daha kalın olduğuna karar verip hiçbir uyarıda bulunmadan Adarian'ın tarafına geçmesi gibi bir karmaşaya ya da riske ihtiyaçları yoktu. Gerçi Acheron geçmişte bunu hiç yapmamıştı ama neden riske atsınlardı ki?

Acheron'un inanılmaz güçleri vardı. İhtiyaç duymadıkları takdirde oraya herhangi bir cazibe koymaya gerek yoktu. Bu yüzden gerçeği Acheron'dan saklamaya karar verdi. Nibo boğazını temizledi. "Peşinde olduğumuz şey onun Rüya Avcısı güçleri. Bu ve türünün en yaşlılarından biri olması ve hepsi ..."

Neyse ki Acheron ona inandı. Acheron'un normalde bir yalanı üç fersah öteden sezebildiği düşünülürse bu bir mucizeydi. Bu da Nibo'nun bu işte giderek daha iyi olduğu

ve diğ er ölümsüzlerden saklanmayı öğrendiğ i anlamına geliyordu.

Acheron başını salladı. "Madoc'u en yeni Kara Avcım Jean-Luc'a verebilirim. Bu işe yarayabilir."

Nibo kaşlarını çattı. "Anlayamadım."

"Ne zaman Karanlık-Avcılarımdan biri yaratılsa, genellikle Rüya-Avcılarından birini birkaç yüz yıllığına ona atarım. İhanete uğradıkları için duydukları aşırı öfkenin yanı sıra dünyada yalnız kalmanın ve ailelerinden kopmanın acısını atmalarına yardımcı olur."

Nibo bunu anlıyordu. Bir Rüya Avcısı'nın duyguları deneyimleyebilmesinin tek yolu birinin rüyaları olduğundan, bu tür görevler için yaşarlardı ve bunun için mükemmeldiler.

Qeenan'ın ihanetini hâlâ atlatamadığından bahsetmiyorum bile ve bu binlerce, binlerce yıl önceydi. Bu kadar yoğun duygular kalıcı olma eğilimindeydi. Yine de bir Rüya Avcısı'nın onunkiyile başa çıkabileceğinden şüpheliydi.

Acheron çenesini kaşdı. "Madoc onun da burada olmasını talep edersem bunu yadırgamayacaktır. Ama yine de basit bir Rüya Avcısı'nın bir Malachai'yi nasıl zayıflatabileceğini düşündüğünü anlamıyorum."

Sadece kötü bir yere götüreceği için gerçeği paylaşmak istemeyen Nibo omuz silkti. "Üzerinde çalıştığım bir teori. Shadow'un Primus Bellum hakkında söylediği bir şey ve gözlemlediği bir şey."

Acheron ayağa kalktı. "Pekâlâ o zaman. Sana iyi şanslar dilerim."

O da öyle. Bu ya işe yarayacaktı ya da yüzlerine patlayacaktı. Geçmiş deneyimleri bunun daha olası bir sonuç olacağını söylüyordu.

Ama o her zaman iyimserdi... yani kesinlikle asla, yine de bu onu daha iyi bir sonuç umarken denemekten alıkoymadı. Sadece bunu grupta paylaşmak istemiyordu. Bilmeleri gerekmeyen bazı şeyler vardı. Ölüme yaklaşmak bunlardan en bariz olanıydı.

Acheron kara gözlüklerini çıkardı. "Madoc'u görmeye gideceğim ve onu insan diyarına ikna etmeye çalışacağım. Malachai'yi zayıflatmanın ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

Nibo bunu düşündü. "Eğer Gölge'nin söyledikleri doğruysa ve onu burada tutup savaşta bize yardım etmesini sağlayabilirsek,

oldukça hızlı olmalı. Umarım."

"O zaman ne yapabileceğime bakarım." Ortadan kayboldu.

Savitar kötücül bir bakışla kaşlarını çatarak Nibo'ya baktı.

"Ne saklıyorsun?"

Ama gözünü korkutmayı reddetti. "Nasıl yani?"

"Aldatmaca kokuyorsun."

"Ben de bunu sadece benim kokladığımı sanıyordum."

Bane, Acheron'un boşalttığı sandalyesine tekrar oturdu.

"Tabii ben de birkaç haftadır yıkanmadığı için bunun sadece Bart'tan kaynaklanabileceğini düşünmüştüm."

"Hey şimdi! Bu doğru, ama yine de! Kişiselleştirmeye gerek yok."

Savitar, Nibo'ya yaklaşmak için ayağa kalkarken onu görmezden geldi. Lavanta rengi bakışları tehlikeli bir şekilde daraldı. "Bize söylemediğin şey ne?"

"Sanırım

biliyorsun."

"Biliyor muyum?"

"Değil mi?"

Thorn homurdandı. "Demek seninle konuşmalarına tanık olmak böyle bir şey. Büyüleyici."

Savitar bakışlarını Nibo'dan ayırmadan onu patlattı.

Neyse ki Thorn, geminin yan tarafında büyük bir siyah leke oluşturan patlamadan kurtuldu.

"Hey şimdi, dikkat et! Vurduğun kadın benim," diye hırladı Bane. "Öfkelerinize dikkat edin."

"Beni affedin." Yine de Savitar'ın ses tonu özür dilemekten başka bir şey değildi.

"Adarian'ı bağlamamıza yardım et."

Savitar başını salladı. "Kendimi bu dünyanın politikasına dahil etmeyeceğim. Artık karışmıyorum. Orada bulundum ve başarısız oldum. Dünya koruyucusu olma günlerim sona erdi."

"Nedenmiş o?" Nibo kaşlarını kaldırdı. "Geçmişte bana çok pahalıya mal oldu."

"Yine de özlü küçük ipuçlarının ötesine geçmiyorsunuz."

Savitar ona zalimce bir gülümseme verdi. "Sen de öyle Xuri. Hepimizin sırları var." Bakışları anlamlı bir şekilde Valynda'ya kaydı.

Nibo onun bu sözlerle nereye varmak istediğini anlamıyordu. Bazen onun düşünce çizgisini takip etmeye çalışmak bir yaban arısının uçuşunu izlemeye benziyordu; kafa karıştırıcı, düzensiz ve kâbusların malzemesi. "Bu da ne demek şimdi?"

"Neden ona bu kadar ilgi duyduğunu düşünüyorsun?" "O harika biri," dedi adam tereddüt etmeden.

Savitar gözlerini devirdi. "Bunu bir düşün, ihtiyar. O kadar da aptal değilsin. Hayatında sadece iki kadın için böyle hissettin. ..." Bakışlarını Nibo'ya çevirmeden önce Thorn'a bir göz attı. "Yoksa sen mi?"

Sonunda anladığında omurgasından aşağı bir ürperti indi. "Aclima?"

Valynda onun bu ismi fısıldama şeklinden dolayı içinde bir soğukluk hissetti. Daha önce hiç kimseden duymadığı sevgi dolu bir hürmetle. Bu onu öylesine derin bir kıskançlıkla yaktı ki, içini yaktı ve sızlattı. Ona bu isimden hiç bahsetmemiş olsa da, bu diğer kadına karşı büyük bir sevgi beslediği açıktı.

Dudağını ısırarak Kalder'e doğru adım atan ve konuşmadan elini tutan Cameron'ın yüzündeki ifadeyi gördü.

Savitar başını salladı. "İlk tanıştığınız anda bunu hissettin. Qeenan bu yüzden ikinizi ayrı tutmaya çalıştı. Senin için sandığından çok daha büyük bir tehdit olmasının nedeni de bu." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Şimdi, bunu bildiğine göre, hâlâ Malachai ile savaşmak istiyor musun?"

Nibo ellerini Valynda'nın omuzlarına koruyucu bir şekilde koyabilmek için onun arkasında durmak üzere hareket etti. "Bunu bildiğim için, onunla mücadele etmem ve onu durdurmam şart."

Ve güçlerini kullanarak onu odadan çıkarıp güvertenin altındaki kendi odasına götürdü, böylece onunla yalnız konuşabilecekti.

Valynda'nın midesi söyleyeceklerinden korktuğu için ağrıyordu. Gerçi zaten biliyordu. Aclima belli ki önemli biriydi. Onun eline su dökemeyeceği biri.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin Xuri."

Kehribar rengi gözleri duygularının yoğunluğuyla onu kavurdu. "Evet, öyle."

Gözleri yaşlarla doldu. "Hayır. Muhtemelen en iyisi-"

Başını döndüren ve onu nefessiz bırakan yakıcı bir öpücükle sözlerini kesti. "Xuri, ne yapıyorsun?"

"Seni ilk tattığımda sen olduğunu anlamalıydım."

"Ne?"

Güldü ve onu tekrar öptü, sonra kıyafetlerini çekiştirmeye başladı, bu da onu kızdırmaya başlamıştı.

"Ne yapıyorsun?"

"Senin içinde olmak

istiyorum." "Hayır...

Sanmıyorum."

Kafasını kaldırdı, şaşırmıştı. "Ne oldu? Neden?"

"Çünkü başka bir kadını düşünüyorsun!"

Başını sallayarak ona gülümsedi. "Sadece seni düşünüyorum Vala. Sadece sen varsın."

"Aclima'yı düşünüyorsun." "Sen

kimsin?"

Onun mantığını anlamaya çalışırken kaşlarını çattı. "Ne?"

Yüz hatları sevgi dolu bir sırıtişaya dönüştü. "Oh, mon ange. Sen Aclima'sın. Bunu anlamıyor musun?" Onu çevirerek köşede duran aynaya doğru çekti ve kendisini orada görebileceği şekilde tuttu. Yanağını onunkine bastırdı.

"Geçmiş düşün Vala. Daha basit bir zamana ve yere. Birbirimize söz vermiştik. Ama Qeenan seni kendisi için istedi. Kardeşimle uğruna savaştığım tek şey sensin, çünkü sensiz yaşamak istemedim."

İnkâr etmeye başladı ama aynaya baktıkça geçmişin görüntülerini görmeye başladı. Onun ve Nibo'nun uzak bir dağda otururkenki görüntüleri...

Uzun siyah saçları beline kadar özgürce dökülürken, canlı kırmızı giysileri ve çıplak ayaklarıyla kendini öyle görüyordu ki

Yanında oturmuş ud çalarken net bir şekilde. Rüzgâr saçlarını çekiştirirken o da onun melodisine eşlik ederek gülüyordu.

Birdenbire her şey geri geldi. Birlikte yaşadıkları her anı. O zaman da, şimdi olduğu gibi, mütevazı bir kökeni vardı. Basit bir çobandı. Gösterişsiz ve sessizdi, hayatta hiçbir zaman fazla bir şey istememişti.

Bir gün kuzularından biri sıkışıp kaldığında ve onu kurtaramadığında hayatına hızla giren Nibo hariç. Melemeler o kadar yoğundu ve küçük kuzuya yardım etmeye o kadar odaklanmıştı ki başka hiçbir şeye dikkat etmemişti.

"Onu yakaladım. Geri çekilin."

Nibo çıplak elleri ve ayaklarından başka bir şeyi olmadan tehlikeli uçuşuma tırmanıp kuzusunu bir şekilde kendisine doğru kaldırıp serbest bıraktığında irkilerek oradan uzaklaşmıştı.

Kuzusunu tutmak için yanına almış ve onun kendini kaldırıp ona gülümsemesini izlemişti. Kendini beğenmiş bir şekilde değil, saf bir utangaçlıkla. Hayatında gördüğü en tatlı ifadeydi bu.

"O iyi mi?" diye sormuştu onu kontrol etmeye geldiğinde. Anında aşık olmuştu.

Bunu nasıl unutabilirdi ki? "İlkbaharda benimle evleneceğine söz vermiştin."

"Evet," diye fısıldadı. "Saçına bebek nefesi takacaktın."

Çünkü en çok bunu seviyordu. Onu bir fey prensesi gibi gösterdiğini düşünüyordu. Ve o zaman onun yüzüğünü hâlâ serçe parmağında taşıdığını fark etti. Yüzyıllar boyunca onu saklamıştı. Gözleri yaşlarla doldu.

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedim Vala."

Bu sözler onu duygusal olarak alt üst etti. Bir insan bunu bunca zaman nasıl içinde tutabilirdi? Özellikle de beceriksiz Nibo?

"Seni daha iyi tanıyorum."

"Evet, öyle. Bu yüzden başka hiçbir kadına bağlanmadım. Onlar sen değildin."

Bu onu ağlatmayı başarmıştı. Bu kez Nibo onu kollarına aldığında, onu aynı tutkuyla karşıladı. Sadece bir pcğn bu kadar harika bir deneyim olabileceğini hiç düşünmemişti.

Ve adamın sıcak, nasırlı eli göğsünün etrafını sardığında, kadın mutluluk içinde içini çekti. Vücudunun merkezinde ısı birikirken mutlak zevk onu delip geçti. Başka birini arzulamayı hayal bile edemiyordu. Bu onu kesinlikle tketyordu. Heyecan vericiydi. Eziyet vericiydi ve onu daha fazlasını istemeye itiyordu.

Nibo dudaklarını bırakarak Valynda'nın boğazından aşağı, avuladığı göğsüne doğru bir öpücük izi bıraktı. Valynda onun koyu buklelerinin solgun göğsüne değdiğini görünce, dilinin gergin meme ucunu okşadığını hissedince yutkundu. Dili sert ve sıcaktı, dudakları ise yatıştırıcı ve şefkatliydi.

Başını kendine doğru eğdi ve sa tutamlarının parmaklarını okşamasına izin verdi.

Orada çok güzeldi, onu tadıyor, onunla alay ediyordu. Güzel yüzü, ona bu şekilde dokunmaktan aldığı zevki gösteriyordu ve inanılmaz topraksı hislerin kendisini kollarında tutan adamın bir uzantısından başka bir şey olmayana kadar sprmesine izin verirken memnuniyet içinde i çekti.

Sonsuza dek onun olacaktı.

Nibo onun vücudu gibi bir şeyi hiç tatmamıştı. O kadar sıcak, o kadar davetkrdı ki. Dahası, başka hiç kimseyle paylaşmadığı bir şeyi onunla paylaştığını biliyordu.

O onun ilk ve tekiydi. Bu hayatında ve diğer hayatında.

Neden onun değerersiz kıçını seçtiğini hayal bile edemiyordu. Onun sunduğu şeye hiç layık değildi. Ona layık değildi, nokta.

O hafiflik ve neşeydi.

O karanlık ve kederdi. Trajedi. Ondan hiç iyi bir şey gelmemişti.

Yine de, bu bir an için ve her ne sebeple olursa olsun, şimdi onunla birlikte olduğu için mutluydu.

Valynda gömleğini çekiştirdi. Onu memnun etmeye hevesli olan adam gömleği çıkardı. Dudaklarını ısırarak ellerini adamın gergin kollarında gezdirdi. Adam zevkten başı dönerken dişlerini sıktı.

Onun dokunuşunun vücuduna yaptığı şeyler ...

İnanılmazdı. Canlandırıcı. Onu erkeksi ve vahşi hissettirdi. Onu sertleştirdi ve ağrıttı. Hepsinden önemlisi, ona karşı savunmasız hissediyordu. Onun tek zayıf noktasıydı.

Ama geri çekilemedi. Hayır, ona daha çok ihtiyacı vardı. Vücudunun her santimetresine dokunmaya ve onu kendi vücudu olarak sahiplenmeye ihtiyacı vardı.

Sonsuza kadar.

Valynda onu kollarına alıp ranzasına götürürken gülümsedi; burada onu şakacı bir şekilde fırlattı ve sonra uzun, durgun bedeniyle onu sardı. Onun teninin kendi tenine değdiği o muhteşem his karşısında düşünceleri dağıldı. Adamın baskıcı değil de iyi hissettiren ağırlığı.

Nibo onun elini kendi elinin içine aldı ve tekrar kendisine doğru yönlendirdi. "Bana dokunmana bayılıyorum."

Valynda elini adamın şaftında gezdirirken şaftın ucu onu yokladı. Bu, ona karşı daha da hassaslaşmasına neden oldu. "İçimde olmana bayılıyorum."

Onu tekrar öptü, sonra kendini onun içine soktu.

Nibo kızın kulağına tatlı sözler fısıldarken, dilini kızın boynundaki hassas etle oynamak için kullandı.

Adam onu ikna ederken zevkle nefes nefese kaldı. Ve bu anda, onu saran kollarının gücünün ve kulağına gelen derin sesinin tadını çıkardı. Valynda kollarını adamın omuzlarına doladı ve yüzünü adamın kaslı boynuna gömüp sıcak kokusunu içine çekti. Bu ona cesaret ve güç veriyordu çünkü burada, evinde olduğunu biliyordu.

Tek istediği buydu. Bedenini ve ruhunu onunla paylaşmak. Eğer bu savaşı kaybederlerse ve bu onun son huzurlu anı olursa, onunla bu anıyı yaşamak istiyordu. Buna ihtiyacı vardı.

Nibo onu hayal bile edemeyeceği bir şekilde arzuluyordu. Kadın onu sıcaklığıyla sardı ve boynuna değen nefesi

Binlerce kez ürperdi. Kendini harika hissediyordu ve onun gitmesine asla izin vermek istemiyordu.

Onun cesareti ve altında yatan çıplak ve mükemmel vücudu karşısında gülümsedi.

Hayatında gördüğü en inanılmaz şeydi bu. İçini şiddetli bir sahiplenme dalgası kapladı, özellikle de aşağıya bakıp onların birleştiğini gördüğünde.

"İçimin bu kadar dolu olmasını seviyorum," dedi. "Bebeğini taşımak için her şeyimi verirdim."

Nibo buna güldü. Daha önce hiç böyle şeylerden bahseden bir kadınla karşılaşmamıştı. Ama konuşmak onun en iyi yaptığı şeydi. Sahilde tanıştıkları ilk gecedan beri onu azarlamıştı.

"Nasıl hissediyorum?"

"Dolu ve derin. Seni ta özüme kadar hissedebiliyorum."

Kadının sözleri ve yarattığı imaj karşısında nefesini içine çekti. Onun böyle şeylerden bahsettiğini duymak hoşuna gidiyordu. "Şimdi yapabilir misin?"

Başını salladı.

Geri çekildi, sonra kalçalarını sertçe ve derinlemesine onunkilere doğru itti.

Birlikte inlediler.

"Çok inanılmaz hissediyorsun!" İç çekti.

Nibo onlar hâlâ birleşmiş haldeyken yuvarlandı. Onu üzerine oturttu ve karanlıkta onu izledi.

Adamın ne istediğini anlayınca gülümsemesi hınzırlaştı. "Görüyorum ki şovalyem olmak hoşuna gitmiş."

"Evet, yaptım."

Burnunu kırıstırarak ellerini adamın kaslı göğsüne dayadı ve yavaşça üzerine binmeye başladı.

Nibo ellerini kızın kalçalarında gezdirdi ve ay ışığının kızın solgun tenini nasıl kestiğini izledi.

"Başka bir soru sorabilir miyim?"

Kadının çıplak vücudunun kendi vücuduna sürtünmesinin verdiği hisle sersemlemişti ve cevap verebilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti. "Elbette konuşun, mon ange, eğer bunu yapmak size zevk veriyorsa. Bana içinde nasıl hissettiğimi daha fazla anlat."

"Sert ve güçlü. Burada titrediğini bile hissedebiliyorum." Karnının alt kısmını işaret etti.

Kadının karnını okşayan elini görünce neredeyse kontrolünü kaybedecekti. Özlemini çektiği orgazma çok erken yenik düşmeden önce onun elini kendi elinin içine aldı ve uzaklaştırdı.

Nibo kalçalarını yukarı kaldırdı, kendini ona karşı o kadar yüce bir şekilde bastırırken, memnuniyetle homurdandı.

Valynda onun yanında kendini garip bir şekilde özgür hissediyordu. Ellerini adamın göğsündeki ve karnındaki sert kasların üzerinde gezdirdi. Onu altında, açılmış kalçalarının arasında yatarken görmek çok tuhaftı. Ama gerçek şu ki, bunu seviyordu.

Tıpkı onu sevdiği gibi.

Kalçalarını elleriyle tuttu ve hareketlerini yönlendirdi. Ama kadının aklını başından alan şey adamın yüzündeki mutluluktan. Yanakları kızarmış, gözleri kararmış ve odaklanamamıştı.

Adam ellerini kalçalarından göğüslerine doğru götürüp şişmiş meme uçlarıyla oynarken inledi.

"Sana nasıl hissettiriyorum, Xuri?" "Islak ve yumuşak."

"Benimleyken hiç eski sevgililerinden birini düşünüyor musun?"

Onun sorusu karşısında kaşlarını çattı. "Hayır, aşkım. Şimdiye kadar sevdiğim tek kişinin sen olduğunu bildiğin halde bana nasıl böyle bir şey sorabilirsin? Hayatım boyunca."

"Çünkü bu beni endişelendiriyor." Özellikle de sahip olduğu söylenen sevgili sayısı düşünüldüğünde. Aynı anda pek çok. Onunla nasıl boy ölçüşebilirdi ki?

Başını iki yana salladı. "Hepsi unutuldu ve hiçbirisi seninle yarışmadı."

Buna gülümsedi. Bu, onun için bu anı daha da özel kılıyordu. "Buna sevindim. Aklını meşgul eden tek kişi ben olmak istiyorum."

Nibo onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "İnan bana aşkım, öylesin. Ve hiçbirisi asla benim karım olmadı." Onu aşağı çekti ve şiddetle öptü.

Valynda tattığı tutku karşısında, adamın dudaklarını kendi dudaklarıyla oynatması ve dilini onunkilerin etrafında dolaştırması karşısında titredi. Kasları Valynda'nın etrafında şişerek onu titretti.

Nibo öpücükten geri çekildi, sonra onunla birlikte yuvarlandı ve kontrolü ele aldı.

Adam daha hızlı hareket ederken Valynda sırtını dikleştirdi. Daha sert. Her vuruş daha fazla zevk veriyordu. Her öpücük ve dokunuş onun içinde yankılanıyordu.

"Beni senin yap, Xuri."

Kendini daha önce olduğundan daha da derine sokarken dudaklarına tekrar sahip oldu.

Bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve adamın tutkusunun onu alıp götürmesine izin verdi. Birkaç dakika sonra başını omzuna indirdi ve kendini onun içine bırakırken hırladı.

Memnuniyetle gülerek, adam üzerine yığılıp onu sıkıca tutarken kesik kesik bir nefes aldı.

"Teşekkür ederim Vala," diye fısıldadı kulağına. "Beni yeniden bir bütün yaptığın için." Sonra da Vala'nın dudaklarını şefkatli bir okşayışla öptü.

Adam geri çekildi ve sırt üstü dönerek onu kendi tarafına çekti.

Onunla işinin bittiğini düşündü, bu yüzden birkaç saniye sonra bacaklarını ayırıp vücudunun en özel yerine dokunduğunda şaşırdı.

"Hâlâ doymadın mı?"

Başını iki yana salladı. "Bencilce davrandım ve senin de zevk almanı istiyorum."

"Ben çoktan aldım."

Bunun üzerine hınzırca gülümsedi. "Hayır, benim masum güvercinim, yapmadın. Ve ben bunu biliyorum."

Uzun, zayıf parmakları vücudunun derinliklerine doğru ilerlerken Valynda yutkundu. Parmaklar alt dudaklarının hassas etini yakarken biraz gerildi.

"Üzerimde kurumaya kalkma, aşkım." Vücudunu onun bacaklarının arasına yerleştirdi ve kalçalarını iyice açtı. Sonra uzun aletini

konik parmağını yarığından aşağı indirdi. Adam parmaklarını onu açmak için kullanıp başını aşağı eğdiğinde kadın ürperdi.

Valynda, adamın ağzı onu kapladığında sarsıldı. Diliyle ve dudaklarıyla onu okşarken vücudundaki her sinir ucu cızırdadı. Yüce Tanrım, inanılmaz derecede yetenekliydi.

Adamın başını kendine doğru çekerken inledi. Artık konuşamıyordu, tek yapabildiği adamın ona verdiği her bir tatlı yalamayı hissetmekti.

Nefesi çıplak bedenine sıcak geliyordu ve bir parmağını içine sokup döndürdüğünde öleceğini düşündü.

Kendisine coşkuyla işkence ederken ona baktığını görmek için aşağı baktı.

Geri çekildi ama parmağını içinde bıraktı. Garip bir yakınlık hissi onu sardı. Kendi aklıyla, vücudu onun dokunuşları ve öpücükleri karşısında kıvrandı.

"Oh Xuri," diye inledi.

Ve o devam ettikçe, kendini artık konuşamaz halde buldu. Onu hissetmekten başka bir şey yapamıyordu. Dilinin etrafında kaydığını, parmağının döndüğünü hissetti.

Aldığı zevk akıl almaz bir boyuta ulaşmıştı. Ta ki bunun ağırlığıyla patlayacağından emin olana kadar.

Sonra, bir kalp atışı kadar kısa bir sürede patladı. Vücudu parçalara ayrıldı ve haykırdı.

Nibo durmadı. Kız iki kez daha boşalana kadar orada kaldı, yaladı ve alay etti.

Onu daha fazla kızdırmaktan memnun görüldüğünde, merhamet etmesi için ona yalvardı. "Lütfen Xuri," diye inledi. "Bunu bir kez daha yaparsam, korkarım bu yüzden öleceğim."

Onun yalvarışına kıkırdadı, sonra yüzünü çevirip kalçasının yumuşak etini emmeye başladı.

Valynda orada yatıyordu, tamamen bitkin ve güçsüzdü. Nibo onu kollarının arasına alıp sımsıkı tutarken, Valynda kesik kesik nefes alıyordu. Alnından öptü ve elleriyle başını okşadı. "Keşke burada sonsuza dek seninle kalabilseydim. Savaş yok. Malachai yok. Sadece biz."

Onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. O da aynı şekilde hissediyordu. Keşke yapabilselerdi.

Ama kurtarmaları gereken bir dünya vardı. Önce giyinmeleri gerekiyordu.

Valynda elbisesini giyer giymez kapıyı açtı ve Karanlık-Dişi Janice Smith'i dışarıda buldu. Janice'in onları duymuş olması gerektiğini anladığında yüzü kızardı. Güzel Trini tek kelime bile etmedi. "Kitabımı bıraktım."

Valynda yutkundu. "Ah. Onu görmedim." "Daha sonra bakarım..."

Varlığının özüne kadar utanan Valynda bunu düşünmemek ve Acheron'un görevinde nasıl ilerlediğini merak etmek için elinden geleni yaptı. ...

Nibo Valynda'nın koşarak uzaklaşmasını izledi. Valynda'nın böyle şeylerden utanması onu sonsuza dek eğlendirmişti. Hem bu hayatında hem de bir önceki hayatında.

Gülümseyerek Janice'in kitabını aldı ve çıkarken ona uzattı.

Kara Dişi onun gitmesine engel oldu. "Sence de tuhaf değil mi?"

"Ne?"

"Eğer nişanlınız geri döndüyse, neden şimdi? Bunca yüzyıldan sonra? Neden sizden saklandı ve sonra bu özel zamanda ve yerde geri döndü? Tecrübelerime ve bilgime göre, böyle şeyler asla tesadüfi değildir." Ve bununla birlikte Janice uzaklaştı.

Nibo, aklına gelmesi gereken bir şeyi fark ettiğinde nefesini sertçe içine çekti. Ama o kadar mutlu olmuş ve kızın dönüşüne kendini kaptırmıştı ki bunu hiç düşünmemişti.

Şimdiye kadar.

Janice haklıydı. Bir sebepten dolayı yeniden bir araya gelmişlerdi. Ve onun deneyimi, böyle şeylerin asla iyi bir şey için yapılmadığı yönündeydi.

Kahretsın.

Ne? İŖe yaramaz, ebedi varoluŖunda yapacak daha iyi bir Ŗeyin mi var?" Acheron, Madoc'un iŖteęini reddettiğine hâlâ inanamıyordu.

Ama o zaman neden ŖaŖırdı? Onlar için hiçbir Ŗey kolay olmamıŖtı.

Neredeyse Acheron kadar uzun olan Madoc'un, tüm Oneroi ya da bilinen adıyla Rüya Avcıları gibi simsiyah saçları ve ürkütücü mavi gözleri vardı, çünkü onlar insanların ve Karanlık Avcıların uykularında devriye gezerek onları bilinçsiz oldukları o anda avlayabilecek doğaüstü avcılardan ve iblislerden korurlardı. Ne yazık ki, yüzyıllar önce içlerinden biri Zeus'a uyurken bir Ŗaka yaptıktan sonra hepsi duyguları olmadığı için lanetlenmiŖti.

BaŖ Yunan tanrısı hiçbir zaman mizah anlayıŖıyla tanınmamıŖtı. Sadece bunu yapanı cezalandırmak yerine, öfkesini tüm ırklarından ıkarmıŖtı.

Hepsi bir araya getirilmiŖ ve bir daha eğlence ya da baŖka bir Ŗey istememeleri ya da arzulamamaları için duyguları ellerinden alınmıŖtı.

Zeus'un fark etmediği Ŗey, rüya aleminde ziyaret ettikleri kiŖilerle bağ kurabilecekleri ve "ev sahiplerinin" hissettiği her Ŗeyi hissedebilecekleriydi. Bazıları daha sonra yoksun oldukları duyguları arzulamaya veya bağımlı hale gelmeye baŖlayacak ve böylece insanlığı, tanrıları ve diğerlerini avlayan kendi Ŗeytani yaratık formlarına dnŖeceklerdi. Bu tür yaratıklar Skoti olarak adlandırılırdı.

Ve Skoti, Zeus ve diğerlerinin onları daha fazla cezalandırmak için bir daha asla toplamadığından emin olmak isteyen Madoc ve Oneroi ekibi tarafından avlandı. GrnŖe göre büyük adamla bir kez birlikte olmak Madoc'un bir daha asla tekrarlanmasını istememesi için yeterliydi.

Acheron'a sırttan tanrının yüzündeki alaycı ifade de bundan kaynaklanıyordu. Duyguları olmayan biri için tiksinti ifadesini taklit etmekte iyi iŖ ıkırıyordu. "Aslına bakarsanız, biliyorum. Malachai ile birlikte büyük bir Skoti ayaklanması oldu.

İnsanlığı çıldırtmalarını engellemeye çalışmakla oldukça meşguldük. Kelimenin tam anlamıyla."

"Ve bu da bir o kadar önemli. Bana güvenin. Malachai'yi zayıflatırsanız Skoti'niz uslu durmaya devam edecektir."

"Asla uslu durmazlar."

Muhtemelen doğrudur, çünkü doğru olanı yapmakla yanlış olanı yapmak arasında bir seçenek sunulduğunda çoğu yaratık için doğrudur. Çoğu sağ yerine sola gitti.

Acheron'un bile bu yoldan saptığı biliniyordu. Bazen doğru sebepler için. Sonsuz utancına rağmen, bazen de değil.

Ancak...

"Benim için yap o zaman Madoc. Serbest kalmaya ihtiyacı olan bir Karanlık Avcım var."

Madoc nefesinin altından homurdandı, rüyalarda çok zaman geçirdiğini ve kalan duyguların hala onunla olduğunu kanıtlıyordu. "Peki. Ama bana borçlu olacaksın."

"Her zaman öyle değil miyim?"

Madoc'un onu ölümlüler dünyasına götürmek için ihtiyaç duyduğu geçide doğru ilerlerken cevap vermedi.

Ancak odaya girip geçitten geçtiklerinde, Malachai ve ordusunu bulmanın sandıkları kadar kolay olmadığını anladılar. Dünyada çok fazla kötülük vardı ve Malachai bunu kendi kötülüğünü maskeleyerek için kullanıyordu. İnsanlık o kadar kolay yoldan çıkabiliyordu ki, günaha girerek çıldırıyor ve Acheron ile Madoc'un ihtiyaç duyduklarını bulmalarını gittikçe zorlaştırıyorlardı.

Malachai ve onun kötü niyetli adamlarının yerini tespit etmek için ellerinden geleni yaptıkları günler geçti.

Her ne sebeple olursa olsun, Adarian saldırıyı bırakmıştı. Sanki gemide onu zayıflatan bir şey olduğunu hissetmiş gibiydi.

Nibo bile petronun yerini tespit edemiyordu. İnsanlara yoğun dalgalar halinde saldırıyorlardı.

Valynda geride durup Nibo'nun Acheron, Bane, Kalder ve Thorn ile birlikte pruvada durmasını izledi. İşte şimdi

bir kadının görmeyi umabileceği en tatlı manzaraydı.

Mara ve Elf, kaptanın kız kardeşi, onun yanında durmak için hareket ettiler. "Neyin dikkatinizi bu kadar çektiğini sorabilir miyim?"

Valynda ona bilmiş bir gülümseme gönderdi. "Sanırım bunun farkındasınız. Ve bunu paylaşıyorsunuz."

Mara elleriyle şişmiş karnını kucakladı. "Evet, ama beni büyüleyen sadece bir kişi var."

"Bu diğerlerinin görüşlerini takdir edemeyeceğin anlamına gelmez, tatlı kardeşim." Elf'in gözleri muziplikle parıldadı. "Ne yazık ki bunu bronzlaştırıp, o güzel popolardan herhangi birine sahip olamayan bizler için kalıcı bir özellik haline getiremiyoruz."

Valynda ona soran gözlerle baktı. "Onlardan birine sahip çıkan biri olarak, kendinizi bakmakla sınırladığınız sürece..."

Elf sırtıttı. "Korkma. Kız kardeşlerime asla böyle bir şey yapmam." Valynda'nın yanağını öptü ve bir yelkeni tamir etmeye çalışan Sallie'ye takılmak için dans ederek uzaklaştı.

Valynda kıza sevgiyle gülümsedi, ta ki bakışları adamların dikkatini çeken şeye takılana kadar. "Leydi Mara?"

"Anlıyorum."

Yavaşça, tüm Ölü Adamlar güvertedekilerin arasına karışmak için aşağıdan yukarı çıktılar, böylece yaklaşan fırtınayı karşılamak için toplanan gemileri görebildiler.

"Bu da ne?"

"Son kapı." Mara iç çekti. "Açıldı."

Valynda iyi tanıdığı iki geminin rengini görünce nefesini tuttu. Kaptan Barnet'in ve Rafael Santiago'nun gemileri. Onları karıştırmak imkânsızdı. Suyun üzerinde hareketsiz duruyorlardı, hiç rüzgâr olmadığı için bu kolay bir şeydi. Sanki bir tür boşluğa yelken açmış gibiydiler.

Sessizlik hüküm sürüyordu. Durgun su hareket etmiyordu. Göz alabildiğine cam gibiydi.

Güneş ufukta ürkütücü bir güzellekle asılı duruyordu. Durgun ve düz. Tüyleri diken diken oldu.

Bu kötüydü.

Eteklerini toplayarak Nibo'nun yanına doğru ilerledi. "Neler oluyor?"

Kaptan Bane elindeki dürbünle diğer gemilere bakıyordu. "Barnet'in gemisinde kimseyi göremiyorum." Dürbünü indirdi. "Bizi daha yakına götürün, Bayan Dolorosa."

"Emredersiniz, Kaptan."

Ama yelkenlerini dolduracak rüzgâr olmadığı için bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Bu da onları hareket ettirmek için Strixa'nın güçlerine güvenmeleri gerektiği anlamına geliyordu.

Valynda kolunu Nibo'nun koluna doladı. Nibo onun elini sardı. Onun içindeki gerginliği hissedebiliyordu. "Adarian mı?"

"Emin değiliz."

Kapının açık olması garip bir şekilde huzur vericiydi. Fırtına öncesi sessizlik gibi. Valynda ateş ve kükürt bekliyordu. Şimşek. Çığlık atan Öfkeliler.

Binlerce savaşılan iblis. Bir şeyler.

Bu çok daha tüyler ürperticiydi.

Bir kapı en son düştüğünde, hayatları için savaşıyorlardı. Sakin bir denizin karşısında arkadaşlarıyla göz göze bakmıyorlardı. Ejderhalar denizden çıkıp güvertede onlarla birlikte durdular.

Rafael'in gemisine yaklaştıklarında korsan onlara el salladı, sonra da Kaptan Bane'le konuşmak için yana döndü. Her zaman çalımlı bir korsanın timsali olan Rafe'nin tıraşlı kafası ve korkunç ünü kadar vahşi görünmesini sağlayan bir dizi kendine özgü dövmesi vardı. Karayipler'de yelken açıp da Kaptan Cross ve gemisi Soucouyant'ın ölümcül ününe aşına olmayan kimse yoktu.

Koyu teni kehribar rengi gözlerini mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyordu ve gözleri son derece ciddiye. "Neredeyse iki gündür burada mahsur kaldık. Hiç rüzgâr yok. Nasıl yelken açtınız?"

"Sihir."

Bane'in yumuşak cevabından hiç hoşlanmamıştı.

Will parmaklıklardan indi. "Ekibinin geri kalanı nerede, Santiago?"

Cevap veremeden Jake ve Sallie arasında bir kavga çıktı.

"Dokunma bana!"

"Beni itme!"

Bane onlara ulaşamadan Hinder ve Kat arasında başka bir kavga başladı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Valynda diğer gemilerin mürettebatına ne olduğunu anlayınca ağzı açık kaldı.

Birbirlerine düşman olmuşlardı.

Nibo da bunu fark etti. "Qeenan!" diye bağırdı. "Göster kendini!"

Yanıt gelmedi.

Göğsündeki kolyelerden birini çekerek çıkardı ve içinden küçük bir sikke çıkardı. Bir tanesini Valynda'ya uzattı. "Bunu dilinin altına koy. Dönmeni ve gönderecekleri sesleri duymanı engelleyecek." Sonra aynı talimatlarla Bane, Thorn ve Acheron'a da birer tane verdi.

Valynda itaat etti.

Madeni para ağzına girdiği anda mürettebatın içindeki ruhları görebiliyordu. Sanki her birinin vücudu, onları bir takım elbise gibi kullanan şeytani yaratıkların üzerinde kalın bir kaplamaydı.

"Böyle iyiler mi?"

"Evet, ama ne yaparsanız yapın, içeridekilerin arkadaşlarınız olduğunu unutmayın ve onlara zarar vermeyin. Birini bıçaklamak ya da onlarla dövüşmek iblislerinden kurtulmanızı sağlarken, arkadaşlarınızı da öldürecektir."

"Not edildi."

"Peki, ne yapacağız? Onları nasıl dışarı çıkaracağız?"

Acheron bir tanesine tanrı şimşeği fırlattı. Patlama, petro loayı sahip olduğu Ölü Adam'dan anında ayırdı.

"Bu işe yarar." Nibo ona göz kırptı. Yardım etmeye gitti.

Valynda ileri doğru bir adım attığında, arkasında birinin olduğunu hissetti. Görünmez kollar onu yerinde tutuyordu. Aniden, derin bir

Karanlık bir ses kulağına konuştu. "Benim için dolandırıcıyı almadın."

Onun Adarian olduğunu anladığında kanı dondu.

"Zamanın olduğunu biliyorum. Neden yapmadın?" Hırıltısı şiddetliydi.

"Ona ihanet etmeyi reddediyorum."

"O zaman onun yerine yas tutabilirsin."

Adarian gözden kaybolurken Valynda'nın nefesi kesildi, sonra da Nibo'nun arkasında tam Malachai formunda belirdi. Siyah-kırmızı girdaplı derisi, siyah kösele kanatları ve boynuzları vardı. Kırmızı gözleri öfke ve nefretle parlıyordu.

Gerçekten de bundan daha korkunç bir şey olamazdı. Nibo'ya doğru uzandı ve onu yakaladı.

Nibo iblisi patlatmaya çalıştıysa da bunun kadim varlık üzerinde hiçbir etkisi olmadı ve arkasını dönüp pençeleriyle ona vurduktan sonra kendi enerji dalgasıyla ona vurdu.

"Asanı kullanma!" Acheron, Nibo'nun asaya uzandığını görünce seslendi. "Onu daha da güçlendireceksin."

"Nasıl?"

"Bu Hayat Ağacı'ndan. Onun güçlerini besleyecek."

Nibo'nun gözleri büyüdü. "Şimdi mi söylüyorsun?"

"Daha önce bir Malachai ile dövüştüğünü hiç görmedim."

İşte bu. Adarian boğazına saldırırken Nibo eğildi ve iki büklüm oldu. Geri adım attığında biri ona çelme taktı.

Yere yayılarak Qeenan'ın ayaklarının dibine düştü. "Lanet olsun sana, kardeşim!"

Qeenan Nibo'ya karşı dudağını büktü. "Benim tarafımda olman gerekiyordu!"

"Ve sen de benimkinde." Nibo kendini ayağa kaldırdı.

Valynda ikisinin dövüşünü izlerken dondu kaldı ve geçmişlerini hatırladı. Qeenan'ın bir zamanlar onu Nibo'yla her gördüğünde arkasından nasıl baktığını hatırladı. Bu çok rahatsız ediciydi. Ve onun yanında kendini çok güvensiz hissetmişti.

O hain bir piçti.

Kocanızın ya da nişanlınızın evinde olup da tehlike hissine kapılmaktan daha kötü bir duygu olamazdı. O sırtını dönerse ya da siz onsuz çok uzaklara sürüklenirseniz neler olabileceğinden korkmak.

Hiç kimse korku içinde yaşamamalıdır. Özellikle de kendi evinde ya da kayınvalidesinin evinde. Yine de kendini hiç rahat ya da güvende hissetmemiştir.

Qeenan yüzünden. Ve Nibo'nun ailesi.

Oğulları için iyi olduğunu düşünerek bu rekabeti teşvik etmişlerdi. Bunun onları daha erkek yapacağını ve daha iyi olmak için çabalamalarını sağlayacağını düşünüyorlardı.

Sonunda, oğullarına izin vermeyi reddettikleri ve onları kendilerine uygun olmayan pozisyonlara zorladıkları için, ailelerini tamamen yok etmişlerdi.

Tam da onları tekrar ayırmak üzereyken.

"Yeter!" Aralarına daldı ve Qeenan'ı geri çekilmeye zorladı. Kılıcını onun boğazına dayadı. "Artık yeter!"

Qeenan ona güldü. "Ne yapacaksın?" Güçlerini kan damlatmak, vahşi ve korkutucu görünmek için kullandı.

Ama onun üzerinde işe yaraması için salon numaralarından daha fazlası gerekecekti. "Beni zorlama, Qeenan. Küçük bir kızken beni korkutmuyordun, şimdi de korkutmuyorsun." Biraz yalandı ama onun o korkunç egosuna boyun eğecek değildi.

"Ne?"

"Beni duydun."

Alay ederek cebinden bir şey çıkardı ve ona doğru üfledi.

Adam zalimce gülerken Valynda boğuldu. Sonra sendeleyerek Nibo'nun kollarına geri döndü.

Ama orada kalmadı. Ayağa kalktı ve kendini düzeltti, bu da onun kahkahasını anında durdurdu. "Goofer'ın pisliği mi? Gerçekten mi? Sırada ne var? Ayak izime bir çivi mi?"

Nefesi kesildi.

Ta ki Masaka arkasından gelene kadar. "İşte, Baron. İhtiyacınız olan şey bu!"

Valynda elbisesinde bir çekiřtirme hissetti. Bir an sonra, řiřesinin dūřmanının eline uçtuęunu gördü.

Nibo, kardeşinin elinde tuttuğu şeyi fark edince buz keşti. "Sakin ona dokunayım deme, Qeenan! Onu bize ver!"

"Neden? Ne oldu?"

Masaka sıırttı. "Kızın ruhu. Onu aarsan ölür." Nibo hırlayarak eski arkadaşına doğru bir patlama gönderdi.

"Lanet olsun sana!"

Masaka kardeşine dönerken denize uçtu. "Ciddiyim, Qeenan. Ona zarar vermeye cüret etme."

"Değneğini bana ver ve bu savaşta bize katıl."

Nibo asayı boynundan çıkardı.

Valynda yaptığı řey karşısında dehşete dūřmüřt ama yine de tereddüt etmemesi gururunu okşamıştı. "Hayır!" Onun kolunu yakaladı. "Bunu yapamazsın Xuri. Onunla ne yapacaklarını bir dūřn."

"Umurumda değil. Sensiz bir dünya yok benim için. Başımıza ne gelirse gelsin üstesinden geleceğiz."

Gözyaşları onu kr etti. "Seni tekrar kaybedemem." "Ben de seni."

Qeenan son derece tiksindirici bir ses çıkardı. "Tüm bunlar mide bulandırıcı olsa da kimsenin umurunda değil. Asayı bana ver."

Nibo uzattı.

Qeenan ağzl parmaklarıyla ona uzandı. Ama ona dokunduğu anda Valynda onu yakaladı ve belinden tutup öne doğru çekmek için kullandı. Qeenan dūřerken, Valynda şişesine uzandı.

Xuri'nin adını haykırdığını duyduğunda zaman yavaşlamış gibiydi.

En ufak bir an için şişe elindeydi ve artık özgürdü.

Ta ki bir şey onu elinden çekip alana kadar. "Hayır!"

Sonra her şey karardı.

Nibo, Adarian'ın Valynda'nın ruh şişesini alıp güvertenin tahtalarına çarparak parçaladığını gördüğünde nefes alamadı. İçinde dipsiz bir nefret yükseldi ve

Malachai'ye saldırıp onu ateşe verdiğinde kancasından dışarı fırladı.

Adarian acı içinde çığlık attı ve denize atladı.

Diğer petro bedenlerinden çıktı ve siper almak için dalışa geçti.

Qeenan denedi ama artık bunu aşmıştı. Nibo onun gazabından kaçmasına izin vermeyecekti. Bundan sonra olmaz. Yaptıklarından sonra olmaz.

Tekrar!

"Seni piç!"

En azından kardeşi korkacak kadar sağduyuluydu. Qeenan ondan uzaklaştı. "Pazarlığa devam ediyordum."

"Ve sözümü tutacağım. Bağırsaklarınızla ziyafet çekeceğim ve beyninizi yiyeceğim!"

"Başka bir evcil hayvan alabilirsin."

"Sadece bir Aclima var ve iki kez onu benden aldınız!"

Qeenan bu sözlerin kendisine çarpmasıyla tökezledi ve düştü ve tam olarak ne yaptığını anladı. Saldırmaya çalıştı ama işe yaramadı. Nibo sopasını Qeenan'ın üzerine defalarca indirdi, tıpkı bir zamanlar onu sopasıyla dövdüğü gibi. Öfkesi mutlaktı.

"Xuri, hayır!"

Tekrar duymayı beklediği son sesi duyduğunda dondu kaldı. Kolunda en nazik dokunuşu hissetti.

Buna inanamayarak başını çevirdiğinde Valynda'yı yanında gördü. Tamamen iyileşmişti.

"Anlamıyorum."

Thorn başparmağıyla Acheron'u işaret etmeden önce ona alaycı bir bakış attı. "Atlantisli yaratılış tanrısı. Zaman zaman işe yarayabiliyorlar."

Acheron çenesini Valynda'ya doğru salladı. "Circe sağ olsun, bu sefer ruhunun dönebileceği bir bedeni vardı. İkisini tekrar bir araya getirmek o kadar da zor olmadı."

Yine de bitmemişti.

Nibo tekrar Qeenan'a döndü. "Leydime bir özür borçlusun."

Kanlar içinde ve titreyen Qeenan kendini ayağa kaldırdı. "Günümüz hâlâ yaklaşıyor Xuri. Şimdi değilse bile, gelecek. İnsanların üzerine basıp onlara adaletsizce davrandığınızda öfkenizi ancak bir yere kadar kontrol altında tutabilirsiniz."

"Her şeyi yok ederek bir şeyleri düzeltemezsiniz. Herkes için daha iyi hale getirmek için birlikte çalışarak düzeltirsiniz. Çünkü inşa etmek yıkmaktan daha iyidir."

İkizler arasındaki fark da her zaman buydu.

Qeenan adamlarını toplayıp giderken içini çekti.

Nibo diğerlerine doğru döndü. "Adarian'ı nasıl bulacağız?"

"Onu takip ediyoruz."

"Peki ya Barnet ve Rafe?" Valynda boş gemileri tararken gözlerini korumak için elini alnına götürdü. "Mürettebatlarına ne olduğunu düşünüyorsun?"

Bane uzun bir nefes verdi. "Bu sormaya korktuğum bir soru. Ama öğreneceğiz."

Thorn, Bane'in sırtını sıvazladı. "Şimdilik şu kapıyı yeniden mühürleyelim."

"Buna evet."

18

New Orleans

"Kaptan bu konuda emin mi?" Valynda yeni kurulan ülkenin hareketli liman şehrine baktı. Cameron'ın burayı neden bu kadar sevdiğini asla anlayamayacaktı.

New Orleans Cameron'ın evi olmasa da, o ve Kalder çoktan gemiden inmiş ve keşfe çıkmışlardı. Birdenbire Jake Devereaux ile birlikte olan Sancha ile birlikte. Bu ikisi son zamanlarda çok yakınlaşmışlardı. ...

Valynda biraz daha tereddütlüydü, özellikle de Madoc'un onlara Adarian'ı saklanırken bulduğunu söylediği yer burası olduğu için. "Neden burayı seçsin ki?"

"Beslenebileceği bir sürü nefret ve kızgınlık var." Bane nehrin diğer tarafındaki kampları işaret etti. "Pek çok farklı ulustan hizipleri bir araya getirmişler. O kadar ki şehrin bazı bölgelerini tarafsız bölge olarak belirlemek zorunda kalmışlar."

O anda, onu burada hissedebiliyordu. Karnının derinliklerinde.

"Şimdi onu bulduğumuza göre, ne yapacağız?"

Acheron, Savitar ve Thorn Bane'e döndü.

"Burası bir liman şehri," dedi Acheron. "Onu izleyebilmek için Korsanlar Yolu'nda bir yerim var ve Adarian'ın varlığı buraya çok daha fazla kötülük çekeceği için normalden daha fazla sayıda Karanlık-Avcı kuracağım."

Savitar başını salladı. "Buraya göz kulak olması için bir Were-Hunter sığınağı yerleştirilmesini sağlayabilirim."

"Ben de Hellchaser'larımı getireceğim."

Acheron onun bakışlarını karşıladı. "Aramızda kalsın, onu korumalıyız."

"Vine'a ne oldu?" Bane karısının elini tuttu. "Tekrar ortaya çıkmayacağından emin olmak istiyorum."

Thorn homurdandı. "Onu Adarian'a yedirdiler. Uzun süre dayanamadı. Yine de çok azı dayanır. Böyle kötüler, Adarian onları kurutur ve bütün olarak yer. Bir Malachai böyle yapar."

Mara yüzünü buruşturdu. "Onun için üzülüyorum."

"Neden? Beni öldürdü ve seni de öldürmek istedi."

"Biliyorum Duel, ama o hala benim kız kardeşim. Onun ölmesini istemedim."

Valynda bu karmaşık duyguyu anlayabileceğini bildiği için Nibo'nun elini tuttu. "Bu kadar mı yani? Yollarımız ayrılıyor mu?"

Thorn burnunu kırıştırdı. "Tam olarak değil." İzinin tamamen kaybolmadığını görebilmesi için bileğini çevirdi. Silik olsa da hâlâ görülebiliyordu. "Bazılarınız hâlâ Hellchaser'sınız."

Will, "Ölü adamlar," diye düzeltti.

Thorn güldü. "Evet, Bay Ölüm-"

"Deeth!"

"Ölüm, siz hâlâ Ölü Adam'sınız. Ama kapılar mühürlü. Yani şu anda denizde size ihtiyaç yok."

"Futtocking landwalkers." Bart inledi. "Boynumu ilmeğe geçirin."

Sallie alay etti. "Bırak onu, kıcımlı bir meyhaneye sok."

Will, Sallie'yi işaret etti. "Bu seçenek daha çok hoşuma gitti. Ben arkadaşşımla gidiyorum. Valhalla'ya!"

Başını sallayan Belle gözlerini devirdi. "Erkekler. Her zaman saçma sapan bir noktaya takılıp kalıyorsunuz."

"İşin eğlencesi de bu zaten." Paden trikorne'unu düzeltti. "Sanırım ben, kız kardeşim ve Kalder Virginia'ya geri döneceğiz."

"Evet." Kaptanın gözleri hüznle karardı. Valynda'nın arkadaşlarını kaybetme düşüncesi karşısında yüreğinde hissettiği de buydu.

Ama her şeyin bir sonu vardı.

"Hey şimdi," diye azarladı Thorn. "Bu bir son değil. Bunu biliyorsun. Biz ölümsüzüz. Çoğumuz. Geri döneceğiz."

"Evet. Öyle yapacağız."

Onlar dağılırken Nibo onun yanında kaldı. "Peki ya biz, mon ange?"

Bunu söylerken kalbi küt küt atıyordu. En çok da, ona kalma ya da panteonuna katılma seçeneğini verdiğini öğrenince titredi. Eğer o kelimeyi söylerse, onun için halkını terk edecekti.

Ama bunu ona asla yapmazdı.

Kardeşi ve diğer aile üyeleriyle zamanın sonuna kadar savaşa da onlar hâlâ aileydi. Kan sudan daha kalın olmalıdır. O buna inanıyordu.

O da gülümsedi. "Sen nereye gidersen, ben de oraya gideceğim. Senin halkın benim halkım olacak. Sonsuza dek."

Onun elini öptü ve güldü. "Bu durumda ve nerede olduğumuzu düşünürsek... laissez les bons temps rouler."

EPILOGUE

"Ne yapıyorsun Cam?" Jaden, insanların New Orleans adını verdiği, insan diyarının arka mahallelerinden birinde inşa edilmiş kulübesinin duvarlarına semboller çizmeye çalışan kız kardeşinin hemen arkasında belirdi.

Bir hışımla durdu ve üzerinde durduğu merdivenden ona baktı. "Bana haber vermeden öylece gelme, Verlyn! Ödümü kopardın!"

"Burada olmaman gerekiyordu."

"Başka seçeneğim yok, değil mi?"

"Hepimizin seçimleri var. Bana sürekli söylediğin şey bu değil mi?"

Onun iğnesini görmezden gelerek işine geri döndü.

"Efendilerinizin yanına dönün."

"Adarian'ı sonsuza dek zapt edemezsin."

"Denemek zorundayım. O çok güçlü ve insan dünyasında başıboş dolaşmasını göze alamayız."

Jaden lanetli olarak o fark etti ne o
oldu Resim. "Deneyeceksin, değil mi?"

"Bu bir kehanet."

"Aptalca demek
istiyorsun." "Hayır.
Tek umudumuz."

"Güçleri Adarian'ınkilerle alay edecek başka bir Malachai
yaratmak için mi? Aklını mı kaçırdın sen? Müdahale
etmemeyi hâlâ öğrenemedin mi?"

"Başladığı gibi bitecek. Monakribos mutlaklardan doğdu.
Eşit bir bölünme."

"Ne yani? Adarian'la yatmayı mı
planlıyorsun?" "Saçmalama."

O değildi. Her şey böyle başlamıştı. Bir Sephiroth savaşçısı
-mutlak iyilik için savaşanlar- mutlak yıkım tanrıçasıyla
yatmış ve bir çocuk sahibi olmuştu. "O zaman nasıl? Fark
etmediysen söyleyeyim, geriye kalan tek Sephiroth erkek.
Son kontrol ettiğimde, iki erkek fiziksel olarak bebek sahibi
olamazdı. Senin bile doğa kanunlarını bükerek yapabileceğin
çok şey var, Cam."

"Menyara," diye düzeltti. "Ve biliyorum. Ama..." Ona
bakmak için durakladı. "Bir yolu var. Sephiroth'tan doğan bir
kız."

Bu düşünce Jaden'ın yüreğini burktu. Büyük torununun
yaratılmasından bahsediyordu. "Sen karışma Cam.
Çocuğuma yeterince zarar verildi."

Çocuklar, aslında.

Ve hepsi onun yüzünden.

Hepsinden önemlisi, temel bir nedenden ötürü büyük
torununun bir Malachai'nin yakınında olmasını istemiyordu.
Tüm Malachai'ler bir şiddet eylemi sonucu doğmuştu ve
birinin onun soyuna zarar vereceği düşüncesi ...

"Ciddiyim, Cam. Çocuklarımı tehlikeye atmaya cüret
etme."

"Neden şimdi umursuyorsun? Geçmişte hiç bu kadar
korumacı olmamıştın."

"Hatalarımdan ders çıkarabileceğimi
düşünmek hoşuma gidiyor." "Ve bu dünyayı
kurtarmak istiyorum."

Bazı günler de öyleydi. Bugün pek değil. Ve kesinlikle oğulları pahasına değil.

"Yapma, Cam. Ciddiyim."

"İyi o zaman. Azmodea'ya geri dön ve hiçbir şeyden korkma. Ayrıca, Jared kilit altında. Ona ulaşabileceğim gibi değil."

Torunundan ve ona yapılan lanetten bahsedince yüzünü buruşturdu.

Benim ve aptallığım yüzünden.

Tam bir aptaldı. Hiçbir yolu yokken kehaneti durdurmaya çalışmak.

"Tamam, ama söylediklerimi unutma."

Menyara, Jaden'in ortadan kayboluşunu izledi. Şimdi kızgındı, ama ...

Zamanla onun düşünce tarzını benimseyecekti. Yapmaları gerekenin bu olduğunu anlamasını sağlayacaktı. Adarian buradayken New Orleans her türlü doğaüstü faaliyet için bir mıknatıs haline gelmişti. O da bunu izlemek için kalacaktı.

Hepsinden önemlisi, kehanetin burada başlayacağını biliyordu. Burası son Malachai'nin doğacağı yerdı ve ya dünya kurtulacaktı ...

Ya da biterdi.

Acknowledgments

Berta teyzem için, gençliğimde Karayip ilmine olan sevgimi ve Batı Afrika masallarına, geleneklerine ve kültürüne olan saygımı besleyen tüm hikayeler için.

Tish'e şaşmaz rehberliğin, akıllıca öğütlerin ve bir çanta dolusu numaran için.

Ve bana pek çok din hakkında pek çok ders veren büyükbabalarım için.

Doğüstü kurguları seviyor musunuz?

**Favori yazarlarınızla ilgili haberleri duymak (ve
ücretsiz kitap kazanma şansı) ister misiniz?**

Keri Arthur
Kristen Callihan
P.C. Oyuncular
Christine Feehan
Jacquelyn Frank
Larissa Ione
Darynda Jones
Sherrilyn Kenyon
Jayne Ann Krentz ve Jayne Castle Lucy
March
Martin Millar
Tim O'Rourke
Lindsey Piper
Christopher Rice
J.R. Ward
Laura
Wright

O zaman Piatkus web sitesini ziyaret edin

www.piatkus.co.uk

Bizi Facebook ve Twitter'da takip edin

www.facebook.com/piatkusfiction | [@piatkusbooks](https://twitter.com/piatkusbooks)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.